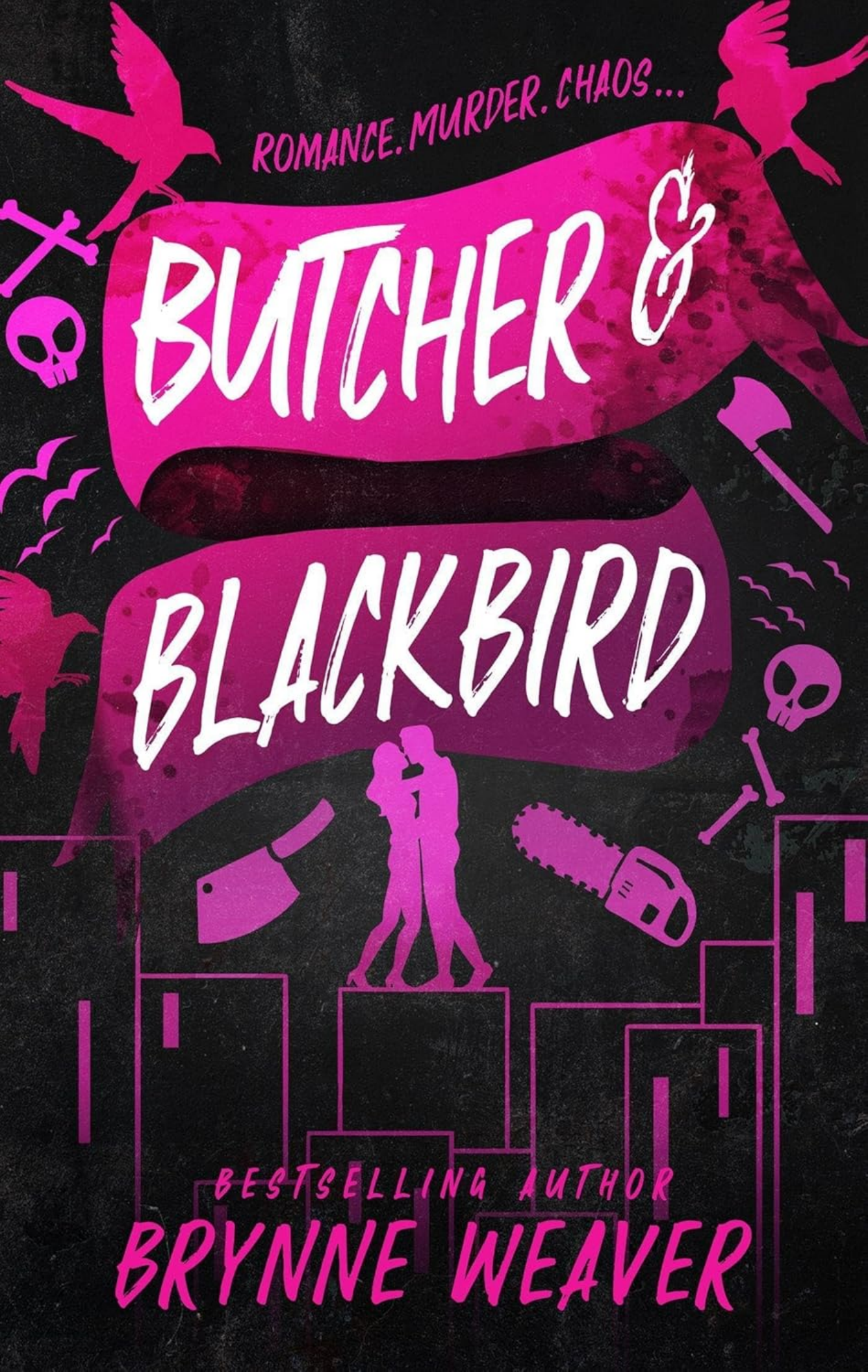

ROMANCE. MURDER. CHAOS...

BUTCHER &

BLACKBIRD

BESTSELLING AUTHOR
BRYNNE WEAVER

ЗМІСТ

Попередження
Playlist
Пролог
Carpe Diem
Так само як і глечик.
Шлуночковий
Майстер-клас
Впевненість
Сюзанна
Період кубізму
Під склом
Претензія
Діжон
Дисонанс
Пазли
Людство розмивається
Фракас
Відбитки пальців
Розбиті одкровення
Дивовижна катастрофа
Дефлаграція
Бронювання
Вежа
Ключі.
Витонченість
Пігмент
Фте!
Епілог – Привид
Подяки

*Даний переклад створений телеграм-каналом Книгарна та його підписницею.
!Не призначений для продажу!*

СЕРІЯ «ЗГУБНЕ КОХАННЯ»

М'ясник і Дрізд

Leather & Lark (жовтень 2024)

Scythe & Sparrow (березень 2025)

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

"М'ясник і чорний дрізд" може бути темною романтичною комедією, яка, я сподіваюся, порадує вас своїм божевільям, але вона все одно темна! Тож читайте з обережністю. Якщо у вас виникнуть запитання щодо цього списку, будь ласка, не соромтеся звертатися до мене на brunneweaverbooks.com або в одній з моїх соціальних мереж, Instagram та TikTok.

- Очі та западини
- Аматорська хірургія
- Прикраси для шкіри
- Бензопили, сокири, ножі, скальпелі - гострих предметів насправді досить багато
- Випадковий канібалізм
- Невипадковий канібалізм
- Сумнівне використання муміфікованого трупа
- Лоботомізований раб
- Не рекомендується користуватися кухонним приладдям
- Заздалегідь перепрошую за морозиво з печивом (або без нього).
- Відверті сексуальні сцени, що включають (але не обмежуються): розігрівання члена, грубий секс, похвалу, анальний секс, секс-іграшки, удушення, домінантні/домінуючі взаємодії, генітальний пірсинг
- Посилання на батьківську недбалість та жорстоке поводження з дітьми
- Втрата одного з батьків (не описано)
- Згадки (не деталізовані) про сексуальні напади на неповнолітніх
- Це книга про серійних вбивць, тому вбивства дуже закручені.

Для всіх, хто прочитав застереження і задумався:

"Випадковий канібалізм?! Чудово!"

Playlist

РОЗДІЛ 1: Carpe Diem
« Stressed Out », Twenty one pilots
« Better on Drugs », Jim Bryson

РОЗДІЛ 2: Ось вам і глечик
« Red », Delaney Jane
« Dodged a Bullet », Greg Laswell
« Waves », Blondfire

РОЗДІЛ 3: Шлуночковий
« Easy to Love », Bryce Savage
« Obsession », Joywave

РОЗДІЛ 4: Семінар
« Territory », Wintersleep
« Castaway », Barns Courtney

РОЗДІЛ 5: Визначеність
« Jerome », Zella Day
« Trying Not to Fall », Jonathan Brook

Розділ 6: Сюзанна
« Killer », Valerie Broussard
« Demise », NOT A TOY

РОЗДІЛ 7: Період кубізму
« Demons », Sleigh Bells
« I Don't Even Care About You », MISSIO

РОЗДІЛ 8: Під склом
« Birthday Girl », FLETCHER
« BLK CLD », XLYØ
« Where Snowbirds Have Flown », A Silent Film

РОЗДІЛ 9: Борг
« Addicted » (feat. Greg Laswell), Morgan Page
« The Enemy », Andrew Belle
« Into the Fire », Thirteen Senses

РОЗДІЛ 10: Діжон
« West Coast », MISSIO
« Heart of an Animal », The Dears

РОЗДІЛ 11: Розбрат
« Knives Out », Radiohead
« Walk on By », Noosa
« Drowned », Emily Jane White

РОЗДІЛ 12: Головоломки
« Forget », Marina and the Diamonds
« Shine », Night Terrors of 1927
« Come Out of the Shade », The Perishers

РОЗДІЛ 13: Людство розмивається
« Blastoffff », Joywave
« Kids », Sleigh Bells
« Shimmy » (feat. Blackillac), MISSIO

РОЗДІЛ 14: Фракас
« Indestructible », Robyn
« Deadly Valentine », Charlotte Gainsbourg
« Love Me Blind », Thick as Thieves

РОЗДІЛ 15: Сліди
« Best Friends », The Perishers
« Novocaine », Night Terrors of 1927
« Sentimental Sins », Matt Mays

РОЗДІЛ 16: Розбиті одкровення
« Fade into You », The Last Royals
« Between the Devil and the Deep Blue Sea », XYLØ
« For You », Greg Laswell

РОЗДІЛ 17: Дивовижна катастрофа
« Heaven », Julia Michaels
« Never Be Like You » (feat. Kai), Flume

РОЗДІЛ 18: Дефляція
« AT LEAST I'M GOOD AT IT », NERIAN
« Body », Wet
« Crave », Dylan Dunlap

РОЗДІЛ 19: Резервування
« Farewell », Greg Laswell
« Spoonful of Sugar », Matt Mays

Розділ 20: Вежа
« Dark Beside the Dawn », Adam Baldwin
« Wandering Wolf », Wave & Rome
« Where to Go », Speakrs

РОЗДІЛ 21: Ключі
« Look After You », Aron Wright
« Heroin », Lana Del Rey

РОЗДІЛ 22: Витонченість
« Vagabond » (feat. Czarface), MISSIO
« Burn the Witch », Radiohead
« Half Your Age », Joywave

РОЗДІЛ 23: Пігмент
« Bones », Scavenger Hunt
« Don't Believe in Stars », Trent Dabbs

РОЗДІЛ 24: Захоплено
« We Are All We Need », Joywave
« End of All Time », Stars of Track and Field

ЕПІЛОГ
« Lifetime Ago », Greg Laswell

Пролог

М'ясник і Чорний дрізд

Щорічний конкурс, серпень

7 днів

Тай-брейк.

П'ять виграшних подач

Переможець отримує Лісового Привида

Carpe Diem

Слоан

Бути серійним вбивцею, який вбиває серійних вбивць, - чудове хобі.

Поки не опинишся замкненим у клітці.

На три дні.

З мертвим тілом.

Посеред літа.

У Луїзіані.

Без кондиціонера.

Я дивлюся на кишаче мухами тіло, що впало по той бік замкнених дверей моєї клітки. Гудзики на сорочці Альберта Бріско загрожують відірватися під розтягуванням його роздутого зелено-сірого живота. Його рухомий живіт, гази і черв'яки роз'їдають плоть зсередини, змушуючи тонкий шар шкіри хвилюватися. Сморід розкладання, дзиччання комах, запах лайна і сечі, які вивергало його тіло, - цього достатньо, щоб тебе знудило. Я не чутлива душа. Але в мене є принципи. Я віддаю перевагу свіжим трупам. Я хочу забрати свої трофеї, влаштувати своє маленьке шоу і піти, а не бачити, як вони розплавляються на місці.

Саме вчасно лунає звук розриву, наче розривається мокрий папір.

- Ні...

Я майже чую Альберта з могили: "Якщо".

- О ні, ні, ні...

Ну, так. Ти не повинна була вбивати мене, маленька сучка.

Шкіра розкололася, і з неї висипалася біла маса черв'яків, схожих на макарони орзо. За винятком того, що деякі з них дуже повільно повзуть до мене, шукаючи спокійного місця, щоб розпочати наступну стадію свого життєвого циклу.

- Трясця твоєї матері.

Я зсуваю сідниці на брудну підлогу клітки і згортаюся калачиком у кутку, притискаючись лобом до колін, доки не починає боліти голова. Я починаю наспівувати, сподіваючись заглушити звуки, які раптом стають надто гучними навколо мене. Моя мелодія стає все голоснішою і голоснішою, поки мої потріскані губи не вимовляють кілька слів: *Ніхто тут мене не любить і не розуміє... Чорний дрїзд, прощавай, прощавай...* Я співаю, поки слова не зникають.

- Я відрікаюся від усіх своїх пороків, - кажу я після того, як пісня розпалася на порошинки і дзижчання опалових крил комах.

- Шкода... Мені б вони точно сподобалися.

Я здивовано чую м'який, глибокий чоловічий голос, в якому відчувається легкий ірландський акцент. Він незворушно рухається до цівки світла, що падає з вузького вікна, непрозорого від мушиного посліду, і я відходжу вбік так швидко, що натикаюся на залізну решітку у своїй вузькій камері, і моя лайка розтинає вологе повітря кімнати.

- Ти виглядаєш так, ніби тобі погано.

Крива посмішка розпливається по його обличчю, майже прихованому темрявою. Він робить кілька кроків уперед, споглядаючи труп, нахиляється, щоб роздивитися його ближче.

- Як тебе звати?

Я вже третій день без кави. І без їжі. Мій шлунок, мабуть, вибухнув і засмоктав у свою чорну діру інші органи. Безперервний голодний рефрен у моїй голові відчайдушно намагається переконати мене, що це справді маленькі макарони орзо, які йдуть мені назустріч, що вони, можливо, їстівні...

Я не в тому стані, щоб займатися цим лайном.

- Я не впевнений, що він відповідь.

Чоловік сміється.

- Та ну, лайно. Я вже знаю, хто він такий. Альберт Бріско, Звір з Баю.

Його погляд надовго затримується на трупі, потім фокусується на мені.

- Але хто ви?

Я не відповідаю і залишаюся нерухомою, поки чоловік обходить клітку, обережними, розміреними кроками, щоб краще розгледіти мене, причаївшись у тіні. Коли він підходить настільки близько, наскільки дозволяють ґрати, він присідає навпочіпки. Я намагаюся сховатися за сплутаним волоссям і зігнутими кінцівками, залишаючи видимими лише очі.

І оскільки мені дуже не пощастило, він - очевидно - гарячий.

Коротке каштанове волосся, майстерно скуйовджене. Риси обличчя чітко окреслені, але не суворі. Пустотлива посмішка з ідеальними зубами і прямолінійним шрамом через верхню губу; губи занадто привабливі, враховуючи мій нинішній стан неволі, нижня трохи повніша за верхню. Не варто думати, що я вмираю від бажання вкусити її. Це не так.

І все ж...

Щодо мене, то я огидна.

Скуйовджене волосся. Забруднений одяг, заляпаний кров'ю. Найгірший запах з рота в історії дихання.

- Ти не звичний тип Альберта.

- Що ти знаєш про його звичний тип?

- Що ти занадто стара, щоб вписатися.

Він має рацію. Я не те щоб стара - мені ледь виповнилося двадцять три. Але цей хлопець, вочевидь, знає не гірше за мене: на смак Альберта я надто стара.

- А звідки саме ти про це знаєш?

Чоловік подивився на труп, і на його обличчі, все ще затуманеному, промайнув вираз відрази.

- Тому що я зробив це своєю справою, щоб знати.

Він знову повертається до мене і посміхається.

- Судячи з якості мисливського ножа, що застряг у його шиї, гадаю, ти теж зробила свій внесок. Дамаська сталь ручної роботи. Звідки вона у тебе?

Я зітхаю. Мій погляд затримується на тілі та моїй улюбленій зброї, перш ніж притиснутися щоками до зігнутих колін.

- Etsy.

Хлопець сміється. Я підхоплюю невеликий камінчик зі своєї клітки і даю йому впасти на землю.

- Мене звати Рован, - сказав він, простягаючи руку крізь ґрати.

Я думаю про це, коли кидаю ще один камінчик, і, хоча я не роблю жодного руху, щоб прийняти його рукостискання, він тримає руку піднятою до мене.

- Можливо, ти знаєш мене під іншим ім'ям: М'ясник, Бостонський М'ясник.

Я хитаю головою.

- Так, Масовий Вбивця...

Я знову хитаю головою.

- Чума Східного узбережжя...?

Я зітхаю.

Звичайно, я чула ці прізвиська, але нізащо не зізнаюся йому в цьому.

Моє серце змушує кров пульсувати по венах. Я рада, що він не бачить, як палають мої щоки. Я знаю всі його прізвиська напам'ять. Він не так вже й відрізняється від мене: мисливець, що має слабкість до найгіршого лайна, яке суспільство піднімає з пекельних глибин.

Рован нарешті прибирає руку з моєї клітки, його посмішка стає гіркою.

- Шкода, я думав, ти впізнаєш мої маленькі прізвиська.

Він плескає в долоні по колінах і встає.

- Ну, я краще піду. Було приємно майже познайомитися з тобою, анонімний в'язень. Всього найкращого.

Рован дарує мені останню мимолітну посмішку і розвертається на підборах, щоб попрямувати до дверей.

- Зачекай, зачекай! Будь ласка, зачекай.

Він досяг порогу, коли я підходжу, щоб узятися за холодні пруть.

- Слоан. Я Слоан. "Орбітель".

Між нами настає мить тиші. Ми чуємо лише дзижчання мух і безперервну роботу черв'яків, що пожирають гнилу плоть.

Рован повертає голову, озираючись через плече.

А потім, в одну мить, він опиняється переді мною, так швидко, що я відступаю в клітку, але недостатньо швидко: він хапає мене за руку і сильно стискає її.

- О, Боже. О, Боже. О, Боже. О, Боже. Я, бляха, так і знав. Я знав, що вони помилялися. Це мала бути жінка. Орбітель! Таке класне ім'я. Складне павутиння з волосіні, очі, бляха-муха. Чистий геній. Я великий шанувальник.

- Е...

Рован продовжує тиснути мені руку, хоча я намагаюся відійти вбік.

- Дякую... Гадаю...?

- Це ти придумала цю назву? "Орбітель"?

- Так...

Я висмикую руку, щоб нарешті відірватися від цього моторошно захопленого ірландця. Він посміхається мені, втративши дар мови від захоплення, і якби на моєму обличчі не було шістдесяти шарів бруду, він би вдруге побачив, як почервоніли мої щоки.

- Тобі не здається, що це відстій?

- Ні, він до біса геніальний. "Масовий вбивця" - відстій. "Орбітель" крутий.

Я знизую плечима.

- Звучить як відстійне ім'я супергероя.

- Краще так, ніж чекати, поки поліція вигідає тобі прізвисько. Повір мені.

Погляд Рована зупиняється на трупі, потім повертається до мене, спостережливий. Він киває на Альберта.

- Він, мабуть, був личинкою. Зрозуміла?

Настає довга пауза.

- Я не розумію.

Рован махає рукою.

- Це ірландський вислів, який означає, що він не був дуже мудрим. Це досить вдалий жарт за даних обставин", - каже він, вказуючи на тіло, з гордо випнутими грудьми. - Але виникає питання: як ти опинилася в цій клітці, коли він зовні, мертвий, з твоїм ножем, застромленим у шию? Ти простромила його крізь ґрати?

Я дивлюся вниз на свою колись білу футболку і відбиток черевика під

кривавим блиском.

- Скажімо так, виникла проблема з часом.

- Гм, - хитає головою Рован, здається, добре поінформований. - Я вже проходив через подібні речі в минулому.

- Ти маєш на увазі, що опинявся замкненими в клітці поруч з мертвим чоловіком і полком макаронів орзо, що повзуть до тебе?

Рован дивиться нам під ноги і хмуриється.

- Ні, я не можу цього сказати.

- Мені це здавалося непоганим.

З втомленим зітханням я витираю руки об брудні джинсові шорти і роблю крок назад, поклавши одну руку на стегно. Цей непроханий гість, який, здається, тут лише для того, щоб відтягнути мою повільну смерть від голоду, починає мене дратувати. Він виглядає трохи божевільним, і в мене не складається враження, що він планує витягти мене звідти.

Ми можемо перейти до суті справи.

- То що...?

- Вони швидко рухаються, чи не так? Маленькі макарони орзо.

Він більше розмовляє сам із собою, ніж зі мною, його очі прикуті до процесії опаришів, що прямують у мій бік. Потім він піднімає голову і дивиться мені в очі з екстатичною посмішкою.

- Хочеш піти пообідати?

Почервонівши, я показую на свою футболку, заляпану кров'ю і позначену відбитком черевика.

- Якщо тільки ти не хочеш, щоб ми обидва потрапили до в'язниці... чи не так?

- Так, звичайно.

Він хмуриться, потім рухається до тіла. Обшукує кишені - нічого. Він з тріумфальним криком піднімає голову до розпухлої шиї Альберта, витягує мій ніж з плоті, перш ніж смикнути за срібний ланцюжок, ланки якого чітко клацають. Він випростується і посміхається мені, його пальці розкриваються до маленького ключа на долоні.

- Іди прийми душ. Я принесу тобі якийсь одяг. Потім ми спалимо будинок.

Рован відмикає двері і тягнеться в тінь моєї клітки.

- Ходімо, Дрозде. Я не проти барбекю. Що скажеш?

Так само як і глечик

Рован

Орбітель.

Я сиджу навпроти "Орбітель", чорт забирай.

І вона до біса гаряча.

Чорне, як смола, волосся. М'які горіхові очі. Веснянкуваті щоки і маленький ніс, який трохи почервонів. Вона прочищає горло, робить великий ковток пива і хмуриться, її погляд прикутий до келиха, який вона штовхає назад на стіл.

- Ти хвора.

Слоан насторожено зустрічає мій погляд, перш ніж переключити свою увагу на вечерю. Її пронизливий погляд на кілька секунд зупиняється на столику, за яким сидять інші відвідувачі, а потім переходить до наступного. Слоан - нервовий тип.

Це, мабуть, виправдано, зважаючи на всі обставини.

- Три дні в цій дірі не могли не позначитися на мені. На щастя, у мене в клітці була вода.

Вона тягнеться до диспенсера для серветок і витягує одну, щоб висякатися. Її погляд знову зустрічається з моїм, не затримуючись.

- Дякую, що витяг мене звідти.

Я знизую плечима і відпиваю своє пиво. Мовчки спостерігаю, як її увагу повертає офіціантка, що виходить з кухні із замовленням ще одного столика. Слоан попросила місце біля вікна, вказуючи на те, яке вона хотіла, коли господиня вела нас до зали. Тепер я розумію, чому. Місце, рівновіддалене від вхідних дверей, аварійного виходу біля туалетів і кухні.

Вона все ще така ж нестабільна, як і раніше, чи час, проведений у клітці Альберта, викликав у неї страх? Чи це через мене?

Вона має рацію, що остерігається.

Користуючись нагодою, я оцінюю свою гостю, поки вона оглядає ресторан. Слоан перекидає мокре волосся через плече, і мій погляд падає на її груди, як і кожні дві хвилини відтоді, як вона вийшла з туалету Альберта Бріско у футболці з Пінк Флойд без ліфчика.

Без ліфчика.

Ця думка резонує в моєму мозку, як церковні дзвони сонячного недільного ранку.

Її тіло соковите, атлетичне і якимось магічним чином залишається сексуальним, навіть попри те, що її вкрадений одяг - з гардеробу Бріско. Вона навіть примудрилася зробити свої джинси стильними: закатала занадто довгі штанини на щиколотках і занадто вільно підперезала талію імпровізованим поясом з двох червоних шовкових хустинок, зв'язаних разом. Вона зав'язала нижню частину футболки так, щоб вона облягала її груди, відкриваючи спокусливе сяйво шкіри та пірсинг пупка, коли вона зі стомленим зітханням відкидається назад на лавку.

Без ліфчика.

Візьми себе в руки, чувак. Це ж "Орбітель", чорт забирай. Якщо вона побачить, що я дивлюся на неї, вона може вирвати мені очі з голови і підвісити на волосіні ще до того, як я встигну сказати "без ліфчика".

Слоан повертає одне з плечей, ставлячи під загрозу мою місію відмовитися від мантри. Вона притискає пальці до суглоба, гримаса болю кривить її обличчя. Коли її очі зустрічаються з моїми, вона хмуриться.

- Він штовхнув мене, - пояснює вона, відповідаючи на моє мовчазне запитання. - Моє плече вдарилося об край клітки, коли я впала всередину.

Я стискаю кулаки під столом, розпечена лютя палає в моїх жилах.

- Виродок.

- Ну, я встромила йому ніж у шию, тож вважаю, що це було виправдано.

Вона ковзає рукою по його плечу і нюхає, морщачись. Це охріненно мило.

- Він встиг замкнути мене перед тим, як втратити свідомість. Він навіть хихикнув.

Підходить офіціантка з двома тарілками реберець і однією з чіпсами, на яку Слоан дивиться голодним поглядом. Коли тарілку ставлять перед нею, вона посміхається, і в куточку її губ з'являється невеличка ямочка.

Ми дякуємо офіціантці, яка затримується на мить, перш ніж Слоан каже їй, що у нас є все, що нам потрібно, дякую. Коли жінка йде, Слоан сміється, її ямочка на обличчі поглиблюється.

- Тільки не кажи мені, що це трапляється з тобою так часто, що твій мозок навіть не звертає на це уваги. Це пригнічує.

- Що зі мною відбувається?

Я переводжу погляд зі Слоан на офіціантку, яка посміхається через плече до нашого столика.

- Боже мій, ти дійсно цього не бачиш. Зовсім ні.

Слоан хитає головою і відщипує ребро від м'яса на тарілці.

- Ну, готуйся, красунчику. Мій шлунок вже три дні поглинає сусідні органи, і я збираюся з'їсти ці реберця у найогидніший спосіб, який тільки можливий.

Я мовчу, зачарований виглядом її ідеальних зубів, які відривають м'ясо, що парує, від кістки. У куточку її губ утворюється крапля соусу барбекю, і вона висуває язика, щоб злизати її. Мені хочеться померти.

- Тож... я почну.

Я прочищаю горло, сподіваючись, що мій голос не зірветься. Слоан хмуриться, впиваючись зубами в черговий шматок м'яса.

- Чому не Дрізд?

- А?

Вона засовує ребро в рот і смокче м'ясо з кістки, її пальці вкриті соусом. Від одного лише погляду на те, як запали її щоки, мій член напружено стискається на блискавці.

Чорт забирай, уявіть, що вона може зробити з цим ротом.

Я роблю ковток пива і дивлюся в тарілку, щоб продовжити їсти, просто щоб відволікти певні частини тіла, які починають надто наполегливо доводити свою точку зору.

- Твоє ім'я. Чому ти не вибрала собі ім'я Чорний Дрізд? Чорне волосся, мінливий характер, пісня... Ризикну припустити: це родом з дитинства, чи не так? Я чув, як ти співала у клітці.

Слоан на мить перестає жувати і піднімає на мене очі, проводить великим пальцем по нижній губі, виглядає задумливою. Вперше вона дивиться прямо на мене, і цей погляд пронизує мене наскрізь.

- Це для мене. А "Орбітель" - для них.

Її очі потемніли. За секунду вона перетворилася з сексуальної, голодної красуні з нежиттю на вбивцю із залізною волею, злу і непримиренну.

Я киваю.

- Я можу це зрозуміти.

Можливо, я єдиний, хто це розуміє.

Слоан не зводить з мене непохитного погляду.

- Що ти шукаєш, красунчику?

- Що я шукаю?

- Ти мене почув. Ти з'являєшся в будинку цього придурка, витягаєш

мене з клітки, підпалюєш його будинок і запрошуєш на пиво з реберцями. Але я майже нічого про тебе не знаю. То що ти шукаєш? Якого біса ти робив у Бріско?

Я знизую плечима.

- Я прийшов, щоб порубати його на шматки і насолодитися його повільною, болісною смертю.

- Але чому він? Ми далеко від Бостона. Там, мабуть, достатньо дрібних наркодилерів, щоб тобі не довелося їхати сюди.

Повітря густе від тиші. Ми обидва стоїмо нерухомо, ребро на півдорозі між нашими ротами. Я розтягую губи в легкій усмішці, коли Слоан ламається.

- Ти знаєш, хто я.

- Боже мій.

- Так, знаю. Ти знаєш, що я люблю полювати на своїй землі. Як давно ти є прихильником?

- Господи, припини.

Я вибухаю сміхом. Слоан притискає лоб до тильної сторони долонь, все ще тримаючи ребро між липкими пальцями.

- Який з них був твоїм улюбленим? Той, з якого я здерла шкіру і прив'язала до носа човна на пристані Грифона? Чи той, якого я повісила на крані? Гадаю, цей досить популярний.

- Гаразд, значить, ти нестерпна, насправді.

Слоан марно намагається приховати рум'янець, що заливає її щоки. Її горіхові очі танцюють, незважаючи на похмурий погляд, яким вона на мене дивиться.

- Відведи мене назад до камери Бріско, - продовжує вона.

- Твоє бажання - наказ.

Я дивлюся на прилавок і піднімаю руку до офіціантки, яка за секунду помічає мене і з широкою посмішкою підходить до нас.

- Рован...? запитує Слоан.

- Що? Ти ж казала, що хочеш повернутися до Бріско, тож ходімо.

- Я пожартувала, ти, псих...

- Не хвилюйся, Дрозд. Я поверну тебе в твою смердючу клітку, як тільки зможу. Я впевнений, що вона пережила пожежу. Як гадаєш, личинки вціліли? Ти можеш зібрати їх з попелу.

- Рован...

Слоан простягає руку і хапає мене за зап'ястя, залишаючи липкі сліди пальців на моїй шкірі. Від її дотику мене пронизує електричний струм. Я ледве стримую радість від зростаючої паніки в її очах.

- Щось не так, Дрозд?

Офіціантка зупиняється біля нашого столика зі сліпучою посмішкою.

- Вам потрібно щось ще?

Я не зводжу очей зі Слоан, піднімаю брови, коли вона в паніці розглядає аварійні виходи.

- Ще два пива, будь ласка.

Погляд Слоан нарешті зупинився на мені, розчарований, її примружені очі утворили дві щілини.

- Негайно.

- Я тримаюся, - бурмоче Слоан, прибираючи пальці з мого зап'ястя. - Нестерпний.

Я пропоную їй криву посмішку. Її погляд затримується на ній, пом'якшуючись всупереч собі.

- Ти полюбиш мене, - кажу я, весь в меду.

Я витримую її погляд, коли вона знову зустрічається очима з моїми, і повільно проводжу язиком по соусу, який вона залишила на моїй шкірі. Її очі блищать у теплому післяобідньому світлі, що проникає крізь вікна, ямочка в куточку губ видає посмішку, яку вона не може стримати.

- Я так не думаю, М'ясник.

Побачимо, - посміхаюся я.

Слоан піднімає брови, ніби кидаючи мені виклик, а потім повертається до їжі.

- Ти так і не відповів на моє запитання про Бріско.

- Так, це так. Розрізати його на шматки. Насолоджуйся його агонією.

- Але чому саме він?

Я знизую плечима.

- З тієї ж причини, що і ти, гадаю. Він був виродком.

- Звідки ти знаєш, що саме тому я його вибрала?

- А чому ж інакше?

Я впираюся передпліччями в алюмінієву раму столу Formica. Слоан з обуренням піднімає підборіддя.

- Можливо, у нього були гарні очі.

Відчуваю, як у грудях піднімається сміх. Я дозволяю мовчанню затягнутися, відкушуючи ще один шматок м'яса, щоб відкусити, перш ніж відповісти:

- Ти не тому виколюєш їм очі.

Слоан схиляє голову набік і дивиться на мене.

- О ні?

- Ні. Звісно, ні.

- Так навіщо мені це робити?

Я знизую плечима, ще не готовий зустрітися з її поглядом, який кличе мене.

- Тому що очі - це відображення душі, напевно?

Слоан сміється, і я нарешті піднімаю очі, щоб побачити, як вона хитає головою.

- Спробуйте замість цього "нагодуй ворону, вона виколе тобі очі".

Я відкидаю голову назад, намагаючись розшифрувати її слова. Про Слоан відомо дуже мало, або, принаймні, дуже мало просочилося в газети. Вона спеціалізується на інших серійних убивцях і завжди залишає після себе складне місце злочину. Це все, що про неї відомо. Решта теорій ФБР про Орбітель - нісенітниця. З того, що я читав, ідея про те, що цей невловимий месник може бути жінкою, навіть не спадала на думку їхнім передбачуваним, традиційним маленьким мізкам. Якими б не були її мотиви та минуле, що б вона не мала на увазі під цим коментарем, її таємниця все ще в безпеці.

З моменту нашого знайомства вона розпалила мою цікавість, як вуглинка на розпеченому вугіллі, і вона щойно запалила перше полум'я.

Я хочу знати. Я хочу знати правду.

І, можливо, я також хочу, щоб ця цікавість йшла в обидва боки.

- Ти знала, що це я вбив Тоні Вотсона, портового шкуродера?

Вона повільно піднесла келих пива до губ, її погляд був прикутий до мого.

- Це був ти?

Я киваю.

- Я думала, що він побився з хлопцем, якого намагався вбити.

- Ця частина історії не є неправильною, скажімо так. Він бився і намагався мене вбити, але йому це не вдалося.

Той виродок Ватсона. Я бив його, поки череп не тріснув, а тіло не забилося в конвульсіях, а потім дивився, як він видихає останній подих у фінальній судомі, як булькає кров, що виривається з-поміж вибитих зубів і розірваних губ. Після того, як його тіло було знерухомлене, я залишив його в провулку на поталу щурам.

Це не було красиве вбивство. Воно не було вишуканим. Воно не було постановочним, воно не було розумним. Воно було вісцеральним, сирим.

І я до біса любив кожну секунду.

- Ватсон виявився не таким дурнем, як я думав. Він спіймав мене, коли я стежив за ним. Він намагався влаштувати засідку на мене.

З піднятих губ Слоуна виривається задумливе "Хм".

- Мені було огидно.

- Чому? Тому що він не вбив мене першим? Це негарно, Дрозд, я образився.

- Ні, - каже вона після вибуху сміху. - Просто у мене був чудовий план щодо нього. Тіла його останніх п'яти жертв вже були нанесені на моє полотно.

Вона танцює пальцями, залитими соусом, у повітрі, ніби вимальовуючи візерунок. Вона навіть не піднімає очей. Ніби це не було якимось колосальним одкровенням.

Мапа. На полотні.

- Не те, щоб це щось змінило. Не схоже, що ті придурки з ФБР мали зачіпку. Але все одно ... ти все зіпсував.

Вона вириває ще одну кістку з туші, її очі все ще опущені. Вона підносить м'ясо до рота і глибоко зітхає.

- Я мала би бути вдячною, гадаю. Можливо, я теж недооцінила Ватсона. Враховуючи легкість, з якою Бріско заштовхав мене в клітку, незважаючи на те, що він був ледачим виродком, я не впевнена, що змогла би впоратися з Ватсоном так само легко, як ти.

Її блискучі очі, такі неповторні, знайшли мене крізь пасма чорного, як ворон, волосся, що спадало на чоло, її чарівний погляд пронизував мою почорнілу душу.

- До речі, мені фізично боляче в цьому зізнаватися, - продовжує вона. - Не забивай собі цим голову, красунчику.

Я посміхнувся.

- То ти думаєш, що я гарний.

- Я буквально щойно казала тобі, щоб ти не забивав собі голову Ватсоном. Це стосується і твоєї вроди, - відказує Слоан, перебільшено заковуючи очі, від чого одна з її повік сіпається. - До того ж, ти все одно вже знаєш.

Моя посмішка розширюється, перш ніж я ховаю її за склом. Наші погляди залишаються пов'язаними, поки Слоан нарешті не виходить із трансу й не відводить погляд, і на її веснянкуватих щоках з'являється трохи рум'янцю.

- Ти отримала Білла Фербенкса раніше за мене. Тепер ми квити.

Слоан розширила очі, її густі чорні вії майже торкалися брів.

- Ти переслідував його?

Я киваю і знизую плечима. Мене дратувало, що я втратив Фербенкса, навіть якщо його спіймав "Орбітель", якого я вважаю своїм кумиром. Що сталося сьогодні? Після зустрічі з жінкою за полотном? Нехай вона візьме мою наступну здобич, хоча б заради того, щоб побачити, як загоряться її очі від гордості. Нехай вона візьме всю здобич, яку захоче.

Вона кусає нижню губу, щоб придушити диявольську посмішку.

- Я не знала, що ти шукаєш Фербенкса.

- Минуло два роки.

- Справді?

- Я збирався забрати його за рік до того, як ти його отримала, але він переїхав, і я не зміг за ним спостерігати. Мені знадобилося кілька місяців, щоб знайти його. І який же був сюрприз: шматки його тіла висіли на волосіні, а очі були виколоті.

Слоан задихається, але я бачу блиск у її втомлених очах. Вона хитається на своєму сидінні.

- Я не здирала їх, М'яснику. Я їх зняла. Обережно. Як вихована леді.

Слоан кладе палець до рота, стискає губи навколо нього, щоб він тріснув.

- Просто так, - каже вона.

Я хихикаю, а Слоан дарує мені променисту посмішку.

- Я помилився.

Слоан схиляє голову, і її нервозність знову проявляється. Вона обводить очима зал, хапаючи кілька картоплин фрі, відвідувачі біля пожежних виходів, і нарешті відсуває тарілку з реберцями на край столу.

Вона збирається піти.

Якщо вона поїде, я її більше ніколи не побачу. Вона про це подбає.

Я прочищаю горло.

- Ти коли-небудь чула про серію вбивств у національних парках штатів Орегон і Вашингтон?

Увага Слоан повертається до мене, і вона примружується. Між її бровами з'являється невелика ямка. Вона злегка хитає головою.

- Вбивця - привид, продовжую я. Плідний. Точний і дуже, дуже

обережний. Він має слабкість до туристів. Кочівників, які мають мало зв'язків у його мисливському периметрі. Він катує їх, а потім кладе їхні тіла обличчям на схід у густому лісі, з намальованим на лобі хрестом.

Маска Слоан тремтить. За нею вона хижачка, яка винюхує зачіпку. Я майже бачу, як її думки кружляють у заглибинах черепа.

Ці деталі - ознаки, які може відстежити будь-який талановитий мисливець.

- Скільки вже жертв?

- Дванадцять, але їх може бути більше. Це трималося в таємниці.

Слоан хмуриться. У зелено-золотистій глибині її карих очей спалахує іскра.

- Чому вони це роблять? Через страх налякати вбивцю?

- Звісно.

- А звідки ти все це знаєш?

- Так само, як ти знав, хто такий Звір з Баю. Це моя робота - знати.

Я підморгну їй. Погляд Слоан затримується на моїх губах, зупиняється на шрамі, а потім повільно піднімається до очей. Я впираюся передпліччями в стіл і нахиляюся до неї.

- Як щодо невеликого дружнього змагання? Переможець вб'є його.

Відкинувшись на вінілову подушку на лавці, Слоан постукує криваво-червоними лакованими пальцями по столу. Вона довго і мовчки покусує потріскану губу, дозволяючи своєму погляду обмацувати моє обличчя. Я відчуваю його своєю шкірою. Вона проникає в мою плоть. Це запалює відчуття, за яким я продовжую гнатися, але ніколи не можу зловити.

Ризик ніколи не буває настільки великим, щоб відмовити мене. Винагорода ніколи не буває достатньою, щоб задовольнити мене.

До сьогоднішнього дня.

Її пальці перестають рухатися.

- Що за змагання?

Я шукаю офіціантку і прошу її принести рахунок.

- Невеличка гра. Давай поїмо морозива і поговоримо про це.

Коли я повертаюся до Слоан, моя посмішка стає змовницькою.

Злий.

Жадібний.

Підступний.

- Знаєш, як кажуть, Дрозде, - бурмочу я. "Глечик стільки йде у воду, що зрештою розбивається."

І ось тоді починається справжня забава.

Шлуночковий Слоан

Рік потому

Нестримна потреба.

Це починається як свербіж. Роздратування під шкірою. Я нічого не можу зробити, щоб полегшити його постійний шепіт у моїй плоті. Він проникає в мою свідомість і не відпускає.

Стає боляче.

Чим більше я її пригнічую, тим більше вона тягне мене в прірву.

Я повинна зупинити його. За будь-яку ціну.

Є лише одна річ, яка може це зупинити.

Вбивство.

- Візьми себе в руки, - бурмочу я, в п'ятдесятий раз за сьогодні дивлячись на свій передплачений мобільний і насупившись.

Я проводжу великим пальцем по гладкому склу, щоб продовжити короткий обмін повідомленнями з моїм єдиним контактом.

Під фотографією, яку я вибрала для Рована, написано "М'ясник" - сосиска, що парує, на кінці виделки для барбекю.

Я вирішую не зупинятися на різних причинах, чому я обрала цей образ, і натомість уявляю, як я встромляю вищезгадану виделку в його член.

Б'юся об заклад, це теж гарний член. Як і решта.

- Господи Боже. Я маю взяти на себе зобов'язання.

Чоловік на моєму столі з нержавіючої сталі перериває мої бурхливі думки, оскільки він бореться проти кайданів на зап'ястях і щиколотках, на голові і тулубі, на стегнах і руках. Тугий кляп затискає його крики в роззявленому риб'ячому роті. Можливо, це було надмірно - так його ковбасити. Не схоже, що він збирався тікати. Але тертя плоті об нержавіючу сталь дратує мене, розпалює свербіж у всепоглинаючу муку, наче кігті дряпають мозок.

Я відвертаюся з телефоном у руці, прокручуючи кілька текстових повідомлень, якими ми з Рован обмінялися за рік, що минув відтоді, як ми познайомилися і взялися за це божевільне змагання. Можливо, я щось пропустила у наших обмежених розмовах за останні дванадцять місяців? Чи є якісь вказівки на те, як має відбуватися ця гра? Як мені краще підготуватися? Гадки не маю, але це викликає у мене пекельний головний біль.

Біля раковини я беру з полиці пляшечку ібупрофену і кладу телефон на стійку, щоб висипати дві таблетки в руку в рукавичці, перчитуючи наші текстові повідомлення з початку тижня - хоча я можу прочитати їх по пам'яті.

Я надішлю тобі деталі в суботу

Як я можу бути впевнена, що ти не отримаєш фору для перемоги в цьому раунді?

Гадаю, тобі доведеться мені повірити...

Це було б нерозумно з мого боку

І весело! Зачекай, не кажи мені, що ти не знаєш, як розважатися?

Стули пельку.

Ти маєш на увазі моє прекрасне обличчя.

... :/

Субота! Тримай телефон під рукою!

Так я і зробла. Я була приклеєна до свого телефону більшу частину дня. Зараз 20:12 . Цокання гігантського настінного годинника, повішеного навпроти столу лише для того, щоб ще більше катувати моїх жертв, тепер обернулося проти мене. Кожне цокання відлунює в моєму черепі. Кожна секунда розпалює мої вени, змушуючи пульсувати цю знайому потребу.

Я не усвідомлювала, наскільки я з нетерпінням чекаю на цю гру, поки очікування не вкоренилося в моїй свідомості.

Чоловік за моїм столом лякається, коли я відкриваю кран і вода хлюпає по раковині з нержавіючої сталі.

- Відпочинь від стрінгів, - кажу я через плече, наповнюючи склянку. - Ми тільки починаємо.

Стогін, скиглення, приглушені скарги. Його страх і благання водночас хвилюють і розчаровують мене; я ковтаю ібупрофен і спорожняю свою склянку, а потім розбиваю її об стійку.

Я знову перевіряю телефон. 20:13.

- Срань господня.

Мій особистий телефон вібрує в кишені. Я дістаю його, щоб прочитати повідомлення. Це повідомлення від Ларка: простий смайлик ножа, за яким стоїть знак питання. Замість того, щоб відповісти, я дістаю з кишені навушники AirPods і дзвоню їй, залишаючи руки вільними, щоб продовжити роботу.

Вона відповідає на перший дзвінок.

- Привіт, красуне. Є новини про М'ясника?

Я насолоджуюся голосом Ларка на мить, теплим, як літнє сонце, перш ніж важке зітхання виривається з моїх легенів. Окрім жорстокої роботи моїх рук, Ларк (з англ. Жайворонок) Монтегю - єдина річ у світі, яка приносить мені ясність, коли мій розум занурюється в темний вимір.

- Все ще нічого.

Ларк видає задумливе "Хм".

- Як ти себе відчуваєш?

- Нервую.

Ще один задумливий звук на іншому кінці дроту, але Жайворонок чекає. Вона не наполягає, не висловлює свою думку про те, що я маю чи не маю робити. Вона просто слухає. Вона чує, як ніхто інший.

- Цікаво, чи це не найгірша ідея століття. Не те, щоб я добре знала Рована. Все це може бути абсолютно безрозсудним та імпульсивним.

- Що поганого в невеликій імпульсивності?

- Це небезпечно.

- Але це теж весело, чи не так?

Я надуваю губи і зітхаю.

- Можливо?

Сміх Жайворонка наповнює мої вуха, коли я прямую до інструментів, викладених на прилавку: ножі, скальпелі, гвинти та пилки сяють під неоновим світлом.

- Що... розважає тебе останнім часом, - каже Жайворонок, її голос тремтить, наче вона бачить скальпель, який я тримаю, щоб оглянути його. - Ти все ще отримуєш від цього задоволення?

- Можу собі уявити.

Я знизую плечима і кладу лезо на лоток поруч із хірургічними ножицями, коробкою марлі та шовним набором.

- Але я відчуваю, що чогось не вистачає.

- Тому що ФБР не розуміє підказок, які ти залишаєш на своїх волосінках?

- Ні, з часом вони зрозуміють. А якщо не зрозуміють, я надішлю анонімного листа: "Подивіться на ці довбані полотна, ви, некомпетентні".

- "Файли заховані в комп'ютері", - сміється вона, цитуючи Зуландера.

Їй завжди вдається придумати випадкову, але доречну репліку з фільму.

Я сміюся в унісон з Жайворонком, яка сміється зі свого власного жарту. Яскраве світло освітлює межі переобладнаного контейнера, ніби він увімкнувся в електричний ланцюг. Легкість між нами зникає, коли я хапаюся за краї лотка на колесах, щоб підштовхнути його до мого в'язня.

- Цей змагання... надихає, напевно. Як пригода. Я вже давно не була такою схвильованою. А потім я думаю - сподіваюся - що Рован вже спробував би мене вбити, якби хотів. Я не знаю чому, і, можливо, це найбільш безрозсудна або імпульсивна частина цього, але у мене складається враження, що він відчуває те ж саме, що і я, що він шукає щось, щоб вгамувати цей свербіж, який стає все важче і важче заспокоїти.

Жайворонок видає ще одне "хм", цього разу глибше, темніше. Я вже казав їй. Полегшення важче знайти з кожним вбивством. Воно триває не так довго. Чогось не вистачає.

Ось чому у мене на столі лежить цей засранець-педофіл.

- А що з тим невловимим вбивцею із Західного узбережжя, про якого тобі розповідав Рован? Ти що-небудь про нього дізнався?

Я хмурюся, очі пече від мігрені.

- Ну, не зовсім. Я бачила статтю про вбивство, яке він, можливо, скоїв пару місяців тому в Орегоні. У парку Ейнсворт вбили туриста. Але там не було жодної згадки про хрест, як описав Рован. Можливо, він має рацію, можливо, влада вважає за краще нічого не говорити, щоб не злякати вбивцю.

Чоловік на столі видає несамовитий стогін з-за кляпа, і я стукаю по таці долонею, змушуючи інструменти брязкотіти.

- Чувак, заткнися. Немає сенсу скиглити.

- Ти сьогодні не в гуморі, Слоуні. Ти впевнена, що не...?

- Ні, це не так.

Я чудово знаю, що Жайворонок збиралася запитати, але я не збожеволію. Я не втрачаю самовладання. Я не втрачаю контроль.

- Як тільки змагання офіційно розпочнеться, я буду в порядку. Я просто з нетерпінням чекаю, коли дізнаюся деталі першої мішені. Не люблю чекати. Мені потрібно заспокоїтися, ось і все.

- Тільки будьте обережна.

- Звісно, що так. Постійно.

Я повертаю відсмоктувач до чоловіка, який все ще намагається звільнитися від неблаганних шкіряних ременів. Я натискаю кнопку, щоб увімкнути машину, під його все більш пронизливі скарги. Плівка поту вкриває його шкіру. Сльози котяться з куточків його широких очей, коли він намагається похитати головою, намагаючись виштовхнути язиком кляп з кулькою. Мої очі зморщилися, я спостерігала, як напружуються його риси, як з кожної пори, наче мускус, просочується відчай.

- У тебе сьогодні особливий гість, чи не так?" - запитує Жайворонок, яка чує паніку чоловіка у слухавці.

- Звісно.

Металева ручка мого улюбленого скальпеля Сванна-Мортонна охолоджує мої пальці в латексних рукавичках, приємно торкаючись розпаленої шкіри. Від зусиль зосередитися мій голос тріщить, коли я зосереджуюся на положенні леза під адамовим яблуком моєї жертви.

- Він справжній покидьок.

Я проводжу гострим вістрям по шкірі чоловіка по прямій лінії, натискаючи на нього, щоб розрізати його плоть. Він кричить у силіконову кульку в роті.

- Це те, що ми називаємо наслідками, Майкле. Хочеш спілкуватися з неповнолітніми в інтернеті? Показувати їм фото свого пом'ятого члена? Заманювати сусідських дітей обіцянками песика і цукерок? Оскільки ти так любиш поговорити, я почну з того, що відберу у тебе голос.

Я витираю кров, що стікає вздовж розрізу, потім проштовхую скальпель через розрив, який щойно зробила у горлі Майкла Нортмана, щоб зробити другий, глибший розріз, щоб отримати доступ до голосових зв'язок і шлуночкових перетинок. Відсмоктувач булькає, всмоктуючи кров через контрольний клапан у моїй іншій руці.

- Тоді я візьму твої пальці за кожне огидне повідомлення, яке ти надрукував, за кожну погрозу, яку ти надіслав, і запхаю їх тобі в дупу. Сподіваюся, мені це набридне, і я вб'ю тебе до того, як дістануся до пальців на ногах.

- Чорт забирай, Слоан, - сказала Жайворонк, сміючись на іншому кінці дроту. Знаєш що, Слоан? Гадаю, тобі справді варто позмагатися з М'ясником. У тебе агресії хоч греблю гати, крихітко.

Так, я згодна.

Останні крики Майкла Нортмана наповнюють мою камеру для страти, коли я прощаюся зі своєю найкращою подругою і одночасно відрізаю телефонний дзвінок і голосові зв'язки моєї жертви. Після завершення хірургічної процедури я накладаю шви на рану, лише для того, щоб дати Майклу хибну надію на виживання, наказуючи йому не зводити очей з годинника, перш ніж повернутися до лотка з інструментами, щоб узяти кусачки Лістона. Можливо, він не виконає моїх наказів, але в цій кімнаті я дізнався достатньо про слабкість людського розуму, щоб зрозуміти, що він захоче зосередитися на чомусь протягом наступних кількох годин, і що немає нічого більш спокусливого і невблаганного, ніж спостерігати за тим, як час повільно спливає до твоєї власної загибелі.

Я збираюся повернутися до зв'язаного чоловіка на моєму столі, коли в моїй кишені вібрує телефон передплаченого зв'язку.

Мій брат Лахлан обере мішень навмання. Він надішле нам обом смс-ку про місцезнаходження. Це початок гри. Перемагає той, хто вб'є першим. Якщо жоден з нас не знайде мішень за сім днів - нічия. Ми будемо змушені грати в чіфумі.

Серце вискакує з грудей, а пульс прискорюється.

У тебе є серйозна перевага

Я спостерігаю, як танцюють еліпси в нашій розмові, поки Рован друкує свою відповідь.

Повір, Лахлан хоче, щоб ти виграла, а не я. У мене немає переваги. Виродок мені нічого не сказав.

Моя посмішка розширюється. Відчайдушне хвилювання і прискорене дихання Майкла Нортмана відходять на задній план, коли я відповідаю:

Я не знаю тебе достатньо добре, щоб довіряти тобі. І якщо я дізнаюся, що він зливає тобі інформацію, я надеру тобі дупу. Я просто кажу це, щоб ми були на одній хвили, гаразд?

Я спостерігаю, як у лівому нижньому кутку екрану знову затріпотіли сірі крапки, а прохолодне повітря раптом стало важчим у моєму контейнері.

Думаю, я теж хочу, щоб ти перемогла, тому я не проти.

Ти нестерпний.

Можливо... але, принаймні, ти вважаєш мене красивим.

Господи Ісусе.

Я усвідомлюю, що посміхаюся пристрою в моїй руці. Я повинна

відчувати себе дурною. Він має здаватися настільки ж небезпечним, наскільки він є насправді. Але все, що я відчуваю - це полегшення, що осідає в моєму спинному мозку, хвилювання, що заливає камери мого серця. Струм, що пронизує кожну клітину мого тіла.

Я збираюся покласти телефон, щоб зосередитися на своєму ув'язненому, коли він знову починає вібрувати в моїй руці; я отримала текстове повідомлення з невідомого номера, надіслане мені і Ровану.

Айвідейл, Західна Вірджинія

Щастя тобі, навучиха з очима, чи як там її звати. Обережно, братику: твій титул великого невдахи ось-ось стане офіційним.

Я посміхаюся. Повідомлення від М'ясника приходить по гарячих слідах від Лахлана.

Бачиш, що я маю на увазі? Я ж казав. Побачимося в Західній Вірджинії, Дрозде.

Я відкладаю плоскогубці і хапаюся за закривавлений скальпель.

Коли я повертаюся до своєї жертви, він дивиться на мене широко розплющеними очима, сповненими страху, який мене заспокоює. Від стресу і болю його обличчя зблідло. Кров і слина стікають по кутиках його рота. Він намагається похитати головою, коли я обертаю скальпель при штучному освітленні.

- Я мушу йти, думаю, нам треба закінчувати, без каламбуру.

Я встромляю лезо йому під вухо. Кров ллється на стіл червоним потоком.

- У мене сьогодні вечір ігор.

Майстер-клас

Рован

- Що ти робиш?" - запитує Фіонн, який заходить до моєї кімнати, хрумтячи морквиною під корінними зубами. Ти збираєшся в подорож?

Я закочую очі на моркву.

- Серйозно. Це новий етап у твоїй CrossFit -індоктринації - ходити з сирими овочами?

- У ньому багато бета-каротину, дугласії. Антиоксиданти. Допмагають моему організму виводити вільні радикали.

- Приймай вітаміни. Ти виглядаєш, як ідіот.

- Відповідаючи на ваше запитання, докторе Кейн, - втручається Лахлан, опускаючись у шкіряне крісло в кутку кімнати, - Рован йде на полювання разом з помічником. Правду кажучи, він вирішив перетворити це на змагання. Він найняв мене, щоб я знайшов їм відповідну здобич, від якої не так легко буде втекти. По суті, його збираються розібрати на частини, як маленького мазохістського виродка, яким він і є.

Я кидаю вбивчий погляд на Лахлана, який посміхається мені поверх келиха, роблячи довгий ковток бурбону, постукуючи срібною каблучкою по кришталю.

- Де? - запитав Фіонн.

- У Західній Вірджинії.

- Чому?

Лахлан вибухає сміхом.

- Я б сказав, що це тому, що він так сильно намагається вийти з френдзони, але я навіть не думаю, що він зараз в якійсь зоні.

Фіонн шумно гризе моркву, регочучи з повним ротом, як дурна дитина.

Тому я роблю те, що будь-який дорослий чоловік зробив би зі своїм молодшим братом.

Я вихоплюю моркву з його руки і жбурляю її в Лахлана, влучаючи йому прямо в лоб із задоволеним стукотом.

Брати протестують в унісон, я з посмішкою дивлюся на свій багаж і запихаю в сумку ще одну пару джинсів.

- Не думаю, що ти докладав таких зусиль заради жінки відтоді, як... взагалі-то, ніколи. Скільки вже минуло, рік, як ти її не бачив? Продовжує Лахлан, не змигнувши оком.

Фіонн раптом задихається. Ми з Лахланом дивимося, як він випльовує шматочки апельсина в стиснутий кулак.

- Що? Рік! Якого хріна я дізнався про це тільки зараз?

- Ти ховався у світовій дупі, граючись у міського лікаря, ось як це робиться", - насміхається Лахлан. - Повертайся до Бостона, Фіоне. Перестань жаліти себе, як якийсь бідолаха в дурному різдвяному фільмі, повертайся додому і займайся справжньою медициною.

- Мудак, - сказали ми з Фіонном в унісон.

Лахлан посміхається, ставить склянку на столик, дістає з кишені складаний ніж з перламутровим руків'ям, а потім відкидається назад, щоб відв'язати потерту шкіряну стрічку від виготовленого на замовлення точильного ременя. Він надягає металеву пряжку на середній палець, щоб затягнути шкіру, і починає гострити лезо на шорсткому боці шкіри. Він робить це з дитинства, щоб заспокоїтися. Якщо Лахлану подобається дражнити нас із Фіоном, я знаю, що його дратує те, що наш молодший брат більше не живе в тому ж місті, що й ми, а тепер він переживає через те, що мене буде якесь божевільне вбивче змагання із серійним убивцею, якого я ледве знаю.

- Я не помилився, - каже він, ворущачи лезом по коров'ячій шкірі туди-сюди. - Небраска надто далеко, братику. Крім того, ти пропускаєш усі деталі неіснуючого і комічно сумного особистого життя Рована.

- Це правда, - визнає Фіонн.

Він схрещує руки і з задумливим виглядом спирається на комод. Він, мабуть, присвоює числові значення елементам задачі "бути в курсі пліток чи не бути в курсі" і, мабуть, обчислює статистичну ймовірність свого щастя, поділену на π .

Довбаний ботанік.

- Ти її бачив? - запитує Фіонн, раптово виринаючи зі свого аналітичного туману і дивлячись на Лахлана так, ніби мене там не було.

- Тільки на фотографіях.

Лахлан відпиває свій напій і посміхається у відповідь на мій похмурий погляд.

- Це винищувач, - продовжує він. - У неї є темна сторона - вона любить виривати очі у своїх жертв, поки вони ще живі. Копи називають її Орбітель. У реальному житті її звать Слоан Сазерленд.

- Не смій вимовляти її ім'я, - сказав я злісно.

Лахлан вибухає сміхом. Він підносить ніж до рота, його веселощі заповнюють простір між нами. Виродок, мабуть, намагається нагадати мені, що з нас обох зброя у нього.

Якби він не тримав цю гостру як бритва зброю, я б уже вибивав лайно з його самовдоволеної пики.

- Припустимо, ти якимось дивом виберешся з френдзони і приземлитесь на коліна жінки-павука, не втративши при цьому жодного ока, як, на твою думку, я маю її назвати?

- Я не знаю, засранцю. Чому не моя королева? Або Ваша Високість. Йди до біса.

Я гарчу, а Лахлан сміється ще голосніше.

- Йди до біса. "Приємно познайомитися з тобою, Va Te Faudre. Я твій

шурин, ласкаво просимо в сім'ю, Va Te Faudre."

Я вже збираюся накинутися на нього, коли в кишені дзвонить мій передплачений телефон.

Я використовую його по максимуму

До текстового повідомлення додавалося фото: ніжні пальці Слоан обхоплюють келих шампанського в літаку бізнес-класу, її криваво-червоний манікюр виблискує у штучному світлі салону.

Моє серце б'ється об ребра.

Я майже відчуваю, як її нігті шкрябають по моїх грудях і пресу, обхоплюючи мій член з несподіваною силою. Я можу уявити тепло цих карих очей, втуплених у мене, її дихання, що зігріває потилицю, коли вона щось шепоче мені на вухо.

Лахлан насміхається, ніби читає мої думки, і я прочищаю горло.

Бачу, ти вже в літаку. Це... чудово...

*Так, це так. А ти, очевидно, ні. Побачимося, якщо зловиш мене!
Але не чекай, що я буду чекати на тебе*

Я відчуваю, як червоніють мої щоки, як тремтять великі пальці на клавіатурі.

Чи не запізно попросити обнулити лічильники?

Реакція Слоана була миттєвою.

Так, чорт забирай.

У грудях вібує гарчання, коли я подвоюю зусилля, щоб спакувати речі, хоча знаю, що це не допоможе мені швидше потрапити на літак.

- Все гаразд, братику? Бля, ти вже вбив свою ціль?

Я вже збираюся жбурнути свою напівзапакованусумку в обличчя Лаклана та його посмішку, як раптом дзвонить його телефон. Усі сліди гумору зникають з його обличчя, як попіл, що падає з обвугленого поліна, залишаючи лише потріскане вугілля.

- Говорить Лахлан.

Він відповідає "так" і "ні" грубим, серйозним голосом. Я скручую футболку, яку заковував, поки мої пальці не біліють. Я дивлюся на старшого брата, але він не відриває погляду від ножа, який крутить у руці.

- Я буду там. Дай мені тридцять хвилин.

Коли Лахлан нарешті зустрічається зі мною поглядом, він мимохить, але похмуро посміхається. Я запитую:

- Нічне чергування?

- Нічна служба.

Вдень Лахлан керує ательє "Ательє Кейн", своєю студією шкіргалантереї, де він створює красу з мертвої шкіри. Вночі, коли дзвонить Леандер Мейс, мій брат стає безжальним інструментом диявола.

Особисто мені подобається забирати життя у покидьків, які спливають до мене в магмі сучасного суспільства.

Лахлан...? Я не знаю, чи цінує він щось зараз. Він вбиває рішуче, але з холодною відстороненістю. Не думаю, що життя його цікавить, окрім тих моментів, коли він виліплює шкіру або натягує нас з Фіоном.

Я відчуваю, як у мене стискається в грудях, коли він підводиться, кладе ніж назад у кишеню і згинає потилицю, застібаючи ремінь на талії. На його губах з'являється легка посмішка, коли його погляд падає на мене.

- Дивись за собою, мудака", - каже він.

- Ти теж, засранцю.

Лахлан насміхається, але поплескує мене по плечу, коли проходить повз. Він на мить притискає свій череп до мого, а потім відходить, прямуючи до виходу, щоб зробити те ж саме з Фіонном. Наш молодший брат ніколи не міг приховати свого занепокоєння. Кожен відтінок смутку і тривоги спалахує в його світло-блакитних очах, і коли Фіонн дивиться, як Лахлан йде, болісна тривога кривить його хлоп'ячі риси.

- Побачимося пізніше, діти! - каже Лахлан, перетинаючи сходовий майданчик і зникаючи в темному коридорі. - І повертайся додому, Фіоне.

- Не може бути.

З темряви йому відповідає сміх, а потім важкі двері моєї квартири зачиняються з гучним стуком. Фіонн обертається до мене, занепокоєння все ще помітне в складці між його бровами.

- Ти впевнена, що ця маленька подорож - гарна ідея? Ти хоч знаєш цю Слоан?

Я дивлюся вниз, з посмішкою закриваю сумку і закидаю її через плече.

- Зовсім ні. Я бачив її лише раз.

Я майже чую, як Фіонн ковтає, він так нервує.

- Лиш раз? Як ви познайомилися?

- Тобі краще не знати.

- Звучить трохи імпульсивно, Роване, навіть для тебе. Я знаю, що в тебе є ця фішка середньої дитини, - каже він, махаючи рукою в мій бік, - вони з Лахланом придумують ту саму фразу щоразу, коли хочуть пояснити мою нестабільну поведінку та необдумані рішення. Йти на зустріч із серійним убивцею, з яким ти розмовля раз рік тому, це... ненормально.

Мій сміх, здається, не заспокоює його.

- У нас немає нічого нормального, Фіоне, але все буде добре, не хвилюйся. У мене гарне передчуття щодо неї.

У мене в кишені дзвонить телефон.

Я збираюся злітати. Якби це були перегони, ти б уже відставав.

Але почекай... Це ж перегони! Ось так. Сподіваюся, тобі подобаються розчленовані очні яблука, тому що я збираюся вбити гру, так би мовити. Щасливої дороги і відвали!

- Так, Фіонне, - широко посміхаюся я, ховаючи телефон у кишеню і прямую до дверей. - Гадаю, зі мною все буде гаразд.

Впевненість

Слоан

Це абсурд. Я абсурдна.

Сидячи у передпокої готелю "Каннінгем", я намагаюся зосередитися на сторінці книги, на якій застрягла на останні п'ять хвилин, поки роздумую, піти мені звідси чи залишитися.

Що я, блядь, роблю зі своїм життям?

Це небезпечно.

Дурна ідея.

Абсурд.

Але я не можу змусити себе піти.

Мої легені роздуваються від запаху побутової хімії, змішаного із запахом поганих рішень, потім я важко, нервово зітхаю. Відкинувши книгу, я відкидаюся на спинку крісла і спостерігаю за тихою залю, де мій єдиний компаньйон - сірий кіт, який дивиться на мене зі шкіряного крісла біля неосвітленого каміна. Кімната застаріла, але затишна, з панелями з темного дуба і старим килимом з колишнім бордовим візерунком. Старі меблі підбрані не в тон, але глянцеві та блискучі. Пара опудал сов у польоті охороняє вицвілі на сонці фотографії скульптур Родена та сімейну колекцію гірничих і залізничних інструментів, що висять на стінах.

Я знову зітхаю і дивлюся на годинник. Майже друга година ночі. Я мала б бути втомленою, але все навпаки. Я бігала без зупинки всю ніч, розрізаючи тіло Майкла Нортмана, щоб покласти його в морозилку, поки я бронювала квиток на літак до Ролі, пакувала валізи за рекордні тридцять хвилин і наймала машину, щоб дістатися до Західної Вірджинії, поки Жайворонок відвозила мене в аеропорт. Коли я поскаржився, що вся ця витівка була дурною ідеєю, вона відповіла:

"Можливо, але тобі потрібно вийти з дому і завести більше друзів."

- У мене є друг. Є.

- Тобі потрібно більше друзів, Слоан.

- Але цей конкретний друг? Цей Рован з нізвідки?... Справді?"

Я досі чую дзвінкий звук її сміху. Вона відповіла на мою розгубленість ніжною посмішкою.

"Мати ще одного друга, який може зрозуміти тебе, зрозуміти справжню тебе, було б непогано", - сказала вона, знизавши плечима, і її посмішка не зникла під моїм пильним поглядом. Ти не вистрибнула з машини, що рухалася. Ми все ще їдемо в аеропорт. Тож так, гадаю, той Рован, якій з'явся нізвідки, тепер твоя друг".

Можливо, мені варто було вистрибнути з машини.

Я стогну, занурюючись глибше в крісло.

- Її міркування навіть не були логічними, - сказала я коту після того, як прокрутив у голові свою розмову з Жайворонком.

Кішка дивиться на мене, сповнена презирливої люті.

- Ти намагаєшся поглинути його душу, Дрозд?

Я підхоплююся і повертаюся до джерела цього тонкого ірландського акценту, притискаючи одну руку до серця, випускаючи з рук книгу і вигукуючи "Боже мій!". Рован виходить з тіні біля дверей, на його губах посмішка. У мене перехоплює подих, коли я усвідомлюю, що він тут, що він справді тут. Він не змінився за рік. Мабуть, я виглядаю краще, ніж коли ми вперше зустрілися, бо не провела останні кілька днів в огидній клітці за кілька метрів від гниючого трупа. Не знаю, чи він так сильно заперечував проти відсутності макіяжу, скуйовдженого волосся чи потрісканих губ, зважаючи на те, скільки часу він провів, витріщившись на мої груди. Згадка про це змушує мене червоніти - і не від сорому.

Я ковтаю раптовий спалах нервозності.

- Можливо, мені варто поглинути котячу душу. Моя щойно покинула

моє тіло.

- Я подумав, що так ти отримав свої веснянки. Крадеш душі.

- Все ще смішно, я бачу.

Я закочую очі й нахиляюся, щоб узяти свою електронну книгу, але Рован виявляється швидшим.

- Віддай, красунчику.

Він дарує мені магнетичну посмішку, яка переповнює мої почуття і затьмарює мої тривоги іншим видом побоювань. Прямий шрам через усю його губу, здається, спалахує, коли його посмішка стає шахрайською.

- Цікаво, що любить читати мій нервовий маленький дрізд? - дразнить він мене, розмахуючи переді мною читалкою.

Я зневажливо зітхнула, хоча його слова просочувалися в мої вени і забарвлювали щоки в багрянний колір.

- Порно з монстрами, звісно.

Рован вибухає сміхом, і мені вдається вихопити читалку з його рук, що розсмішило його ще більше.

- У чутливого серцем чоловіка-дракона є два члени, і він знає, як ними користуватися, повір мені. А ще у нього вилоподібний язик. І дуже вправний хвіст. Тож не смійся.

- Віддай його мені. У моїй кімнаті зламався телевізор, а це саме та розвага, яка мені потрібна в житті.

- Пішов ти, М'ясник.

Я засовую книжку під ліву сідницю і кидаю на нього вбивчий погляд.

- Зачекай секунду. Твій телевізор зламався? Коли ти приїхав?

Він знизує плечима і з гуркотом кидає рюкзак на підлогу, лукаво посміхається мені, вмошчуючись у крісло поруч зі мною.

- Три чверті години тому. Ти мала бути у своїй кімнаті. Я вийшов за випивкою. До речі, ми сусіди.

- Фантастика, - криво відповідаю я, виглядаючи похмурою, що змушує його посміхнутися.

Він відкриває сумку, щоб показати мені пляшку червоного вина всередині.

- Зараз друга година ночі. Хіба магазини не зачинені?

- Але ж не кухня.

- Кухня також зачинена.

- А, добре? Час для мене .

Рован дістає пляшку з сумки, відкручує кришку і робить довгий ковток, не зводячи з мене очей. Потім він підморгує мені, і я примружуюся.

- Тільки не кажи мені, що ти засмутилася через цю дрібну крадіжку", - каже він.

- Пфф, звичайно, ні.

Я беру пляшку, і волосся на моїй руці стає дибки, коли наші пальці ненадовго обплітають холодне скло.

- Що мене засмучує, - продовжую я, - так це те, що ти переносиш усі свої чоловічі мікроби на пляшку. Ти, мабуть, намагаєшся заразити мене, щоб я застрягла в ліжку з твоїм варимеком, поки ти виграєш наше маленьке змагання.

- Мій варимек

Рован хихикає, коли я п'ю, а потім віддаю пляшку назад. Він перехоплює мій погляд, коли робить ще один ковток, його очі блимають від насмішки.

- Тримай, - каже він, простягаючи мені вино з перебільшеною шанобливістю. Тепер у мене є твої дівочі мікроби, тож ми квити.

Я намагаюся не посміхатися, але нічого не можу вдіяти; щойно ця посмішка розтягує мої губи, вона запалює очі Ровена, ніби він відображає мою радість назад до мене. Більше того, вона посилює її.

Відкинувшись у кріслі, я усвідомлюю, що ми ніби бачилися вчора. З ним так легко, навіть коли я тримаю оборону, як під час вечері рік тому. Як би я не намагалася зосередити свою увагу на чомусь іншому, вона завжди поверталася до нього. Так само і сьогодні. Мене тягне до нього, як до постійної точки світла в темряві.

- Ти знаєш, чому ми тут? - запитує Рован, вириваючи мене з думок, які віднесли мене кудись далеко.

Я роблю ковток вина і насторожено дивлюся на нього.

- Звичайно, що так.

- Під "звичайно" ти маєш на увазі "зовсім ні", чи не так?

- Більш-менш. А як щодо тебе?

- Так само.

- Як Лахлан вибрав це місце? І як я можу бути впевнена, що він не дасть тобі інформацію, яка допоможе тобі виграти?

Рован глузливо сміється і знову бере пляшку, робить великий ковток, перш ніж відповісти:

- Тому що, як я вже казав, мій брат не хоче, щоб я виграв. Якщо я програю, він може знуцатися з мене цілий рік, і ніщо не зробить його щасливішим.

Коли Рован повертає мені пляшку, його очі обводять кімнату, вивчаючи кожен деталь, наче він шукає приховані камери або непомітних гостей. Я вже знаю, що ми єдині гості в готелі. Окрім власника, хлопця на ім'я Френсіс, який живе в охайному будинку в стилі Другої імперії з видом на готель, ми - єдині люди на території. Я впевнена, що Рован теж знає про це, але він має рацію, що не втрачає пильності.

- Щодо того, чому він зупинився на Західній Вірджинії, ну... скажімо так, він контактує з певними людьми, які мають доступ до певних файлів у певних державних установах, і у нього є партнери, які можуть заповнити прогалини.

- Без сумніву, це дивно, - кажу я, посміхаючись, щоб подразнити його, і він закриває очі. - Чим саме займається твій брат?

Рован відкидається на спинку стільця і постукує по підлокітнику, дозволяючи своїм очам блукати по вигинах і кутах мого обличчя. Від їхньої темно-синьої ласки мої щоки червоніють. Він дивиться на мене так, як ніхто інший, так, ніби не просто намагається розшифрувати мої думки та мотивації, а хоче запам'ятати кожен деталь моєї шкіри, відкрити кожен таємницю, заховану під моєю плоттю.

- Наше хобі, - каже він, коли, здається, впевнений, що може без страху поділитися зі мною цією відповіддю. - Для Лахлана це не хобі. Це професія.

Я киваю. Тепер я краще розумію, як він міг отримати доступ до даних кримінального розслідування. Він або працює на армію, або на небезпечних людей з довгими руками.

- Тож ти впевнений, що він не збирається допомагати тобі шахраювати.

- Навпаки, він знайде спосіб допомогти тобі.

- Мені вже подобається.

Моя посмішка розширюється, коли Рован кидає на мене дразливий чорний погляд. Я роблю ковток з горлечка і передаю йому вино назад.

- А як щодо тебе? Чи подобається тобі працювати в ресторанній сфері?

Рован посміхається до мене.

- Ти перевіряла мене, Дрозд?

- Так, ніби ти не зробив те саме для мене.

- Я зізнаюся.

Рован п'є і балансує пляшку на коліні. Якусь мить він дивиться на мене, а потім киває, задумливо посміхаючись.

- Так, мені подобається. Мені подобається керувати власною кухнею, темп. Він може бути шаленим, але мені це подобається. Я люблю трохи хаосу. Може, тому ти мені подобаєшся", - каже він, підморгуючи.

Я сміюся і закрочую очі. Цей хлопець. З ним все - загравання.

- Чому саме ця назва? (І він, здається, не заперечує, що я ухиляюся від його коментарів.) - Чому ти обрав 3 In Coach?

- Мої брати, - відповідає Рован, дивлячись на пляшку із задумливою посмішкою. - Ми були підлітками, коли поїхали зі Слайго до Америки. Пам'ятаю, як Лахлан купив квитки. Три в другому ряду. Для нас це був початок нового життя.

- Так само, як ресторан, - закінчую я, продовжуючи його думку, і він киває, його очі сяють. - Мені подобається ця ідея.

Рован передає мені вино. Наші пальці знову ковзають по холодному келиху. Наш контакт триває трохи довше, ніж потрібно, але, як не дивно, він коротший, ніж мені хотілося б.

Нісенітниця. Ти не знаєш цього чоловіка.

Я випрямляюся на своєму місці, дивлячись у бік стійки реєстрації, щоб мати змогу стежити за Рованом, поки п'ю. Стіни - це добре. Межі необхідні. Рован з тих хлопців, які одразу ж їх зруйнують, якщо я втрачу пильність. Крім того, це все ще змагання, зрештою. Я маю зосередитися виключно на пошуку зачіпок, які дозволять мені перемогти.

Краєм ока я бачу, як рука Рована тягнеться до мого стільця, і повертаю голову, щоб подивитися на нього. Нахабний вилупок дивиться на мене своїм найневиннішим поглядом.

- Що ти в біса робиш?

- Я вкрав твою читалку. Хочу почитати про людину-дракона з двома членами.

- Я сиджу на ній. Торкнись моєї дупи, і я зламаю тобі руку, - кажу я, намагаючись стримати сміх, коли він штовхає мою руку, намагаючись вмовити мене.

- Я до неї не доторкнуся. Я зіштовхну тебе зі стільця і візьму її, а потім буду реготати, як божевільний, коли повернуся до своєї кімнати, весь у триумфі.

- Скачай додаток, як нормальна людина, і читай його на телефоні, виродку.

- Ми робимо це в камінь-ножиці-папір.

- Про це не може бути й мови.

- Ходімо, Дрозде. Мені потрібна поліція драконів.

Він ще раз поплескує мене по біцепсу, змушуючи хихикати, коли шум ззовні проникає в наші володіння. Ми ніби в бульбашці, яка щойно луснула, і поява Френсіса біля стійки реєстрації стає для нас шоком. Зазвичай я дуже добре знаю, що мене оточує. Але Рован замкнув мене в іншому світі, так, ніби крім нас більше нічого не існувало. Чомусь я відчула полегшення, перепочинок від постійного тиску, від очікування небезпеки в тіні.

- Хей. Сподіваюся, ми нікому не заважаємо спати, - каже Рован.

Він навіть не намагається приховати пляшку вина, яку балансує на коліні, іншою рукою обхопивши підлокітник мого стільця.

Френсіс переводить погляд з пляшки на Рована з ущипливою посмішкою.

- Ні, не заважаєте. Ви наші єдині клієнти. Я просто шукав Вінстона Черчилля на ніч, - відповідає він, вказуючи на кота, який все ще згорнувся калачиком у кріслі біля каміна.

Френсіс розгладжує свою рожеву краватку, а його очі бігають туди-сюди між мною і Рованом.

- У нас тут не так багато людей, зважаючи на те, що в цьому районі з'явилося багато нового житла. Зараз усі пропонують Airbnb, щоб спробувати

заробити трохи грошей.

- Тут гарно, - зауважую я, показуючи на залу. - У ньому є певний шарм. Хоча у мене складається чітке враження, що Вінстон може відірвати мені обличчя, якщо я підійду надто близько.

- Ні, він і мухи не скривдить.

Френсіс проводить рукою по своєму темному волоссю і підходить до кота, який обдаровує його злим поглядом і шипить, перш ніж перевести свої жовті очі на мене. Я не знаю, чи він хоче, щоб я врятувала його від Френсіса, чи просто продовжує дивитися на мене, але його гарчання стає марним, коли Френсіс піднімає його сіре тіло на руки.

- Ви відвідуєте когось у цьому районі? Чи просто проїжджаєте повз?

- Дозвольте мені пояснити, ми тут для нашого щорічного походу. Щороку ми обираємо нове місце, зазвичай десь, так би мовити, "не по дорозі".

Френсіс киває, глядячи кота по голові.

- Тут є кілька дуже гарних маршрутів. Лосина річка - гарне місце для початку. Похід до Понтів пропонує мальовничу петлю. Але будьте обережні, якщо підете до Девіс Крік. Тут легко загубитися. Минулого року там зник турист, якого так і не знайшли. Це було не вперше.

- Дуже вам дякую. Ми будемо обережні, - каже Рован ввічливим тоном, який промовляє: "А тепер, будь ласка, йдіть".

Франциск розуміє натяк і вітає нас усіх кивком.

- Добраніч, мадам, сер. Не соромтеся дзвонити мені, якщо вам щось знадобиться.

Він махає нам лапою Вінстона і виходить. Ми дякуємо і йдемо за ним у коридор, де він зникає праворуч від рецепції. Через кілька хвилин ми чуємо, як зачиняються двері.

- Ти говориш, як один з тих хлопців, які намагаються підчепити дівчат з дурнуватим аватаром, який не схожий на них, поки вони стріміться на Twitch, а не як хлопець, який керує готелем в Нікуди, Західна Вірджинія, -

бурмоче Рован.

Він не зводить очей з коридору, виглядає похмурим, підтягує підлокітник мого крісла ближче до свого.

- У чому твоя проблема? - сказала я, сміючись, коли він потягнув мене до себе. - Ти заздриш його рожевій краватці, чи не так?

Рован хихикає і переводить свій темний погляд на мене, знову відсуваючи моє сидіння назад.

- Ні. Трясця. Віддай мені того драконячого члена, Дрозд.

- Про це не може бути й мови.

Мені вдалося втекти з крісла з читалкою, перш ніж він зміг мене наздогнати, і я попрямувала назад до наших кімнат, розмахуючи ним у повітрі, щоб розлютити його.

- Добраніч, виродку. Я йду спати. Рання пташка ловить черв'ячка, знаєш. Може, спланую невеликий самостійний похід вгору по Девіс Крік. Хлопцям не можна, якщо тільки у них немає луски і фетиша просочення.

- Єдиний раз, коли я залишив вдома піжаму з динозавром...", - зітхнув Рован.

Потім він нахилиє пляшку до мене і відкидається на спинку стільця. Його посмішка тепла, очі яскраві, незважаючи на пізню годину.

- До завтра, Дрозд.

З останнім помахом я розвертаюся, щоб повернутися до своєї кімнати.

Я лежу в ліжку, дивлюся в стелю, коли мій телефон дзижчить: я отримала текстове повідомлення.

На добраніч. Щоб тебе не з'їли клопи.

Я майже впевнений, що там є клопи

Я посміхаюся в темряві. Потім я засинаю.

*Даний переклад створений телеграм-каналом Книгарна
!Не призначений для продажу!*

Сюзанна Рован

Погана новина в тому, що я досі не з'ясував, кого ми переслідуємо.

Хороша новина в тому, що Слоан теж не знає.

Подвійний бонус: вона ненавидить, коли я їй на це вказую.

Я стукаю в її двері і засовую руки в кишені, намагаючись виглядати незворушним, незважаючи на хвилювання, що вирує в моїх грудях. Коли вона відчиняє двері, її обличчя одразу ж хмурніє.

- Ти чекала на когось іншого? - запитав я з кривою посмішкою.

- Ні, це не так.

Вона хихикає, ніби думка про те, що інший хлопець прийде до неї о 9 вечора в четвер, є смішною. Я припускаю, що в селі Івідейл є обмежений запас.

- Але я знаю, що ти прийшов позловтішатися.

Я ображено вигукнув.

- Я? Ніколи.

Моя посмішка розширюється, і погляд Слоан падає на мої губи. Вона любить вдавати, що не хоче мене знати, але щоразу, коли її погляд падає на мій шрам, між бровами ненадовго з'являється невелика ямка.

- Якщо ти вступиш мене, я розповім тобі, як я отримав цей шрам, на який ти не можеш перестати дивитися.

Вона дивиться на мене абсолютно переляканим поглядом. Червоний

колір стікає по її шиї і забарвлює щоки.

- Я не... Я не...

Вона видихає і піднімає підборіддя.

- Ти нестерпний.

Вся ця лють у поєднанні з такою сором'язливістю, ця смертоносна здатність, загорнута в оболонку, яка так легко розвіюється. Вона до біса чарівна. Я мушу стримуватися, щоб не розсміятися, і вона це знає.

Слоан нахилиється вперед, тримаючись за дверну раму, щоб я не міг зазирнути в її кімнату. Її лютий погляд пронизує моє обличчя.

- Знаєш, я серійний вбивця, - шипить вона. - Я можу зайти в твою кімнату, поки ти спиш, і виколоти тобі очі промисловим пирососом, яким Френсіс прибирає котячу шерсть з потворного килима в коридорі.

- Я не сумніваюся, Дрозд.

Моя посмішка знову розширюється, і я спокійно піднімаю обидві руки, хоча Слоан не виглядає переконаною.

- То ти запросиш мене зайти чи як?

- Взагалі-то, ні.

Вона виймає картку-ключ із тримача біля дверей і ховає її в задню кишеню своїх джинсів, перш ніж виштовхнути мене за двері. Двері зачиняються за нею з гучним клацанням.

- Я мушу йти.

З приклеєними до підлоги ногами я дивлюся, як вона крокує коридором, обмотуючи ремінь сумки навколо тулуба.

- Ти мусиш... що?

Я підскакую до неї і йду по її слідах, розглядаючи її профіль, поки вона йде вперед з рішучістю і посмішкою, що пожирає лайно.

- Поїхати туди? Куди?

- Кудись, Рован. Ти забув, що це змагання?

Вона намагається приховати свою дедалі ширшу посмішку, але марно.

Моє серце калатає в грудях, коли я усвідомлюю, що вона вбрана краще, ніж зазвичай. На ній білий кашеміровий джемпер, а макіяж такий самий, як і всі три дні, що ми тут - підводка для очей, чорна туш і матово-червона помада, але вона замінила свої численні сережки на золотий набір, деякі з коштовностей з камінням виблискують під її каштановими кучерями.

У роті раптово пересохло.

- У тебе побачення? запитую я, коли ми завертаємо за ріг і прямуємо до широких сходів, що ведуть до холу готелю.

Слоан зітхнула.

- Я б не назвала це побаченням...

- Куди ти йдеш? Ну, знаєш, з міркувань безпеки і все таке...

Вона хихикає.

- Думаєш, мене треба захищати, красунчику?

Ні. І так теж.

- Я маю піти з тобою, про всяк випадок. Ми не хочемо, щоб те, що сталося з тобою у Бріско, повторилося.

Ми доходимо до холу, Слоан зупиняється і обертається до мене.

- Ні, Рован, ти не можеш піти. А якщо це побачення? Це було б так незручно. Не хвилюйся, я розповім тобі всі брудні подробиці пізніше.

З останнім ляпасом по грудях, більше схожим на ляпас по обличчю, вона розвертається на п'ятах і йде геть.

- Але... це я мав би хвалитися, - сказав я, коли вона підійшла до виходу.

- Вибачте, не вибачте!

Вона показує мені палець перед тим, як вийти в двері, залишаючи за собою лише відлуння своїх кроків.

Я просто стояла, приголомшений. Хвиля розгубленості, тривоги і ревності проривається в моїх грудях. Усе це в один момент заливає мене, як довбаний океан.

Серйозно?

- Слоан! - кричу я їй услід, прямуючи до дверей.

Я відкриваю їх з більшою силою, ніж потрібно, і вона вдаряється об бампер із задоволеним стуком дерева об покритий гумою метал.

- Слоан, чорт забирай...

Я дивлюся наліво і направо. Затамувавши подих, слухаю.

Нічого.

Я проводжу рукою по волоссю. Не знаю, що мене більше дратує: те, що я програю нашу першу гру, чи те, що Слоан може піти на побачення з якимось мудаком зі світу мудаків.

Я напружую слух, намагаючись не звертати уваги на цвіркунів, але Слоан не з'являється.

- Дідько.

Я кидаюся до дверей холу і відчиняю їх на ходу, щоб увійти в готель і повернутися до свого номера. Деякий час я ходжу, зважуючи свої можливості. Може, мені варто почати шукати місцевий паб, щоб заспокоїти себе. Але що, як вона натрапить накогось такого як Бріско чи Ватсона? Бріско, мабуть, потрапив до неї випадково - хлопець був спокійний, як скеля. А от Ватсон був неабиякий розумник. Що, якби вона була загнана в кут таким хлопцем? Що, як вона опинилася в пастці, а я не зміг її знайти? Що, якби вона покликала на допомогу, а я був п'яний як чіп у пабі і співав "Візьміть мене додому, сільські

дороги"?

Я ніколи не думав, що буду ходити по кімнаті, хвилюючись про місцезнаходження Орбітель, з калатаючим серцем і спітнілими долонями, боячись, що з нею щось трапиться.

Дзенькіт вхідного повідомлення - єдине, що зупиняє мене від копання ями в землі.

Я в порядку.

Я усміхнувся.

Я не хвилювався.

Звісно, брехня. Я сідаю на край ліжка, опираючись бажанню знову почати ходити по колу кімнатою, моє коліно смикається.

Тим краще.

В такому випадку, не чекай мене

- Якого біса...

Я ледве стримуюся від бажання жбурнути телефон у стіну, натомість стискаю його в кулак і б'ю по матрацу. Так сталося, що це надзвичайно розчарує, бити довбаний матрац.

Я знову починаю крокувати.

Через деякий час я зупиняюся, щоб спробувати дослідити навколишню місцевість, але мої зусилля закінчуються невдачею, як і останні три дні. Все, що я знаходжу цікавого, - це кілька газетних статей, не пов'язаних між собою історій, нічого, що могло б пов'язати ці дані з підозрюваним. Як сказав Френсіс, один турист зник безвісти. Ще одне тіло в яру. Автомобіль з нью-

йоркськими номерами витягли з річки Канава. Як Лахлан прийшов до висновку, що тут діє серійний вбивця? Не маю жодного уявлення. Крім того, я починаю думати, що він відправив нас сюди, щоб позлити.

Я здаюся і падаю на ліжку, щоб втупитися в стелю.

Через три години я нарешті чую тихе клацання дверей Слоан, що зачиняються, коли вона прослизає до своєї кімнати, сусідньої з моєю.

Три довбані години.

Окрім того, що за цей час вона могла б виграти гру, вона також могла б зробити багато інших речей. Наприклад, піти на побачення. Можливо, вона повечеряла десь не в цьому готелі, де Френсіс пропонує заморожений горох і м'які, пересмажені свинячі відбивні, з якими, я впевнений, я зламаю зуб ще до кінця тижня.

Може, вона переспала з хлопцем.

У горлі піднімається гарчання, і я повертаюся, щоб задихнутися у квітковому візерунку дешевої поліефірної ковдри.

- Рован, ти довбаний debil, - гарчу я на байдужий матрац. Ця гра вже вибухає в тебе на очах, а це лише третій день.

Наче за командою, з сусідньої кімнати лунає музика.

Гучність низька, але крізь тонкі, як папір, стіни я чую кілька слів, за якими час від часу долинає голос Слоун, що наспівує мелодію.

Почуваючи полегшення від того, що вона повернулася цілою і неушкодженою, я накриваю голову подушкою, щоб приглушити звук, головним чином, щоб зупинити себе від того, щоб увірватися до її кімнати і вимагати, щоб вона пояснила, що вона робила, хоча це не моя справа, і я, можливо, не хочу знати про це.

Подушка, звісно, не має значення. Не тільки тому, що вона тонка, як закривавлений носовичок. Але й тому, що, попри те, що я вдаю, ніби слухаю, я слухаю.

Пісня змінюється, і м'який голос Слоан зникає.

Мовчання триває, і в мене свербить у голові. Всупереч здоровому глузду, я скочуюся з ліжка, підводжуся, підходжу до стіни між нами і притуляюся до неї, щоб притиснути вухо до вицвілих дамаських шпалер.

Музика стає трохи чіткішою, але звук все ще тихий. Я чую, як скрипить її матрац. Потім невелику вібрацію.

- Ісусе, Маріє, Йосипе, - промовив я пошепки, закривши обличчя руками.

Я б усе віддав, щоб опинитися зараз у тій кімнаті. Хрипкий стогін Слоун розпалює мою кров. У мене вже стоїть, як у бика.

Я збираюся відійти від стіни. По-справжньому. Я починаю відкидатися назад, коли чую, як з її вуст злітає слово.

Рован.

А може, пропан. Або Антуан. Або палій. Не можна бути впевненим. Я збираюся піти з Рованом.

Моя кров вулканічна. Моє серце шалено б'ється. Кожна клітина мого тіла кричить від бажання. Мені потрібна вся моя сила волі, щоб знову почати рухатися, коли я чую щось дивне далі по стіні.

Невеличке хрюкання.

Я повільно наближаюсь до джерела шуму.

Ще одне бурчання. Шепіт. Коли я притискаю вухо до поверхні, то все ще чую дзижчання іграшки Слоун. Але ближче я чітко розрізняю хлопця, який дрочить.

Я відступаю назад і уважніше розглядаю структуру перегородки. Приблизно на дві третини шляху до задньої стіни вона утворює прямий кут, випираючи в житловий простір. Я обережно, безшумно роблю крок уперед.

П'ятка. Носок. П'ятка. Носок.

Я зупиняюся перед виступом на стіні і притискаю до нього вухо, поруч з

мідною рамою портрета.

Я чую шепіт чоловіка і ритмічний звук руки, що накачує ерекцію.

- Так, крихітко... ось так...

Лють заливає мої вени.

Я роблю крок назад і обшукую кімнату, шукаючи будь-що, чим можна зруйнувати довбану стіну, окрім як голими руками. Мій погляд зупиняється на тумбочці біля ліжка. Якби неживі предмети мали почуття, мідна лампа біля ліжка була б на ній.

Я висмикую її з розетки, схопивши за ногу, як бейсбольну биту, і розвертаюся до тієї частини стіни, де ховається збоченець. Я вже збираюся завдати першого удару, коли очі портрета розплющуються. Пара людських очей дивиться на мене і тривожно розширюється.

- От лайно, - бурмоче чоловічий голос.

Мій миттєвий шок переростає в лють, коли очі зникають, залишаючи по собі дві зяючі дірки.

- Виродок.

Я кидаюся до стіни і розбиваю картину своєю імпровізованою зброєю, наполовину падаючи в маленьку приховану кімнату, коли тонке полотно поступається місцем порожнечі. Я навіть не бачу чоловіка - лише чую, як він тікає геть, наче брудний щур, яким він і є.

Крик Слоан здійснюється над хаосом з іншої кімнати, її серія лайливих слів ллється, як каскад купоросу.

- Рован Кейн, ти божевільний довбаний ірландський збоченець, що ти, бляха, робиш, ти довбаний мудак, я збираюся ДЕГОМБІРУВАТИ тебе

- Ні, ні, ні.

Я протестую, хоча вона не чує мене під потоком лайки та гуркоту, який зараз лунає. Вона, мабуть, кидає свої речі об стіну. Коли лунає гучний удар об гіпсокартон, моя уява одразу ж згадує про секс-іграшку, якою вона щойно

користувалася. Я спотикаюся, повертаюся в кімнату і кидаюся в коридор з лампою в руці, щоб постукати в двері її спальні. Вони відчинилися ще до того, як я встиг постукати втретє.

Слоан розмовляє і марить.

- У стіні був хлопець.

- Я знаю, - сердито відповідає вона, штовхаючи мене обома руками. Його звуть Рован Кейн, і він не знає меж, бо він довбаний збоченець...

- Ні, присягаюся...

- Ти підглядав, як я знімаю напругу?

- Ні, це не так.

Як би я не протестував, вона дивиться на мене, явно не переконана, що я кажу правду. Не допомагає їй те, що на ній піжамні шорти і тонкий топ на тонких бретельках, і вона, звісно, чує, як у мене в голові безперервно реве сигналізація про відсутність бюстгальтера.

- Звісно, я тебе почув, але відійшов від стіни і...

- Рован...

- Я чув ще дещо.

Вільною рукою я хапаю її за зап'ястя і тягну за собою. Вона пручається і протестує, але я відмовляюся відпускати.

- Ти маєш рацію, хтось у стіні спостерігав за тобою. Він вирвався до того, як я зміг розгледіти його обличчя, і вдарив його лампою.

Ми зупиняємося перед зяючим отвором, де висить знищена картина, і я відпускаю зап'ястя Слоан, щоб вона могла зазирнути у вузьку потаємну кімнату. Вона нахилиється, викривляючись, щоб побачити вихід до коридору, захованого в дальній стіні.

- Виродок, - бурмоче вона.

- Ти його бачила? Я ж тобі казав.

Слоан повертається до мене, склавши руки. Я очікував побачити на її обличчі гнів або підозру, але не очі, що танцюють у тьмяному світлі, і не вбивчу посмішку, що розпливається на губах.

- Я так і знала.

Секундою пізніше вона промчала повз мене.

- Зачекай... що відбувається?

Я йду за нею і зупиняюся на порозі, коли вона одягає картату сорочку, не потрудившись застібнути гудзики. Вона взуває кросівки, піднімає з підлоги піхви мисливського ножа і штовхає мене коридором до сходів. Я кидаю лампу в її кімнату з дзенькотом розбитого скла і біжу за нею, наздоганяю її, коли вона поспішає спуститися сходами.

- Що ти задумала?

- Я чоловік з цицьками, Рован. Хіба не видно?

- Ти... що?

- Я переслідую вирока, ось що я роблю.

- Хто це?

- Френсіс, - сказала вона, кинувшись через весь зал. - Френсіс Росс.

Всі шматочки складаються, образ набуває форми. Машина в річці. Нью-Йоркські номери. Коли правильні жертви приймають неправильні рішення і опиняються в готелі "Каннінгем", він шпигує за ними. А іноді вбиває їх.

Він шпигував за Слоан. Можливо, він намагався вбити і її теж.

Лють змушує мене бачити червоне, коли ми мчимо крізь ніч.

Думка про те, що він міг завждати їй, - ще одне усвідомлення, яке зупиняє мене на місці на автостоянці, коли Слоан мчить брукованою доріжкою навколо готелю, що веде до будинку власника.

- То той дровичило в рожевій краватці, який хоче стати емо, і є вбивцею? І у тебе було побачення з цим мудаком!

Слоан сміється, але не сповільнюється.

- Огідно.

- Слоан...

- Це змагання, М'яснику.

Коли ми завернули за ріг готелю, вона показала мені палець, навіть не озирнувшись, і залишила мене з трьома словами на прощання:

- Відвали.

Потім вона зникає з макіавеллівським сміхом, її поспішні кроки поглинає темрява.

- Звісно.

Я вирушив за ним у ніч.

Період кубізму

Рован

Силует Слоан - лише тінь, коли вона піднімається на пагорб і біжить до старої чорної будівлі, круті піки даху якої, наче списи, стирчать у бік місяця. Жовте сяйво лється з вікон на похилий сад і стежку, що перетинає його, даючи достатньо світла, щоб я міг помітити свою здобич.

Я ковтаю відстань між нами, на моїх губах з'являється жорстока посмішка.

Я б'ю Слоан лоб в лоб і борюся з нею, як регбіст, обертаючись у повітрі, щоб прийняти всю силу удару. Я ковзаю по траві та гравію, який натирає мені руки, потім зупиняюся і перекочуюся на землю, щоб підім'яти її під себе.

Важке дихання Слоан наповнює мої відчуття нотками імбиру та ванілі. Вона здуває пасмо волосся з очей і дивиться на мене похмурим поглядом, перш ніж впасти під мою вагою.

- Відчепися від мене. Він мій.

- Нізащо, Бішетт.

- Назвеш мене так ще раз, і я присягаюся, що відріжу тобі яйця.

- Як скажеш, Дрозд.

Я посміхаюся і крадькома цілую її в щоку, відчуття її м'якої, пружної плоті закарбувалося в моїй пам'яті з того моменту, як мої губи торкнулися її шкіри.

- Скоро побачимося.

Я встаю і біжу під найкрасивішу з мелодій, смачний звук її протестів у мене за спиною.

Я біжу вгору по крутому пагорбу, моє серце калатає, а ноги горять. Я майже добіг до низької кованої огорожі, що оточує будинок, коли звук двигуна пронизує ніч.

Френсіс в тікає.

Я змінюю траєкторію і йду вздовж паркану до провулку, асфальт якого освітлюють фари автомобіля з гаража, двері якого повільно відчиняються. Я виходжу на тротуар і піднімаю камінь, коли машина вилітає з будинку, як гарматне ядро.

Тому я роблю те, що зробила б будь-яка розсудлива людина.

Я стрибаю на капот.

Слоан вигукує моє ім'я. Виють шини. Я зустрічаю погляд водія, його здивування відповідає моїй рішучості.

Лежачи на спині на капоті, я однією рукою тримаюся за край, а іншою б'ю каменем по лобовому склу. Я не зупиняюся ні тоді, коли ми прискорюємося, ні тоді, коли машина вивертає, намагаючись вибити мене. Я наносу удар за ударом. Скло розбивається під моїми постійними нападами. Воно вривається в мої пальці. Воно просочується під шкіру, коли мій кулак розбиває вікно, і я відпускаю камінь, щоб схопити кермо.

Над хаосом здіймається панічний крик.

- Рован, дерево!

Я звільняю руку від лобового скла і відпускаю капот, щоб вивільнитися з машини і приземлитися на бік. Мій крик болю поглинає симфонія металу, коли передній бампер автомобіля огинає дуб.

Я підводжуся, не гаючи ні секунди, затамувавши подих. Лють спадає червоною завісою, коли я спостерігаю за повільним, важким рухом дезорієнтованого водія в димлячій металевій туші.

- Чорт забирай, Рован, це що...

Занепокоєння Слоан обривається, коли я кидаюся до неї і обхоплюю її горло закритавленою рукою. Я вторгаюся в її простір і з кожним кроком

відштовхую її ще трохи назад, в її очах світяться біль і непокора. Вона хапає мене за руку обома руками, але не намагається боротися, коли я відштовхую її від машини. Я зупиняюся лише тоді, коли вона опиняється за межами дороги, в тіні дерева. Але я не відпускаю її.

Позаду мене б'ють барабани, глухий ритмічний звук, заглушений туманом мого серцебиття, що дзвенить у вухах, коли я дивлюся в скляні очі Слоан. Делікатний стовпчик її горла смикається під моєю закривавленою долонею.

- Рован, - прошепотіла вона.

- Моє.

Її очі блищать у місячному світлі.

- Гаразд, - сказала вона, кивнувши. - Це все твоє.

Я притягую її до себе і поринаю в чорну безодню її страху і відваги, зупиняючись лише тоді, коли відчуваю тепло її дихання на своєму обличчі. Порізи на моєму передпліччі горять, коли її груди торкаються моєї побитої плоті в ритмі її дихання.

- Слоан...

Металевий скрип і низка лайливих слів сліднують за стукотом за моєю спиною.

- Не рухайся, - сказав я, випускаючи її з рук по одному пальцю за раз, моя кров залишала блискучий чорний слід на її шкірі.

Я кидаю на неї останній погляд, перш ніж розвернутися.

Я прискорюю крок, коли бачу, як моя здобич, накульгуючи, відходить від машини. Він тягне одну ногу за собою і притискає зламану руку до грудей. Почувши моє наближення, він обертається і розширює очі на мою злу посмішку.

- О, я збираюся насолоджуватися кожною секундою цього, виродку.

Френсіс уже благає мене пощадити його, коли я хапаю його за сорочку

ззаду. Я хапаю його потворну рожеву краватку, щоб задушити, але вона виривається з його шиї.

Я дивлюся на клубок тканини в кулаці. Потім на Френсіса. Потім на краватку.

- Краватка на застібці? Тобі що, дванадцять років?

- Будь ласка, чоловіче, відпусти мене, - благає він зі сльозами на очах.

Я кидаю краватку в прохід і хапаю його обома руками, ковтаючи лют, що пече в горлі.

- Розкажи мені, що ти робив у стіні.

Його очі бігали навколо, ймовірно, шукаючи Слоан або когось, хто міг би його врятувати.

- Я не збирався завдавати їй шкоди, - сказав він, повертаючись до мене. - Я просто дивився.

Його страх, наче наркотик, розливається по моїх венах. Усмішка повільно розтягує мої губи, поки він бореться, і я змінюю положення рук, щоб схопити його за горло.

- Дві речі. По-перше, я тобі не вірю. Думаю, ти планував стежити за нею, а потім вбити. Це було б не вперше, чи не так, Френсісе?

- Ні, присягаюся...

- По-друге, і це найголовніше, слухай уважно, падлюка.

Я піднімаю його тремтяче тіло з асфальту, поки його вухо не опиняється на рівні моїх губ.

- Та жінка, яку ти переслідував.

Він киває, і мої пальці міцніше стискають його горло.

- Вона моя.

Я впевнений, що він благає мене. Але я не чую його благань. Це лише марні слова, які його не врятують.

Я дозволив Френсісу впасти на тротуар і зі злістю кинувся на нього.

Мій перший удар потрапляє в щелепу. Наступний - у скроню. Кулак за кулаком. Щелепа. У скроню. Щелепа. У скроню. Я промахуюсь і з приємним хрускотом розбиваю йому ніс. Він стогне, кров б'є з його ніздрів, вкриваючи мої пальці. Потім його щелепа з тріском ламається. Вибиті зуби врізаються в губи і падають на асфальт, як уламки порцеляни. Як спогади, які я хочу забути. Тому я б'юся з ними. Стискаю свої і б'ю сильніше.

Запах крові, сечі та асфальту. Булькотіння його здушеного дихання. Його розколота плоть прослизає крізь мої кулаки. Це дає мені довбаний поштовх. Я думаю про те, як він дивиться на неї. Я думаю про її обличчя. І я сиплю ударами. Навіть коли він починає битися в конвульсіях. Навіть коли він захлинається кров'ю.

Навіть коли він помре.

Коли я нарешті зупиняюся, це просто купа подрібненої плоті. Я кладу одну руку на гарячий асфальт, дихання розриває мої легені, і дивлюся вниз на свої пальці, які пульсують від болю з кожним ударом серця. Це приємне відчуття. Не тому, що я на це заслуговую, а тому, що він на це заслуговував, і я його, бляха, прибила. Я знищив його голими руками. Я відправив біль туди, де йому належало бути.

Саме тоді в моїх грудях з'явився страх.

- Слоан! Я гукаю в темряві.

Лише тиша відповідає мені.

- Слоан.

Нічого.

Дідько.

Лайно, лайно, лайно.

Нова хвиля адреналіну заливає камери мого серця, коли я розгойдуюсь на п'ятах, щоб промацати темряву навколо себе. Азарт вбивства змітається хвилею паніки, що накриває мене.

Я її до біса налякав.

Вона, мабуть, побігла назад до готелю, щоб забрати свої речі і забратися звідси до біса. Я впевнений, що незабаром почую вереск шин, коли вона поїде геть, не озирнувшись.

Чи можу я її звинувачувати?

Зрештою, ми обидва монстри.

Різні монстри, кинуті в клітку мого власного творіння.

Слоан розважлива, методична. Вона вичікує, плете павутину, в яку заманює свою жертву. І якщо я люблю час від часу інсценувати свої злочини, для більшої театральності, то як щодо цього вбивства? Цей хаос подрібненої плоті та кісток, що стирчать? Це моя душа. У глибині душі я звір.

Можливо, для неї буде краще триматися від мене якомога далі.

Але він все ще пече в моїх грудях, наче вогненна голка, що застрягла між ребрами і застрягла прямо в моєму серці. Я думала, що він більше не здатен відчувати біль чи бажання. І все ж...

Я проводжу липкою рукою по волоссю, і мої плечі опускаються.

- Чорт забирай, Роване, ти довбаний ідіот.

Я заплющую очі. Слоан...

- Я вже тут.

Дивлячись на темряву, з якої виринає Слоан, я роблю глибокий вдих, як тоді, коли ти пірнув занадто глибоко і не знаєш, чи встигнеш вчасно виринути на поверхню. Коли повітря потрапляє в мої легені, я відчуваю полегшення, як у клітинах.

Вона нерішуче наближається, її тіло освітлене слабким світлом, що

виходить від розбитої машини, її горло все ще заплямоване моєю кров'ю. Я не рухаюся. Вона спостерігає за кожною деталлю, від плівки поту на моєму обличчі до набряклої плоті на моїх руках. Лише після того, як вона оглянула мене і зупинилася біля мене, її увага переключається на остигаюче тіло в провулку.

- З тобою все гаразд?

Вона дивиться на мене, зморшка між бровами.

Я хочу простягнути до неї руку, відчувати комфорт її незнайомого дотику. Але я не роблю цього. Я просто дивлюся на неї.

- Він схожий на Пікассо, - сказала вона, вказуючи на зруйноване обличчя Френсіса і махаючи рукою в його бік з грацією птаха. - Очі тут, ніс там. Дуже артистично, М'ясник. Ти приймаєш свій кубістичний період. Круто.

Я все ще не відповідаю. Я не знаю, що сказати. Може, це фізичний біль, що наростає. Або адреналін спадає. Але я думаю, що це просто Слоан. Відлуння її втрати і полегшення від її присутності.

Слоан посміхається до мене і присідає, її очі прикуті до моїх. Її посмішка не триває довго. Її голос низький, майже шепіт, як вона каже:

- Язика проковтнув, красунчику? Я не думала, що це можливо.

З мене виривається тремтливе зітхання, крапля поту падає з волосся, щоб скотитися по щоці, як сльоза. Я запитую:

- З тобою все гаразд?

Слоан трохи сміється, і біля її губи з'являється ямочка.

- Так, звичайно. А чому б і ні?

Її слова зависають у повітрі без відповіді. Я дивлюся вниз на тіло. Дотик її ніжних пальців на тильній стороні моєї руки, легких, як пір'їнка, коли вона йде по сліду крові, що витікає з рани на моєму пальці, дивує мене.

- Це я маю тебе запитати.

- Я в порядку.

Я хитаю головою. Ми обоє знаємо, що це неправда, як і її слова. Вона збиралася піти. У цьому немає жодних сумнівів.

Але вона все ще там. Можливо, не надовго, але поки що.

- Це займе вічність, щоб прибрати це", - каже Слоан, підводячись. (Її рука відпускає мою, і її погляд рухається вздовж тіла, перш ніж зупиняється на розбитій машині). - Добре, що у мене ще є кілька вихідних. Вони нам знадобляться.

Слоан простягає руку, і я споглядаю лінії, що перетинаються на його долоні. Життя і смерть. Любов, втрата і доля.

- Нам?

- Так, нам, - повторює вона.

Її посмішка лагідна. Її рука наближається, пальці широко розчепірені.

- Почнемо з тебе.

Я просовую руку в її руку, щоб піднятися з темної дороги.

Ми залишаємо Френсіса на під'їзді і мовчки йдемо до його будинку. Він живе сам, але ми залишаємося на сторожі. Ми розділяємося, щоб обшукати кімнати, а потім зустрічаємося у вітальні, коли переконуємося, що немає про що повідомляти.

- Це тут ви були сьогодні ввечері? запитую я, скануючи кімнату очима.

Вона оформлений більш-менш як готель: антикваріат і картини у вицвілих кольорах, меблі з викинутими тканинами, але з відполірованими дерев'яними рамами, деталі бездоганні. Коли мій погляд повертається до Слоан, вона киває.

- Це не зовсім його стиль.

- Так, я теж так подумала. Він трохи розповідав про свою сім'ю. Сказав, що вони живуть тут уже багато поколінь. Він ніби в пастці у чийось

привидів", - сказала вона, зупинившись перед каміном, схилившись над старим ліхтарем залізничного стрілочного переводу.

- Я б сказав, що це гарний будинок для привидів.

Слоан обертається до мене і крадькома посміхається, а потім хитає головою в напрямку коридору.

- Ходімо. Ми подбаємо про тебе.

Я ходжу за нею, як привид по п'ятах. У ванній кімнаті вона запрошує мене сісти на край ванни, поки вона вибирає засоби з аптечки. Вона розгорнула рулон марлі і приготувала бинти з антибіотичним кремом. Коли все готово, вона змочує стерильний компрес в ізопропіловому спирті і стає переді мною на коліна, щоб очистити мої пошкоджені пальці.

- У тебе залишаться шрами, - сказала вона, змащуючи найглибшу рану, від чого я відчув печіння.

- У мене вже є.

Слоан відривається від роботи. Її погляд падає на мої губи, а потім знову на руку, її дотик ніжний, незважаючи на біль, який вона могла б завдати, якби захотіла.

Не кажучи ні слова, я дивлюся, як вона дістає з шафки першу пов'язку і накладає її на рану, а потім готує наступний компрес і повторює процес з наступним порізом.

- Це зробив мій батько.

Слоан здивовано дивиться на мене.

- Шрам на моїй губі. Той, на який ти постійно витріщаєшся, бо він такий сексуальний.

Слоан хихикає. Її волосся приховує більшу частину обличчя - навіть коли вона спирається на мою руку, я все одно бачу її рум'янець між пасмами чорного волосся.

- Здається, я казала тобі, що не варто забивати собі голову своєю

красою.

- Я просто хотів перевірити, чи ти все ще вважаєш мене красивим.

Слоан опускає голову, але дивиться на мене, закриваючи очі. Я посміхаюся, коли вони люто зупиняються.

- Я також казала тобі, що ти нестерпний, і це все ще правда.

- Яка жорстокість, Дрозд. Ти знову робиш мені боляче, - сказав я, притискаючи руку до серця.

Це викликає у мене посмішку, перш ніж вона ховає обличчя. Вона накладає ще одну пов'язку на мої пальці; мені не вистачає духу сказати їй, що є велика ймовірність, що вона відпаде під душем, який я планую прийняти сьогодні ввечері, щоб заспокоїти свої болісні плечі. Коли ми підемо, я проколю залишок пластиру, щоб вона не знала, що мені довелося його переклеювати.

- Він все ще є в твоєму житті? Твій батько?

Його запитання вирвало мене з моїх роздумів - я думав, що б варто було забрати звідси на пам'ять про нашу першу гру.

- Ні, це не так.

Я ковтаю. Таємниці, якими я ніколи ні з ким не ділився, просто чекають на те, щоб розкритися, коли я з нею, і це не виняток.

- Ми з Лахланом вбили його. Тієї ночі він залишив мені цей шрам. Він розбив мені обличчя уламком тарілки.

Слоан спостерігає за мною, рух її руки сповільнюється.

- А як щодо твоєї мами?

- Вона померла, народжуючи Фіона.

Слоан важко зітхає, її плечі піднімаються і опускаються. Вона витримує мій погляд, кусаючи губи.

- Мені дуже шкода.

- Не варто. Мене б тут не було, якби все не сталося так, як сталося, - кажу я, заправляючи пасмо її волосся за вухо, щоб відкрити її веснянки. - Мені не шкода, що я тут.

Ось воно. Цей рум'янець. Рожевий, настільки привабливий, що переслідує мене. Я хочу записати ці образи Слоан, її розчервоніле обличчя, танцюючі очі, її усмішку, що благає, щоб її відпустили.

- Ти нестерпний. Найгірший. Ти це знаєш, чи не так?

- Технічно, я найкращий. Тому що я щойно виграв.

Слоан бурчить, але не може втриматися від сміху.

- Я впевнена, що ти не будеш проти нагадувати це мені.

- Гадаю, так.

- Знаєш, навіть якщо я не виграла, що, до речі, досить нісенітниця, - вона дивиться на мене, перш ніж вираз її обличчя пом'якшується, - мені було весело. Я почувуюся... добре. Краще. Ніби це саме те, що мені було потрібно. Тож... дякую, Рован.

Вона обережно проводить великим пальцем по останньому бинту, щоб він прилип до моєї шкіри, потім відпускає руку назад. Вона встає, відступає назад і зупиняється на порозі, однією рукою обхопивши іншу руку.

- Я збираюся почати розчищати під'їзну дорогу", - каже вона.

З останньою посмішкою вона зникає.

Я довго чекаю. Я чую її легкі кроки аж до вхідних дверей, а потім у будинку зовсім не чути звуків.

Вона може втекти вночі. Залишити все це позаду. Зробити так, щоб я ніколи її не знайшов.

Але протягом наступних трьох днів, кожного разу, коли я думаю, що це станеться, це змушує мене брехати.

Під склом Слоан

Знаєш, що я зробив сьогодні вранці?

зітхання

Я підсмажив своє печиво в тостер.

Захоплююче. Я зачарована.

Більше того, печиво з тостера? Хіба це не для гормональних підлітків, які потребують астрономічної кількості переробленого цукру, щоб почати рухатися зранку? Я думала, ти дорослий чоловік.

Чоловік, який обожнює тістечка масового виробництва та ванільну глазур з написом "WINNER" на ній.

Я на 100% впевнена, що ненавиджу тебе.

І я на 100% впевнений, що одного разу ти мене полюбиш

Минуло півроку.

Півроку я його не бачила. Шість місяців щоденних повідомлень. Шість місяців Рован повідомляв мені, що святкує свою перемогу. Шість місяців мемів, жартів, смс, а іноді й дзвінків, щоб просто привітатися. І кожного дня я з нетерпінням чекаю на це. Щодня він зігріває мене, висвітлюючи ті місця в мені, які завжди були в темряві.

І щоночі, коли я заплющую очі, я знову бачу його на алеї під місячним сяйвом, у Західній Вірджинії, на одному коліні на землі, так, ніби він збирається скласти присягу. Лицар, загорнутий у срібло і тінь.

"Я думаю, що ти збирався спостерігати за нею, а потім вбити її", - сказав він. Френсіс благав Рована, коли той схопив його. Все, що Рован сказав далі, було лише шепотом, але ці слова розбудили його демона. Більше не було ніякого бар'єру між ним і люттю, що палала в його серці. Не було маски, за якою можна було б сховатися.

- Він дійсно розбив йому обличчя, - сказала я Жайворонку, переглядаючи наш останній обмін повідомленнями перед тим, як покласти телефон.

Я поставила між нами миску з попкорном і взяла Вінстона на руки, щоб посадити вічно похмурого кота собі на коліна. Жайворонка я теж не бачила уже півроку. Як завжди, в останню хвилину їй запропонували поїхати в турне з інді-гуртом, і вона вхопилася за цей шанс, переїхавши з маленького містечка до хіпстерського, щоб виступити наживо. Вона виглядає щасливою. Сяючою.

- Було спекотно? - запитує вона, збираючи свої довгі золотисті хвилі в безладний пучок на маківці - який чомусь завжди закінчується гарно розпатланим. Виглядає гаряче.

- Зовсім трохи. Хоча на хвилину він мене занепокоїв. Я звикла до... контролю. А тут все було по-новому. Протилежність контролю.

Мій погляд падає на в'язаний гачком плед під ноги, який тітка Жайворонка зв'язала для мене того року, коли ми покинули коледж Ешборн, коли сім'я Жайворонка взяла мене до себе, щоб віддати борг, якого вони не робили. Я проводжу пальцями по крихтих дірочках у витканій вовні; коли я піднімаю голову, Жайворонка спостерігає за мною, її блакитні очі зосереджені на контурах мого обличчя.

- Я майже залишила його там.

Жайворонки нахилили голову на бік.

- І ти звинувачуєш себе?

- Так.

- Чому це?

- Не думаю, що він покинув би мене, якби ситуація змінилася на протилежну.

- Але ти не пішла.

Я хитаю головою.

- Чому ?

У мене болить у грудях. Як і щоразу, коли я згадую, як він покликав мене на ім'я, як перервану молитву. Образ його опущених плечей, пригніченого виразу обличчя досі яскраво стоїть у моїй пам'яті.

- Він виглядав таким вразливим, незважаючи на те, що він щойно зробив. Я не могла його так залишити.

Губа Жайворонки сіпається, ніби вона придушує посмішку.

- Як мило.

Вона кусає кутик губи, а я закриваю очі.

- Як мило, - наполягає вона. - Ти залишилася. У тебе з'явився ще один друг.

- Заговори.

- Можливо, майбутній хлопець.

Я недовіжливо сміюся.

- Ні, це не так.
- Можливо, споріднена душа.
- Ти моя споріднена душа.
- Отже, кращий друг. І навіть більше, якщо хочеш.
- Зупинись, будь ласка.
- Я бачу це звідси, - каже Жайворонок, її очі сяють.

Вона випростується, піднявши одну руку вгору, і прочищає горло.

- Він може запропонувати тобі світ..., - співає вона. - Світ тисячі і одного дива? Я вірю, що наша любов може здійснити все, що ми хочемо".

- Ти ж не просто поєднала понівечену версію "Аладдіна" з "Нотатником", чи не так? У тебе голос ангела, Ларк Монтегю, але це тортури.

Жайворонок хихикає і занурюється назад на диван, щоб подивитися "Костянтина", знайомий телевізійний фон з нашого обмеженого списку фільмів для розслаблення. Ми мовчки дивимося сцену, де Кіану ловить павука під склянкою.

- Він може приходити і ловити павуків у моєму будинку в будь-який час, коли захоче", - каже Жайворонок, розмахуючи пальцями на екран. - Темний, мовчазний і сварливий? Одразу підписуюсь.

- Я впевнена, що ти казала це вже двісті разів, коли ми дивилися цей фільм.

- Це Кіану в його найкращих проявах. Ти не можеш звинувачувати мене. (Вона зітхає і хапає жменю попкорну.) Зараз в мене засуха. Можна подумати, що в дорозі будуть якісь гарячі музиканти, але вони завжди занадто емоційні. Я хочу, щоб мене трахнули. Я хочу, щоб мене трохи побили, розумієш? Якщо хлопець називає мене маленькою сучкою, я йду прямо до нього. Мені не подобаються хлопці, які ниють у мікрофон.

Я хихикаю і підкидаю попкорн у повітря в невдалій спробі зловити його

ротом.

- Не говори мені про дупи. Мені знадобиться суперкомп'ютер, щоб порахувати мої дні цілібату, з такими темпами..

- Або послухай мене, - каже Жайворонок, ляскаючи мене по руці, коли я протестую. - Ти могла б з'їздити до Бостона, відвідати свого М'ясника і покласти край цій безглуздій гонитві за дикими гусьми. Наповни цю криницю, дівчинко.

- Огідно.

- Наповний його, поки не потече. Переповнений.

- Ти нестерпна.

- Б'юся об заклад, він був би в захваті.

- Ми щойно про це говорили. Ми ж друзі.

- І ви могли б дружити з більшою інтенсивністю. Не існує правила, яке каже, що ви не можете трахатися з другом і залишатися друзями.

Я намагаюся ігнорувати Жайворонка і не відводити очей від екрану, хоча її погляд пекучою пеленою висить на моїй щоці. Коли я нарешті повертаюся до неї, її дразлива посмішка змінилася на значущу посмішку.

- Ти боїшся.

Я знову відводжу погляд і ковтаю.

- Я розумію, - каже вона.

Вона кладе руку мені на зап'ястя і стискає, поки я не повертаюся до неї. Її посмішка схожа на сонячне світло, і вона завжди готова поділитися своїм яскравим світлом.

- Ти маєш рацію, - додає вона.

Я хмурюся.

- Про що?

- Ти більше ніколи не зустрінеш нікого схожого на нього. Він, мабуть, єдина людина в світі, схожа на тебе. Ти можеш все зіпсувати. Він може розчарувати тебе. А може, ваша дружба може піти з димом. Ти маєш рацію щодо всіх цих побоювань, які рояться у твоїй голові. Можливо, деякі з них правдиві. Але, можливо, це не повинно мати значення, тому що всі помиляються. Ми всі розчаровуємо себе час від часу. І іноді найкращі речі трапляються після пожежі.

Тихим голосом я сказала їй просту істину:

- Ти ніколи мене не підводила.

- А що, якби це колись сталося? Невже ти справді думаєш, що не даси мені благодать виправити свою помилку?

- Звичайно, Жайворонку. Я люблю тебе.

- Дай Ровану трохи цієї благодаті.

Моє напружене зітхання ніяк не полегшує нервозність, яка раптово вибухає в грудях. Жайворонк трясє моє зап'ястя, аж я закриваю очі.

- Гаразд, гаразд, гаразд. Якщо у мене буде зустріч у Бостоні, я дізнаюся, чи він вільний, і ми зможемо зустрітися.

- Не виправдовуйся. Б'юся об заклад, він буде радий тебе бачити. Просто зроби це. Навіть якщо це лише для того, щоб бути друзями більше, ніж раз на рік. Ти сумуєш за ним, чи не так?

Чорт забирай, так. Я сумую за його легким акцентом, широкою посмішкою і безперервними жартами. Сумую за його підколюваннями, за його теплом і за тим, що з ним я можу бути собою і зняти маску. Я сумую за тим, що відчуваю себе не відхиленням від норми, а кимось унікальним.

- Так, - кажу я пошепки. - Я сумую за ним.

- Тож іди. Їдь і насолоджуйся. Знаєш, ви можете робити це не раз на рік.

Вона скрутилася калачиком під ковдрою і посміхнулася Кіану.

Тиша западає, коли я думаю про це.

І я все ще думаю про це.

...на три місяці.

І ось я стою біля універмагу навпроти "3 In Coach " довше, ніж будь-яка розсудлива людина повинна, спостерігаючи за офіціантами та клієнтами, коли обідня метушня поступається місцем більш тихому гулу активності. Як хороший сталкер, я переглянула усі статті про ресторан, починаючи з моменту його відкриття сім років тому. Всі фотографії, аж до кінця пошуку в Google. Сотні відгуків. Я навіть знайшла плани для заявок на планування. Я могла ходити навколо ресторану із заплющеними очима, хоча ніколи не ступала в нього ногою.

Можливо, настав час все виправити.

Я кусаю губу, засовую руки в кишені вовняного тренча і виходжу на пронизливий холод крижаного весняного вітру.

Коли я заходжу до ресторану, мене зустрічає модна, але бездушна музика і розкішна білява господиня з іскристою посмішкою.

- Ласкаво просимо до 3 In Coach. У вас є бронювання?

Я оглядаю велику кімнату з темними дерев'яними столами та цегляними стінами, мій шлунок стискається у вузли від раптового сплеску нервозності.

- Ні, не має..

- Це не проблема. Скільки вас буде?

- Тільки я.

Жінка дивиться на моє волосся, відкинуте назад через плече, а потім зустрічає мій погляд з переляканою посмішкою, ніби її спіймали за тим, чого вона не повинна була робити.

- Звісно, звісно. Сюди, будь ласка.

Я йду за господинею до їдальні, і перш ніж я встигаю попроситися за певний стіл, вона скеровує мене до напівкруглої лавки вздовж задньої стіни, а не до одного з менших столів у центрі кімнати. Прибравши три зайві сервізи, вона прямує до кухні, але тут прибуває велика група, і вона змінює курс, щоб привітатися з ними.

Велетенська безглуздість ситуації, що склалася, просочується по моїх венах, як повзучі черв'яки. Я дозволяю незвичним емоціям взяти гору. Заздрість. Самотність. Це було так, ніби мене кинули в океан і я тону у хвилях, поки не зрозуміла, що весь цей час йшла пішки. Я могла би встати і зорієнтуватися. Це була лише моя уява.

Я можу піти. Це безглуздо. Нерозумно і так нав'язливо. І не в сексуальному сенсі. Більше схоже на моторошного серійного вбивцю, що має сенс. Мені треба забиратися звідси, поки...

- Привіт, я Дженна, і сьогодні я буду вашою офіціанткою. Принести вам що-небудь випити?

Я відкидаюся на спинку сидіння, вдаючи, що не зрушу з місця, щоб вийти, і дивлюся на Дженну. Вона ще красивіша за господиню, її обличчя осяяне широкою, щирою посмішкою, а густе каштанове волосся зібране в ідеальний хвіст.

Чому я це роблю з собою?

- Алкоголь...

Дженна посміхнулася ще ширше, відчувши мою нервозність. Це завжди грало мені на руку. Така жінка, як Дженна, яка розгортає меню коктейлів, щоб порадити свої улюблені, ніколи не запідозрить, що я здатна когось убити.

Все, що вона бачить, - це знервованого науковця з обробки даних, якого бентежить красива, привітна, життєрадісна жінка, яка щойно замовила мені огіркову заморожену маргариту, її улюблений коктейль. Так, я знервована і розгублена, і не лише через напій, який я, очевидно, щойно замовила, але й через увесь сценарій, який робить мене непроханим гостем у просторі, який

здається занадто священним, щоб піддаватися моїм нав'язливим ідеям.

Можливо, мені потрібно підбадьорювати себе. Позитивні думки, нагадування про свої сильні сторони, все це лайно. Бо якщо я виглядаю моторошно ззовні, то я ще й серійний вбивця, який насолоджується вівісекціями і трохи картографією.

І щорічний конкурс вбивств.

Можливо також, що мене все більше приваблює інший серійний вбивця. Можливо, Жайворонок не так вже й помилялася минулого року: я зовсім з'їхала з глузду.

Я намагаюся втримати раціональні думки, які все ще плавають у тривожному бульйоні мого мозку, наче потопаючі мухи. Рован може навіть не прийти сьогодні. Гарзд, це брехня, я зламала розклад ресторану, і він був записаний на обідню зміну. Але що, якщо так? Рован на кухні. Якщо я зараз встану і піду, він ніколи не дізнається, що я була тут.

Я пересідаю з краю подушки на середину сидіння, де мене захищає висока вигнута спинка. Мені потрібна хвилина, щоб сконцентруватися і прочитати меню, хоча воно коротке і добре структуроване. Коли Дженна повертається з моїм неоновим-зеленим напоєм, я готова зробити замовлення.

Потім мовчки наспівую.

І я п'ю мовчки.

І я їм мовчки.

Я дістаю свій передплачений телефон і думаю про те, щоб написати Ровану, але врешті-решт відкладаю його подалі, бо тиск змушує мене ще більше нервувати. Натомість я беру ручку, блокнот і перегортаю нову сторінку.

Я зосереджуюся на тому, щоб перевести зображення в моїй голові в чорнило. Цілий всесвіт може розпастися на одній сторінці. Відволікаючі фактори зникають, мої думки слідуєть за лініями чорного чорнило, ідеї та розмови існують у незрозумілих штрихах, нанесених моєю рукою. Коли Дженна приносить мені смажену брюссельську капусту і кокосовий суп з каррі, я ледь помічаю, забуваючи про навколишній світ.

Принаймні, так було доти, доки не відчиняються двері і до ресторану не заходить галаслива компанія з семи осіб. Я піднімаю голову і зустрічаю погляд чоловіка, якого ніколи раніше не бачила, але риси обличчя якого мені безперечно знайомі.

Чорне волосся. Повні губи, що утворюють усмішку. Татуювання на шиї під комірцем. Його рука обхоплює плечі мініатюрної брюнетки, персні на татуйованих пальцях виблискують під ідеальними хвилями його супутниці. Він високий і дуже добре збудований. Навіть у шкіряній куртці та товстому джемпері я знаю, що він не більше і не менше, ніж стіна м'язів. А з його хижими чорними очима, гострими, як лезо, готовими встромитися в мене, я знаю, що він має на увазі неприємності.

Велика біда на ім'я Лахлан Кейн.

Я відводжу погляд, коли Дженна повертається до мого столу з моїм десертом - інжировим мюслі.

- Вибачте, можна мені коробку на винос і рахунок, будь ласка? Дещо сталося і я мушу йти.

Посмішка Дженни ніколи не зникає.

- Звичайно, без проблем. Я зараз повернуся.

- Дякуємо, що приділили мені час.

Коли мій погляд повертається до Лахлана, він зосереджений на довгому столі в центрі кімнати, за яким сидять його друзі - деякі вже сіли, інші знімають пальто, розмовляючи. Але щойно я тягну свою куртку через сидіння до себе, щоб накинути її, він фіксує свій погляд на мені, веселий блиск у його темних райдужках змушує мене нервувати.

Я опускаю голову до малюнка, змушуючи себе не піднімати очей, і накидаю куртку на плечі, застібаючи її з легким тремтінням у пальцях. Приходить Дженна з моїм десертом на винос, і я даю їй достатньо готівки, щоб покрити мій рахунок. Вона прямує до столика Лахлана, щоб прийняти замовлення напоїв; коли я чую серед голосів ірландський акцент, то користуюся нагодою втекти, але не раніше, ніж вирвати малюнок ворона з мого блокнота. Яюсь мені хочеться залишити тут частинку себе, побути в

місці, яке щось означає для Рована, хоча б на мить. Може, Дженна викине його. А може, прикріпить десь на кухні. Може, вона залишиться тут ще довго після того, як я знайду нору, щоб заповзти в неї і померти.

Як тільки я вирвав сторінку, я піднявся з сидіння.

Я вже на півдорозі до дверей, коли слово зупиняє мене на півдорозі.

- Дрізд.

Голос розноситься по ресторану. Я майже впевнена, що всі дивляться на мене.

Я придушую нецензурну лайку і роблю глибокий вдих у марній спробі позбавити щоки від багряного полум'я. Коли я повільно розвертаюся на підборах, мої очі спершу знаходять Лахлана, чия посмішка - чисте зло.

Потім мій погляд спіймав погляд Ровена.

Рукава його кухарської куртки зачочені до ліктів, на бездоганно білій тканині кілька помаранчевих плям. Бризки такого ж кольору, як і мій суп, що, як не дивно, посилює печіння в моїх щоках. Його мішкуваті чорні штани неймовірно сексуальні й чарівні водночас. Але саме його вираз обличчя стискає моє горло, наче лещата. Це шок, розгубленість, хвилювання і щось вогняне, що змушує мої нутрощі горіти. Ця суміш замикає мій мозок до такої міри, що все це виливається в єдине слово в моєму роті, в писк:

- Привіт.

Рован майже посміхнулася.

Майже.

- Мег, - гавкає він, повертаючись до вхідних дверей і показуючи на мене. Ти це серйозно?

Господиня Мег завмерла, весь колір з її обличчя злився, наче з неї висмоктали кров через соломинку.

- О, Боже, вибачте, шефе. Я хотіла попередити вас і відволіклась.

Темні очі Рован сфокусувалися на лавці, де я сиділа, потім на Джені, яка підійшла до столу з пульверизатором і ганчіркою. Аркуш паперу, який я там залишила, лежав там, як проклятий доказ, помітний на блискучій чорній поверхні.

- Не чіпай довбаний стіл, - гарчить Рован.

Дженна дивиться на нас по черзі, розширивши очі, стискає губи між зубами, щоб придушити посмішку, коли розвертається на підборах і прямує до бару. Рован якусь мить дивиться їй услід, ще більше насупившись, коли вона кидає усмішку через плече.

Погляд Рована впав на кривавий малюнок.

Потім він зупинився на мені.

- Слоан...

Він наближається повільно, ніби намагаючись не спровокувати дикого звіра.

- Що ти тут робиш?

Очевидно, що я вмираю болісно повільною смертю від приниження.

- Я їла?

Темно-сині очі Рована блищать, в їх глибині спалахує швидкоплинна іскра.

- Бостон, Дрізд. Що ти робиш у Бостоні?

- Я... Я тут у справах. Зустріч. Ділова зустріч. Не тут, у ресторані, звісно. У місті. У місті. У Бостоні.

Господи Боже, зроби так, щоб я заткнувся. Я палаю, моя вовняна куртка затримує і підсилює тепло мого тіла до такої міри, що я впевнена, що моя кров перетворилася на лаву. Піт свербить між лопатками, і я намагаюся не смикатися, воліючи відступити від дверей, а не знімати куртку, щоб почухатися.

Рован подивився мені під ноги і зупинив своє обережне просування, насупивши брови, з серйозним виглядом.

- Залишайся, - каже він тихим голосом. - Можемо посидіти на лавці.

Нервовий сміх виривається з мене, його тон тьмяніє від думок про самопониження. Це останнє місце, куди я хочу йти, цей стіл, на якому я залишила малюнок, наче жалюгідна, сором'язлива, нетямуща школярка, що тужить за коханням свого першого закоханого.

Тому я роблю те, що зробила б будь-яка жалюгідна школярка. Роблю ще один крок до виходу і брешу крізь зуби.

- Мені справді треба йти. Але я була рада тебе бачити.

Я вибачливо посміхаюся Ровану, перш ніж розвернутися, щоб піти, але мене зупиняє Лахлан, який стоїть, як вартовий, між мною і моїм шляхом до втечі. Він підносить склянку віскі до губ і робить ковток з посмішкою Макіавеллі. Я була настільки захоплена появою Рована і боротьбою моїх емоцій, що не помітила, як він допив свій напій і підвівся з-за столу, щоб перегородити мені шлях до дверей.

Дідько.

- Так, так, - каже він з посмішкою дрочера. - Поцілуй мою дупу

Рован гарчить за моєю спиною.

- Лахлан...

- Невже це невловима Слоан Сазерленд, - продовжував Лахлан, крутячи лід у своїй склянці. - Я вже почав думати, що ти плід надмірно активної уяви мого брата.

- Іди сядь, Лахлане, - вилаявся Рован.

Озираюся через плече: він стоїть прямо за мною, стиснувши кулаки.

- Як скажеш, братику.

Лахлан піднімає свій келих на знак привітання, а потім незворушно

підходить до мого столика.

- Якщо ти доторкнешся до цього довбаного столу, я відірву тобі руки і буду витирати ними дупу, поки не помру", - гарчить Рован.

Лахлан зупиняється і повільно повертається, щоб подарувати братові криву посмішку, потім знизує плечима і повертається до свого столика, проходячи досить близько до радісного шеф-кухаря, щоб поплескати його по плечу і прошепотіти щось на вухо. Очі Рована темніють, але не відриваються від моїх. Навіть коли я дивлюся кудись в інше місце, щоразу, коли я дивлюся на нього, він там, чекає.

- Слоан...

У ресторані раптово спалахують уривки жвавих розмов, які разносяться протягом свіжого повітря, що вривається крізь відчинені двері.

- Рован! Рован! Ти закінчив на сьогодні?

Я обертаюся: заходить розкішна блондинка з двома не менш вродливими подругами на п'ятах, заглиблена в жваву розмову, сповнену сміху та впевненості. Блондинка прямує прямо до Рована. Вона жодного разу не здригнулася на своїх шпильках, що підкреслюють її голі, засмаглі ноги, шкіра блищить так, ніби вона щойно повернулася з розкішного спа-відпочинку. Вона широко посміхається Ровану, не звертаючи уваги на напругу, яку щойно зруйнувала в кімнаті, уламки якої глибоко ранять мене.

- Привіт, Анно, - покірно відповідає він, коли жінка обіймає його за плече, але він не повертається, хоча вона, здається, цього не помічає.

Потім вона відпускає його і повертається, вперше побачивши мене.

- О, вибачте, я вас перервала, чи не так?

Вона посміхається мені, здається, розгублено. Вона намагається з'ясувати, чи я незадоволений клієнт, чи кулінарний критик, чи, можливо, постачальник м'яса або овочів, адже я не схожа на людину, яка займається садівництвом.

Ні, Анно. Очевидно, що я тут, щоб померти від сорому.

- Анна, це Слоан.

Рован робить паузу на мить, ніби вирішуючи, чи варто уточнювати природу наших стосунків, але нічого не відповідає.

- Слоан, це моя подруга Анна.

- Привіт, приємно познайомитися, - каже вона, і її експертна посмішка змінюється з відлюдькуватої на привітну. - Приєднаєтеся до нас?

У мене пересохло в горлі. Мій голос звучить кам'янисто, неприємно, порівняно з рівним, легким тоном Анни.

- Ні, але дякую за пропозицію. Мені треба йти.

- Слоан...

- Рада тебе бачити, Роване. Дякую за обід, все було чудово, - кажу я, розмахуючи коробкою з інжировим мілль-фейлем, який мені до смерті хочеться викинути в найближчий смітник.

Зустрічаю погляд Рована лише на секунду, і одразу ж шкодую про це. Покірність, яку я почула в його голосі, знайшла свій шлях в його очах, де вирують відчай і тривога. Це жахливе поєднання перетворює пульсацію в моєму серці на гострий, пронизливий біль.

Я дарую йому останню мимолітну посмішку, не чекаючи, який ефект вона може мати. Бажання втекти настільки сильне, що мені доводиться обдумувати кожен поспішний крок, який я роблю до дверей. Можливо, я не маю багато гідності, яку можна врятувати, але принаймні я можу змусити себе йти.

Ось що я роблю. Я йду. Заходжу в двері. Я йду по вулиці. Не знаючи, куди йду. Не пам'ятаючи, коли викинула коробку з-під десерту. Не знаючи, що перша пекуча сльоза сорому повільно котиться по моїй щоці.

Я продовжую свій шлях до Замкового острова, де зупиняюся на березі, щоб споглядати чорну воду. Я залишаюся там надовго. Настільки довго, що дорога назад до готелю здається нескінченною одиссеєю, ніби я вичерпала всі свої сили.

Повернувшись до своєї кімнати, я увімкнула комп'ютер, щоб поміняти квитки на літак на перший рейс наступного ранку, а потім залізла в ліжко і поринула в неспокійний сон.

Ми можемо поговорити?

Я сідаю на літак. Може, коли я повернуся?

Так, звичайно, скажеш коли. Щасливої дороги.

Привіт, ти вчора добре добралася додому?

Так, вибач. Це було трохи хаотично. Багато роботи. У мене весь день зустрічі, але я напишу, коли зможу.

Вибач, у мене був важкий тиждень.

І вибач, що прийшла до твого ресторану, не попередивши тебе. Це було дивно.

Десять днів після мого повернення з Бостона промайнули немов у тумані, і щоразу, коли мій телефон дзвенів, сповіщаючи про надходження повідомлення, моє серце виривалося з грудей від нервового напруження. Як би я не готувалася, не встигала натиснути "відправити" і покласти телефон на коліна екраном донизу, як не наважувалася видалити повідомлення до того, як Рован встигне його прочитати. Я все ще дивлюся на килим, пробираючись крізь глибини нерішучості, коли телефон завібрував у мене на колінах.

Нічого дивного. Шкода, що я не знав, що ти була там. Я б хотів, щоб ти залишилася.

Я вимикаю телефон і кладу його на журнальний столик, потім опускаю голову на руки і сподіваюся, що вони перенесуть мене в інший світ.

Світ, де мені не доведеться нічого відчувати.

Помститися легко.

А все інше - ні.

Претензія

Рован

Сховавшись за в'язом на іншому боці вулиці, я спостерігаю, як хлопчик, якому я заплатив, стукає у жовті двері будинку 154 по вулиці Жасмин. За мить двері відчиняються, і з'являється вона, дивлячись на паперовий пакет, який їй простягає хлопчик, з розгубленим виразом на гарному обличчі. Я не чую запитання, яке вона йому задає, але бачу, як він знизує плечима, перш ніж сховатися за багажник, щоб уникнути погляду Слоан, яка проноситься вулицею. З широкою посмішкою на обличчі я спостерігаю за звуком зачинених дверей і кроками хлопчика, який виходить з провулку і прямує до моєї схованки.

- Готово, сер, - каже він, хапаючи свій велосипед, який все ще притулився до дерева.

- Вона запитала, хто його надіслав?

- Так.

- Ти їй щось сказав?

- Ні.

- Чудово.

Я простягаю хлопцеві п'ятдесят доларів, які він ховає в задню кишеню джинсів.

- Завтра в той самий час. Зустрінемося біля поштової скриньки в кінці вулиці, добре?

- Я в ділі. Побачимося.

Після цього дитина їде на своєму велосипеді, на сотню доларів багатша, щоб витратити їх на солодощі, відеоігри чи будь-яку іншу дурню, яку

купають дванадцятирічні діти в наш час. Він буде у виграші, якщо дотримається нашої домовленості.

Віддати їй пакунок. Дотримуйся сценарію. П'ятдесят за доставку, п'ятдесят, коли все буде зроблено.

Я дістаю свій передплачений телефон і перевіряю останню переписку зі Слоан.

"Я хотів би, щоб ти залишилася", - було моє останнє повідомлення. Вона не відповіла.

Це було більше тижня тому. Минуло майже три тижні відтоді, як я востаннє бачив її, вона стояла в залі 3 In Coach з абсолютно пригніченим виглядом, ніби поклала своє серце на підлогу, щоб побачити, як його розтопчуть ногами. Це з'їдало мене зсередини так, як я ніколи не думав, що це можливо. Я думав, що зможу переконати її залишитися і поспілкуватися, але це не могло статися в найгірший час, коли наші друзі прийшли на вечерю з нагоди дня народження Лахлана. Правду кажучи, її першим інстинктом було піти, як пір'їнка на північному вітрі.

Я не можу дозволити їй піти ще далі, інакше вона вислизне з моїх рук, і я ніколи не зможу її повернути.

Я нахиляюся за стовбур дерева, щоб поглянути в бік будинку, коли телефон вібрує в моїй руці.

Орзо?

Я притуляюся до кори і посміхаюся в телефон.

???

Ти замовив макарони орзо до мене додому?

Я не знаю, про що ти говориш.

Але... якщо вже тобі їх доставили, ти можете використати їх на повну...

А якщо в пакетику є пармезан, то краще натерти його на тертці.

Так, і часник теж подрібни, якщо він є

Гриби є? Може, тобі варто їх помити?

Аспарагус - чудовий акомпанемент. Чи є спаржа?

Дзвонить телефон, і я змушую себе зачекати, перш ніж відповісти на дзвінок.

- Що я можу зробити для тебе, Дрозд?

- Що ти задумав?

Її голос насторожений, але я відчуваю, що за її занепокоєнням ховається натяк на розвагу.

- Не розумію, про що ти.

- Ти доставляв мені додому їжу?

Пауза. Уявляю, як вона дивиться у вікно, шукає мене.

- У мене є їжа, Рован.

- Чудово. Ти вважаєшся повнолітньою.

Я майже чую, як Слоан заочує очі, я майже відчуваю, як жар червоного кольору піднімається до її щік, якби я тільки міг доторкнутися до рою веснянок, що поцятковані її шкірою...

Її довгий видих - єдиний звук між нами. Її голос спокійний і меланхолійний, коли вона запитує:

- Що ти задумав?

- Те, що я повинен був зробити ще вчора. Я буду готувати з тобою. Ми зробимо це разом. Увімкни телефон на гучномовець і натри пармезан.

Чергова пауза так сильно тисне на нитку між нами, що здається, ніби вона ось-ось обірветься.

Всі сліди веселощів зникли, коли я сказав це тихим голосом:

- Я б дуже хотів, щоб ти залишилась, Дрозд. Я б взяв тебе на кухню. Ми могли б приготувати щось разом.

- Ти був зайнятий. Я... заважала.

- Я б знайшов для тебе час. Ти... (Я ковтаю, перш ніж сказати більше, ніж слід.) Ти мій друг. Можливо, навіть, одного дня, мій найкращий друг.

Тиша тягнеться так довго, що я відсовую телефон від вуха, щоб перевірити, чи не відключився дзвінок. Коли до мене долинає голос Слоан, він ледь чутний, але проривається крізь тишу голосніше за крик.

- Ти мене майже не знаєш.

- Справді? Тому що я знаю твою найтемнішу сторону краще, ніж будь-хто інший. Так само, як ти знаєш мої найтемніші сторони. І все одно хочеш зі мною тусуватися. Принаймні, більшу частину часу.

Слоан тихо сміється, і це змушує мене посміхнутися.

- Думаю, це робить тебе моїм другом, подобається тобі це чи ні.

Знову довга тиша, а потім звук відчиненої шухляди і ворухіння

столових приборів всередині.

- Я маю натерти на тертці цілий блок сиру?! Він такий великий, як новонароджена дитина.

Я знаю, що виглядаю безглуздо, посміхаючись, як божевільний біля дерева, але мені байдуже.

- Ти любиш сир?

- Мені подобається.

- Натри на тертці еквівалент дитячої голови.

- Ти це серйозно?

- Ти казала, що любиш сир. Повертайся до роботи, Дрозд.

До мене долинає невпевнене "Окееей", хоча я знаю, що вона розмовляє сама з собою, а не зі мною. Метрономний звук твердого пармезану, що третється об металеві зубці терки, задає м'який ударний ритм моїм думкам, коли я намагаюся уявити кухню Слоан, потім її, що стоїть перед стільницею, її чорне як смола волосся, зібране у вільний пучок, стару подерту футболку, обв'язану навколо талії. Я міг би бути там з нею, підійти ззаду, притиснути її до стільниці, мій член притиснутий до цієї підстрибуючої дупи, яку я хочу вкусити, а потім...

- Натерши на тертці еквівалент дитячої голови в сирі, що мені робити? запитує Слоан, а звук терки продовжує лунати на задньому плані.

На секунду мені здається, що з мене вирвався стогін.

Я прочищаю горло; у мене раптом з'являється дірка в горлі, я не можу згадати, які інгредієнти я поклала в пакет.

- Помити спаржу та відрізати кінці стебел.

- Гарзд.

Скрегіт продовжується в постійному темпі. Я проводжу рукою по волоссю і намагаюся взяти себе в руки.

- Ти сказала, що була в Бостоні у справах. Зустріч?

- Е... так.

- Що за зустріч?

- Симпозіум слідчих.

- Виглядає... жахливо.

Слоан трохи сміється.

- І так, і ні. Вони не є слідчими в сенсі поліцейських слідчих. Так ми називаємо лікарів-дослідників, які проводять наші випробування у своїх клініках. Мета зустрічі дослідників - навчити їх та їхній персонал нашому дослідженню. Зустрічі страшні лише тоді, коли ти змушений на них бути присутнім. Виступати на сцені перед групою лікарів може бути трохи лячно. В аудиторії може бути п'ятдесят людей, а може бути триста. Я багато виступала, але все одно іноді нервую, коли технічні працівники надягають на мене мікрофон.

- Мікрофон? Як у Мадонни, Брітні Спірс та інших?

Слоан хихикає.

- Іноді.

І я хотів взяти себе в руки.

Уявити собі професійну Слоан у довбаній вузькій спідниці-олівець з мікрофоном у стилі Мадонни, яка стоїть на сцені і хрипким голосом лаунж-співачки віддає накази лікарям, - це вже занадто - фантастика.

Чорт, я влип.

- Гарзд, гарзд..., - кажу я, розгойдуючись з ноги на ногу, а мій член майже благає мене піти до її дверей і трахнути її на кухонній стільниці. - Можна я прийду і подивлюся наступного разу?

Слоан вибухає сміхом.

- Ні..?

- Будь ласка.

- Ні, виродку. Ти не можеш піти.

- Чому б і ні? Звучить і сексуально, і повчально.

Її дзвінкий сміх зігриває мені груди.

- Тому що все конфіденційно, для початку. І ти б тільки відволікав мене.

Моє серце вибухає феєрверком.

- З моєю зовнішністю?

- Пф. Ні.

Це "ні" насправді є "так". Я майже бачу, як червоніють її щоки через телефонну лінію. Хотів би я подзвонити їй по FaceTime, але Слоан знатиме, де я. Я стою на протилежному боці вулиці, як одержимий ідіот, надто стурбований тим, щоб не налякати її, щоб постукати в двері, але надто прагнучи бути поруч, щоб по-справжньому хвилюватися.

- У мене сиру більше, ніж дитяча голівка. Перейду до спаржі, - каже вона тихим голосом.

- Коли ти закінчиш зі спаржею, доведи до кипіння трохи підсоленої води.

- Гарзд.

Вона починає різати. Я заплющую очі і притуляюся головою до стовбура, намагаючись уявити Слоан з рукою, що вправно обхоплює руків'я ножа. Не знаю, чому це так сексуально, але це так. Просто думка про неї на сцені з маленьким мікрофоном Мадонни. Як і образ Слоан, що сидить на лавці в моєму ресторані, згорбившись над малюнком.

- Чому ти там працюєш?" - раптом запитую я.

- У "Віамакс"?

- Так. Чому ти не художник?

Пауза, потім вона хихикає. Її шия і груди, мабуть, абсолютно червоні.

- Я не збираюся заробляти гроші, продаючи малюнки птахів, Рован.

Я здивований, що вона наважилася зайти на цю територію, після того, як вона подивилася на свій столик у 3 In Coach так, ніби хотіла пропустити свій малюнок - і, можливо, весь ресторан - через вогнемет. Можливо, вона мала на увазі саме той момент, який її збентежив, але вона ухилилася від відповіді на моє запитання.

- Ти можеш. Ти можеш створювати інші форми мистецтва, якщо це те, чого ти хочеш.

- Це не той випадок.

Вона дозволяє своїм твердим словам на мить відлунюватися між нами, ніби переконуючись, що вони дійшли до нас.

- Мені подобається те, що я роблю. Це не та кар'єра, про яку я мріяла, коли була молодшою. Але хто уявляє собі таку роботу? Небагато людей закінчують тренувати дельфінів чи щось подібне.

Вона хихикає і знову робить паузу; цього разу я не наполягаю, просто чекаю, коли вона почне знову.

- Мистецтво іноді пробуджує погані спогади. Я любила малювати. Я могла малювати годинами. Я також експериментувала зі скульптурою. Але все... змінилося. Малюнок - це як фундамент. Це все, що залишається, коли все інше перетворилося на попіл. Це єдине, що мене досі тішить. Ну, і мої полотна, які для мене як мистецтво.

Можливо, Слоан дає мені лише крихітні фрагменти себе, але я буду триматися за них. Моє мистецтво ніколи не було настільки заплямоване, щоб я не міг його творити. Цікаво, що викликало у Слоан таку огиду до мистецтва, що вона більше не могла ні малювати, ні ліпити, перейшовши на монохром.

- Я завжди хотів бути шеф-кухарем, - кажу я. Ще з дитинства.

- Хіба?

- Так.

Я дивлюся на свої черевики і бачу себе на кухні будинку мого дитинства в Слайго, за маленьким столом з моїми братами, в цій негостинній, темній халупі, де ми втрьох часто залишалися зовсім одні.

- Лахлан знаходив спосіб приносити їжу додому. Я готував їжу. Наш молодший брат у тому віці був вередливим маленьким негідником, тож я досить добре навчився готувати смачні страви, використовуючи обмежені ресурси. Кулінарія стала своєрідною втечею. Притулком, де мій розум мав свободу дій і міг досліджувати.

- Кулінарне мистецтво. Буквально.

- Саме так. І моє вміння готувати, безумовно, полегшувало важкі часи вдома.

Принаймні, батькові істерики під впливом наркотиків чи алкоголю не посилювалися голодом. Кілька разів він контролював себе досить довго, щоб виштовхати мене на кухню і вимагати їжі, а не бити. Кухня стала своєрідною бронею. Не безпомилковою, але принаймні бар'єром. Опорою, що пом'якшує удари.

- Гадаю, мені пощастило. Моє мистецтво вижило. Зрештою, воно стало для мене і моїх братів одним із стовпів, який дозволив нам побудувати краще життя.

Слоан трохи почекає, а потім говорить до мене меланхолійним голосом:

- Мені шкода, що тобі і твоїм братам довелося через це пройти. Але я рада за тебе, що твоє мистецтво вижило.

- Мені шкода, що ти більше не цінуєш свою творчість.

- Я теж. Але дякую, що навчив мене свого. Можливо, я щойно натерла дитячу голівку сиру, але...

Вона глибоко вдихнула, ніби збираючись з духом.

- Я чудово проводжу час.

Я театрально вигукнув.

- Ні, заборонено, це не входило в мої плани.

Слоан вибухає сміхом, і моя посмішка не сходить з мого обличчя весь час, поки я готую страву. Ми говоримо, поки вона їсть, і вона наполягає, щоб я знайшов щось погризти, щоб вона не вечеряла на самоті. Усе, що в мене є, - це злаковий батончик, який придавило в ручній поклажі, але я все одно його з'їдаю, поки ми розмовляємо про різні речі. Про Ролі. Про Бостон. Про їжу. Про випивку. Про все. Про ніщо.

Я виходжу, коли вона закінчує їсти, і покидаю свою схованку лише тоді, коли знаю, що вона зайнята біля раковини.

Наступного дня я повертаюся. Чекаю за деревом, поки хлопчик приносить сумку з продуктами. Він заробляє додаткові сто доларів. Слоан набирає мене, і ми готуємо поленту з креветками та смаженою фетою. Я приношу готовий салат, щоб поїсти з нею. Ми говоримо про роботу. Про хобі. Трохи про Альберта Бріско і наслідки нашого випадкового візиту до його будинку. Йому приписали ще кілька вбивств, Слоан, здається, в захваті. Можливо, я підштовхнув поліцію в правильному напрямку, але я не кажу їй про це.

На третій день я сховався за іншим деревом, трохи ближче до будинку, звідки міг чути її, коли вона відчиняла двері. Вона засипає хлопця питаннями, але він стоїть непохитно. Треба віддати йому належне, на нього можна покластися. Коли я зазираю за стовбур дерева, то бачу розчарування Слоан, але вона також не хоче лякати хлопчика. Коли він приходить забирати велосипед, я запитую, що він збирається робити з усіма цими грошима; він каже, що збирає на PlayStation. Перед тим, як він пішов, я даю йому ще пару сотень доларів.

Слоан готує яловичину, прекрасне філе вагю, зі смаженою брюссельською капустою на гарнір. Вона дуже хвилюється через цей рецепт. Я знаю, що вона може зазнати невдачі. Але не хоче. Вона надсилає мені фото - м'ясо приготоване досконало. З кожним шматочком вона випускає "Хм". Ми говоримо про наші сім'ї. Ну, я маю на увазі моїх братів. Вона не має багато чого розповісти про свою сім'ю. Ні братів, ні сестер. Ні близьких двоюрідних

братів і сестер. Батьки телефонують їй на день народження та на Різдво, але це все. Вони надто зайняті власним життям, і в мене не склалося враження, що вона хоче ним ділитися. Можливо, в них немає нічого виняткового. І я розумію це як ніхто інший.

Наступного дня я сховався за деревом, щоб поспостерігати за її будинком. У якийсь момент вона відчиняє двері і робить кілька кроків на вулицю. Вона дивиться на вулицю, насупившись. Я ховаюся, коли її погляд переходить у мій бік, щоб оглянути інший кінець вулиці. Але там немає дитини. Ні продуктів.

Вона заходить всередину, зачиняє двері. Штора відсувається від вікна, потім знову опускається.

Через кілька хвилин я вже в дорозі. Я сиджу в орендованій машині, вже на шляху до аеропорту, коли отримую текстове повідомлення, яке змушує мій передплачений телефон вібрувати. Я зупиняю себе, щоб не читати його. Я почекав, поки повернуся до своєї квартири в Бостоні.

Тому що я знаю, що якщо я цього не зроблю, я можу просто вирвати двері з літака і повернутися на Жасминову вулицю.

Кілька годин по тому, стиснувши кулак на телефоні, я зробив щедрий ковток віскі з хрусткими кубиками льоду. Лише коли я вмовстився в улюбленому шкіряному кріслі, роззувся і закинув ноги в повітря, я подивився на екран.

Змушувати себе чекати було смачним катуванням. Алкоголь обпікає горло, коли я відкриваю непрочитане повідомлення від Слоан.

Я сумувала за тобою сьогодні.

А ще я зрозуміла, що без тебе я на кухні як пиріжок. Я не думаю, що я доросла людина.

Я посміхаюся і роблю довгий ковток віскі, перш ніж поставити склянку, щоб відповісти.

Я теж за тобою скучив. Наступного разу, коли ти приїдеш до Бостона на одну з таких зустрічей, ми будемо їсти в ресторані інжирне мюслі.

Спочатку я не впевнений, що вона відповість, враховуючи пізню годину і час, який я витратив на відповідь. Але майже одразу я бачу, як три крапки замахали, а потім :

Було б дуже приємно.

Я заплющую очі і кладу голову на шкіру. Я посміхаюся, згадуючи вираз її обличчя сьогодні, коли вона стояла на ганку, чекаючи на доставку, яка так і не прийшла. Розчарування ніколи не виглядало краще.

Мій телефон вібрує в руці.

Побачимося за кілька тижнів на нашій грі. Не хвилюйся, я надеру тобі дупу. Просто, щоб ти знав.

Я посміхаюся в напівтемряві.

Я розраховую на це.

Діжон Слоан

Потрапити до такої людини, як Торстен Гарріс, - справжнє мистецтво.

Перша хитрість полягає в тому, щоб підійти до нього в місці, де він почувається впевнено, де він вважає себе найсильнішим хижаком у своєму маленькому ставку, бо вже успішно полював там. Як це місце, L'Orion, шикарний коктейль-бар в улюбленому районі Торстена. Достатньо далеко від його будинку, щоб перетворити це на пригоду, але достатньо близько, щоб заманити туди здобич.

Другий крок у цьому процесі - дізнатися, що йому подобається. Що його заводить. Що він ненавидить. У випадку Торстена, він любить червоне вино, вишукану їжу та дорогі речі. Не завжди красиві речі, насправді вони досить кричущі і претензійні, але тим не менш, дорогі. Що він ненавидить? Погані манери. І батат, мабуть. Потім ти береш усю цю інформацію і починаєш будувати з ним зв'язок.

Останній етап - найскладніший: ви повинні змусити його повірити, що ви достатньо розумні, щоб бути цікавою здобиччю - ви, звичайно, здобич, але ви варті того, щоб ризикнути і взяти трофей. Водночас ви маєте виглядати достатньо дурною, щоб наступного дня прийняти запрошення на вечерю до нього додому, навіть якщо він зовсім незнайома людина.

... А можна викинути все це у вікно і стати Рованом Кейном.

На вільне місце поруч зі мною на білому шкіряному дивані приземляється мотоциклетний шолом.

Моя кров одразу стає вулканом.

- Ну, ось, будь ласка, - сказав Рован, падаючи на сидіння з похмурою посмішкою.

Я відповідаю вбивчим поглядом.

Моя запеклість приносить мені підморгування від мого опонента, який нахилиється вперед, простягнувши руку над журнальним столиком до старшого, добре одягненого чоловіка, що сидить навпроти мене.

- Привіт, приємно познайомитися. Я Рован.

- Торстен Гарріс, дуже приємно, - відповідає мій співрозмовник, потискаючи йому руку.

Я провела останні чотири дні, уникаючи саме такого сценарію в своїх спробах прибити Торстена, який, як тепер знає Рован, є нашою щорічною ціллю, хоча він, здається, не знає, чому.

Я подумала, що нарешті втекла від нього, коли вийшла з готелю і побачила його орендовану машину на парковці.

Очевидно, я його недооцінила.

І він, бляха, зловтішається.

- Вибачте, що перериваю, - продовжує Рован, готовий запалити кожен пістолет у своєму арсеналі чарівності.

Він приклеює свою ідеальну криваву посмішку до моєї мішені, його обличчя червоне і блискуче, без сумніву, від хвилювання, що йому вдалося мене вистежити.

- Я помітив машину мого друга, коли проходив вулицею, і ми так давно не бачилися, що я вирішив зупинитися і привітатися.

Тоді він спрямовує на мене всю силу своєї чарівності.

- Привіт, друже.

- Яка радість бачити тебе тут, Рован! Я на сьомому небі від щастя.

Я роблю ковток вина, перш ніж посміхнутися йому. Між нами запановує мовчанка. Торстен совається на своєму місці, а я придушую бурчання, усвідомлюючи, що вже заграю з межами хороших манер Торстена.

- Хочеш приєднатися до нас? - запитала я жорстко.

Моя невблаганна посмішка каже: "Забирайся звідси негайно".

Відповідає Рован:

- З радістю!

За хвилину Торстен налив йому щедрий келих доброго к'янті.

Через п'ять хвилин Рован змусив його ревіти від сміху і плескати в долоні.

Десять хвилин по тому Торстен ледь не ламає багажник, щоб запросити Рована на вечерю до нього додому завтра ввечері - захід, на організацію якого я витратила увесь вечір як самодіяльність.

Через дві години ми залишаємо шикарний бар пліч-о-пліч з Торстеном, з викарбуваною на камені програмою вечері на наступний день.

Я розлючена.

- "Віддаю тобі належне", - шепочу я Ровану, коли Торстен сідає в машину, і ми махаємо один одному руками. - Твоя ідея з доставкою продуктів до мене додому була дуже милою. Ти майже обдурив мене з усією цією ідеєю про спільне приготування їжі.

- Обдурив тебе?

Рован дивиться на мене, його очі то світлі, то темні.

- Я не впевнений, що розумію, про що ти, Дрозд.

- Ти обдурив мене, змусивши думати, що не повернешся.
розвернутися і стати монументальною скалкою в дупі при першій же нагоді на цьогорічній грі.

Він вибухає сміхом, а я дивлюся на нього, склавши руки.

- Ти шахрай.

- Зовсім ні.

- Ти всюди ходив за мною, щоб з'ясувати, хто наша мета, замість того, щоб шукати самому.

- В інструкції немає жодного правила, яке б забороняло мені це робити.

- У нас немає довбаної інструкції. А треба б. Правило номер один: проводьте власні дослідження.

- Який сенс, коли мені так весело йти за тобою?

Посмішка Рована стає все більш підступною, коли я гарчу, у найкращій своїй імітації Вінстона.

- Тож... хто він насправді?

Я зітхаю і закриваю очі, потім розвертаюся і повертаюся до орендованої машини.

- Ти нестерпний, - шиплю я, коли Рован відчиняє мені водійські дверцята. - Ти і твоє (я махаю рукою в його бік, сповзаючи на сидіння) філістерство.

Рован вибухає сміхом і нахиляється до машини, його обличчя так близько до мого, що я відчуваю його подих на своїй щоці. Я намагаюся ігнорувати інший вид люті, що скручує мій шлунок.

- Філістерство.. Чи правильно я розумію, що ти перейшла від порно з драконами до піратської порнухи?

- Можливо, так і буде.

- Знаєш, ти дуже мила, коли обурюєшся.

- А ти все ще нестерпний.

Я відчиняю двері, щоб він відпустив мене. Він встигає зійти з дороги, перш ніж я грюкаю дверима по його руці, але я все ще чую його глузливий сміх і останні слова:

- Колись ти мене полюбиш.

Завтра - це не сьогодні.

Не тоді, коли Рован запрошує себе на мій сніданок на одного в готельному ресторані. Ані тоді, коли він з'являється в торговому центрі, де я збираюся купити вбрання, навіть якщо він несе мої сумки і допомагає мені вибрати гарненьку ретро-сукню з халтером. Зрештою, це просто виверт, щоб отримати перевагу. Розумний виродок. І один день точно не сьогодні, коли я зупиняюся перед імпозантним, ізольованим будинком Торстена в Калабасасі, а орендований мотоцикл Ровена вже стоїть там. Він притулився до нього, ультраканонічний у своїй чорній шкіряній куртці, його очі блукають по моему тілу з голови до п'ят поглядом, який спалює мене, і він знає це.

- Добрий вечір, Дрозд.

- М'ясник.

Рован відходить від мотоцикла і зупиняється переді мною; я схрещую руки, одне стегно в бік.

- Гарна сукня. Хтось допоміг тобі її вибрати? Хто б це не був, у нього гарний смак.

- Багато смаку. І ніяких обмежень.

Він посміхається.

- Я дуже радий, що ми на одній хвили.

Я якомога драматичніше закрочую очі і збираюся накинутися на нього, коли вхідні двері відчиняються, і на порозі стоїть Торстен, вітаючи нас з розпростертими обіймами.

- Ласкаво просимо, мої юні друзі!" - каже він, наче приймає високих гостей.

Його біле волосся ідеально укладене. Його бордовий піджак виблискує в променях призахідного сонця. Його посмішка має хижу, таємничу якість.

- Прошу, заходьте.

Він відступає вбік і запрошує нас до грандіозної резиденції.

Ми починаємо з коктейлів у салоні, серед перших видань книг, керамічних фігурок і картин, і я знаходжу час, щоб оцінити виставлене мистецтво, поки Торстен проводить екскурсію по своїй колекції, найцінніші експонати якої ретельно етикетовані. Навіть після того, як він пішов, я довго милуюсь офортом Едварда Хоппера під назвою "Нічні тіні". На малюнку зображено чоловіка, який самотньо йде вулицею міста, світло від ліхтаря створює навколо нього глибокі тіні. У ньому є щось зловісне. Можливо, він когось переслідує. Полює. Коли я озираюся навколо, то бачу історію, що впливає з мистецтва, яке поглинає мене.

Зліва від мене - чорно-біла фотографія Ендрю Прокоса під назвою "Фултонський окуляр #2". Зображення викликає відчуття загрозливого, всевидючого ока зі сталі та скла.

Праворуч від мене - картина Джона Сінгера Сарджента, на якій зображена жінка, що сидить за обіднім столом. Вона стоїть обличчям до глядача, однією рукою обхопивши келих червоного вина. Поруч з нею, праворуч від картини, сидить чоловік. Він не дивиться на глядача. Він дивиться на неї.

Поруч - копія картини "Вальс" Фелікса Валлоттона. На ній зображені пари, що танцюють, майже примарні. Жінка в правому нижньому куті, здається, спить.

Після цього...

Я дивлюся на Рована і ставлю свій коктейль на підставку, залишаючи його недоторканим на приставному столику. Мій опонент заглиблений у розмову з господарем і не помічає мене.

На відміну від Торстена.

- Коктейль тобі не до смаку, дорогенька? запитує той з ущипливою посмішкою.

- Дуже смачно, дякую. Але я бережу себе для вашої чудової колекції вин.

Його посмішка здається більш розслабленою, коли він ставить свій келих і оголошує, що настав час для основної страви.

- Я не можу передати, як я радий, що сьогодні за моїм столом буде професійний шеф-кухар, - каже Торстен, ведучи нас до їдальні, де на задньому плані грає класична музика, а свічки мерехтять серед темних квітів вишуканої центральної композиції.

Він вказує на стілець з червоного дерева, вкритий розкішним червоним оксамитом, потім відсуває його від столу і засовує назад за мої коліна, коли я сідаю.

- І його чарівна супутниця, звісно.

- Дякую, - сказала я з сором'язливою посмішкою, дивлячись на свій сервіз.

Я нічого не знаю про кістково-попелястий фарфор, але готова посперечатися, що у Торстена почалася б істерика, якби він розбився.

Я збережу цю інформацію на потім.

- Ви така чудова пара. Як ви познайомилися?

- Ми просто друзі, нічого більше, - відповідаю я.

- Під час експедиції в бухті.

Ми відповіли одночасно і обмінялися їдкими поглядами, коли Торстен засміявся.

- Здається, ви не згодні щодо статусу ваших стосунків.

- Важко конкурувати з розкішними офіціантками ресторану та постійними світськими левицями, які обожнюють Рована, - кажу я з дурнуватою посмішкою.

- Ніхто не може зрівнятися зі Слоан.

Рован дивиться в мої очі, затаючи мене в глибини темно-синього моря.

- Просто вона цього ще не зрозуміла.

Наші погляди залишаються пов'язаними протягом биття серця, яке здається занадто важким у моїх грудях. Цю мить обриває вибух сміху Торстена, і постріл винної пробки остаточно розриває зв'язок між нами.

- Можливо, вона зрозуміє це сьогодні ввечері. Черпаймо натхнення в кулінарному мистецтві. Як сказав Лонгфелло: "Мистецтво довге, час швидкоплинний, і наші серця, хоч і сильні та хоробрі, б'ють, як приглушені барабани, похоронні марші до могили".

Ми з Рованом знову обмінюємося поглядами, поки Торстен зосереджується на подачі вина, і я встигаю закотити очі та зловити мимохідь посмішку Рована у відповідь, перш ніж наш господар піднімає голову до нас.

Коли я наливаю вино в гравірований кришталевий келих на ніжці, а Торстен займає своє місце, він піднімає келих у тості.

- За моїх нових друзів. А для когось, можливо, колись вони стануть більше, ніж друзями.

- За нових друзів - ми повторюємо.

Я відчуваю несподіваний біль розчарування, коли усвідомлюю, що сподівався почути, як Рован повторить другу частину тосту.

Наш господар робить довгий ковток вина, і я наслідую його - воно має бути безпечним, якщо він п'є його сам. Він піднімає келих і з посмішкою спостерігає за вином рубінового кольору.

- Tenuta Tignatello 2015, Reserve Marchese Antinori. Я завжди любив хороше к'янті.

Він робить ще один ковток, заплющує очі з глибоким вдихом, потім різко розплющує повіки.

- Почнемо.

Торстен піднімає маленький дзвіночок біля столових приборів, і його мелодійний передзвін наповнює їдальню. За мить повільними, розміреними кроками входить чоловік, штовхаючи до столу срібний сервант. Йому близько сорока, він високий і спортивний, з широкими плечима, які опускаються так, ніби його м'язи забули, що мають виконувати свою роботу.

Його очі порожні, облямовані жовтими плямами синців, що загоюються.

- Це Девід, - каже Торстен, коли чоловік ставить переді мною тарілку з закусками.

Девід не піднімає очей, просто повертається до візка, щоб взяти тарілку для Рована.

- Пан Міллер більше не може говорити. Нещодавно він потрапив у жахливий нещасний випадок, і я взяв його до себе на роботу.

- О, як щедро з вашого боку, - сказала я, мій шлунок стискався у вузли, і я почувалася некомфортно.

Я думала, що між вчорашнім і сьогоднішнім днем Рован дізнається, з ким ми зіткнулися, але коли я дивлюся на нього, перші ознаки жалю закрадаються в мене. Я піднімаю брови, коли він зустрічає мій погляд. "Ти ще не зрозумів, красунчику?" - намагаюся сказати йому лише своїми широкими очима.

Він нахиляє голову набік і дає мені швидкоплинний, допитливий вираз обличчя, відповідь, яка просто говорить: "Га?".

Ні. Він не зрозумів.

Цей натяк на жаль починає обпікати.

Після того, як перед Торстеном поставили тарілку, Девід йде.

- Кростіні з козячим сиром і тапенадом, - каже наш господар. - Приємного апетиту.

Я зітхнула з полегшенням якомога стриманіше, коли ми накинулися на першу страву. Досить непогано, можливо, трохи солонувато, але, принаймні, це пристойний початок. Рован засипав Торстена щирими компліментами, щоб зачарувати його, і вони вдвох обговорили можливі покращення страви. Рован пропонує додати інжир, щоб додати трохи солодощі, а я зосереджуюсь на нашому господарі, щоб уникнути важкого погляду Рована. Він залишається прикутим до моєї щоки, позначаючи мою шкіру розпеченою праскою, коли згадує про інжирне пюре в десертному меню "3 In Coach".

Я підіграю розмові, киваю і сміюся в потрібні моменти, але насправді не звертаю уваги, надто заклопотана спробою знайти спосіб донести щось до Рована силою одного лише виразу обличчя.

Вечера закінчена, Торстен дзвонить у дзвоник, і Девід приходить забрати наші тарілки, а потім приносить нам гаспачо. Смачно, нічого особливого, але Рован, здається, в захваті і розмовляє з нашим господарем про сорти помідорів, які він вирощує на своїй ділянці.

- Я б хотів побачити ваш сад, - каже Рован після того, як Торстен детально розповів про трави та інші фрукти й овочі, які він вирощує на задньому дворі будинку.

Приємна маска Торстена сповзла, в його очах спалахнув лютий блиск, але він прогнав його одним миготінням.

- О, я впевнений, що це можна зробити.

Рован посміхається, але це його таємна посмішка, яку я добре знаю. Принаймні він усвідомлює, що перед нами ще один убивця - це вже щось. Нам мить я сподіваюся, що Рован насправді знає, хто такий Торстен, і що він не розкриває його, щоб виграти цей раунд нашого змагання.

Але коли Торстен відкриває ще одну пляшку вина, наповнює обидва наші келихи, але не свій, і з хижою цікавістю спостерігає, як Рован робить довгий ковток, я розумію, що мої надії ілюзорні.

Я повинна бути щасливою, напевно. Це виглядає як легка перемога. Однак насправді біль, що тисне мені на груди, змушує мене почуватися так, ніби мене ввімкнули в електромережу. Я вдячна, що ця скатертину з огидним візерунком приховує посмикування в ногах.

Рован робить ще один щедрий ковток вина, поки триває кулінарна дискусія. Торстен кличе Девіда принести порожні супові тарілки, передаючи чіткі вказівки принести салат з певної полиці на кухні. Він повторює інструкції Девіду втретє, коли Рован перехоплює мій погляд через край свого келиха, допитливо вигинаючи брови, ніби запитуючи, що саме відбувається.

Лоботомія, - тихо кажу я, вдаючи, що чухаю чоло, щоб погладити його, і киваю в бік Девіда. Рован нахиляє голову, і я закриваю очі, зціпивши зуби. Лоботомія.

Рован нахилиє голову в інший бік, все ще виглядаючи спантеличеним, на його губах танцює легка посмішка. Він непомітно показує на мене, потім на себе. "Ти мене кохаєш? "

Я б'ю себе по лобі.

- Усе гаразд, люба? - запитує Торстен, коли Девід повертається на кухню.

- О, так, звичайно. Я щойно згадала, що забула дещо зробити в офісі перед від'їздом. Але нічого, я зроблю це вранці.

Моє вибачення змушує Торстена посміхнутися, але це нервова посмішка, невпевненість проступає на його обличчі.

- Пізно вранці, з такою швидкістю. Це вино п'ється як сироватка, - додаю я з чарівною посмішкою.

Він бачить, як я підношу склянку до губ і п'ю, хоча рідина не потрапляє до рота. Цей обман, здається, заспокоює його, і я ставлю склянку, склавши руки на колінах.

Стриманість Торстена зникає, коли ми чуємо скрип сервізу в коридорі, його вишукана маска зникає за хижою посмішкою. Рован не помічає. Він просто посміхається мені, м'яко погойдуючись у кріслі, його напівзаплющені очі вкриті скляною, блискучою плівкою.

- Ти така гарненька, Дрізд, - каже він, коли Девід заходить до кімнати з трьома тарілками, вкритими дзвіночками.

Я несамовито почервоніла.

- Дякуємо, що приділили нам час.

- Ти все ще гарненька. Коли ти прийшла до ресторану, я сказав... (Роуен випускає дві гикавки, а наступну заглушає ковтком вина), я сказав: "Слоан - найкрасивіша жінка у світі". А мій брат назвав мене "довбаним дебілом", бо я міг би мати будь-яку жінку в Бостоні, яку захочу, а натомість дав обітницю впертості...

- Утримання.

- ...утримання для дівчини, яка мене не хоче.

Я майже впевнена, що рум'яна підпалили мою шкіру, а джерелом полум'я було моє спалене серце.

Краєм ока бачу, як Торстен посміхається, явно розважений нашою розмовою. Я розтуляю губи, подих перехоплює в легенях. Я можу вимовити лише одне слово:

- Рован...

Але його увагу знову привернула тарілка, що стояла перед ним.

- Яловичий салат а-ля нісуаз. Дуже смачно, - додає він весело, підбираючи столові прибори, і на його губах з'являється захоплена посмішка.

Я поглядаю на Торстена; він уважно спостерігає за Рованом, виглядаючи захопленим. Він кладе на язик тоненький, як папір, шматочок рідкісного м'яса і каже:

- Так. Яловичина по-нісуазськи.

- Рован...

- Мені цікаво дізнатися ваші враження, шеф-кухаре, - продовжує Торстен. Це моя особиста версія традиційної страви.

- Рован..., - свиснула я.

Занадто пізно: він уже запхав лопату салату до рота, заплющивши очі, щоб насолодитися салатом, стручковою квасолею, помідорами черрі і... яловичиною.

- Це неймовірно, - каже він, ковтаючи слова.

Він тремтячою рукою встромив виделку в салат і запхав її в уже повний рот.

- Домашній вінегрет з діжонською гірчицею?

Торстен весь час посміхається.

- Так. Я додав пів чайної ложки коричневого цукру, щоб врівноважити грайливий смак м'яса.

- Чудово.

Я проводжу рукою по обличчю, коли Рован встигає запхати до рота ще одну виделку, а потім падає вперед, уткнувшись головою в тарілку.

На мить запановує тиша. Ми з Торстеном дивимося на чоловіка, який спить на подушці з салату, а з його рота стирчать тонко нарізані шматки стейка.

Коли Торстен зустрічається зі мною поглядом, він ніби виринає з ейфорійного туману.

Він думав, що я п'ю своє вино. І хоча я явно не була достатньо п'яною, він, мабуть, подумав, що легко мене здолає.

І дарма.

Витримавши недовірливий погляд Торстена, я відсуваю ніжку келиха назад, виливаючи вино собі на тарілку. Кришталь розлітається, розбиваючи порцеляну і заливаючи салат криваво-червоним вином.

- Що ж, - сказала я, відкинувшись на спинку стільця і поклавши руку на стіл, щоб стиснути сталевого ножа. Схоже, залишилися тільки ти і я.

Розбрат

Рован

Моя перша думка - це просте слово, яке насилу проривається крізь мої губи, ніби застрягло у в'язкому сиропі.

- Слоан.

Моя друга думка - це усвідомлення ритмічного биття музики. Спочатку я думаю, що це б'ється моє серце, але це не так. Чоловічий ангельський голос резонує над легкою перкусією та мрійливою гітарною мелодією, яка нагадує мені пустелю на заході сонця.

Слоан наспівує цю мелодію, яка кружляє навколо мене. Коли вона співає слова про те, як готує когось і розбиває йому голову, я розумію, що впізнаю цю пісню. "Knives Out. Radiohead ". Почувши хрипкуватий, рівний голос Слоан, я відчуваю полегшення. З нею все гаразд, слава Богу. Бо мені не дуже добре.

Крики луною розлітаються по кімнаті, і я розплющую очі. З'являється смутно знайомий канделябр, обтяжений блискучими кристалами. Я намагаюся сконцентруватися на ньому, поки решта столу обертається по периферії мого поля зору.

- Не... рухайся..., - вигукує Слоан, перекикуючи розгублені крики чоловіка, зціпивши зуби. -Я б сказала, що буде менше боляче, якщо ти перестанеш пручатися, але це була б брехня.

Чоловік знову кричить, і я повертаю голову в бік джерела звуку. Чорт, це, мабуть, найважче, що мені коли-небудь доводилося робити. Моя голова наче важить тонну.

Крики стають пронизливими, гарячковими. Слоан стоїть до мене спиною. Вона обіймає переляканого чоловіка в кріслі в кінці столу, ховаючи його від мого погляду. Події вечора повертаються до мене крізь патоку вина і заспокійливих, що поглинають мої думки. Торстен. Цей чоловік - Торстен. І він мені все зіпсував.

- Маленький надріз... Ось.

Крики різко припинилися, і Слоан розчаровано опустила плечі.

- Слабак.

Вона тримає стиснутий кулак за спиною, не обертаючись, рука в рукавичці в крові, і опускає око поруч з іншим, що вже лежить на тарілці з хлібом біля моєї голови.

Я починаю блювати.

Почувши мене, Слоан різко обертається.

- У миску, Рован. Заради Бога.

Вона піднімається з колін своєї жертви і знімає рукавички, щоб випрямити мій тулуб і змусити мене виблювати в миску з нержавіючої сталі, що стоїть поруч зі мною. Вона міцно тримає мене за плечі, поки мій шлунок повертає червоне вино і вечерю.

- Краще якщо це вийде назовні. Довірся мені, - похмуро бурмоче вона.

- Цей виродок накачав мене наркотиками, - вдається сказати, коли блювотні позиви нарешті припиняються.

Я витираю рот серветкою, рука тремтить і тремтить.

- Саме так.

- Як довго я був у відключці?

- Дві години.

Однією рукою вона подає мені нову пляшку води, а іншою забирає миску. Вона нерішуче дивиться в бік дверей коридору.

- Я маю винести це, але від Девіда у мене мурашки по шкірі.

- Він тобі погрожував? Якщо він тобі, курва, погрожував, то присягаюся...

- Ні, зовсім ні, - каже вона, штовхаючи мене назад у крісло, коли я

намагаюся встати.

Моє тіло падає набік. Вона намагається посміхнутися, я думаю, але це схоже на гримасу.

- Він виглядає досить нешкідливим.

- То в чому ж проблема?

- Він їсть. На кухні.

Я хитаю головою, не розуміючи, до чого вона веде.

- Наступні страви. Їжа... їжа.

- Це те, що їсть більшість людей. Їжу.

Обличчя Слоан зблідло.

- Так... більшість...

- Я не розумію...

- Ти з'їв довбану людину, - несподівано видає вона.

Я здивовано дивлюся на неї, а потім знову беру миску, щоб виблювати.

- Господи, Рован, це було огидно. Ти об'їдався. Ти хотів ще.

Мене зараз знудить.

- Ти втратив свідомість, коли їв. Мені довелося витягти м'ясо з твого рота, щоб ти не подавився.

Я подивився на неї, мої очі сльозилися, і ковтнув ще раз - хоча, на щастя, мені залишилося ковтнути не так багато.

- Ти знав, що це була печеня? Я катував Торстена, поки він не сказав мені. Мені довелося витягати людську дупу з твого рота.

- Так, але ти хоча б не проковтнула, Слоан. Чому ти мене не зупинила?

- Я намагалася, але ти пірнув з головою. Хіба ти не пам'ятаєш?

Чорт, чувак. Я пам'ятаю це.

Я багато чого пам'ятаю.

Слоан спостерігає за мною занадто пильно. Вона не така апатична, як хоче, щоб я повірив. Чим більше я дивлюся на неї, тим більше розсипається її маска байдужості, під веснянками з'являється легкий рум'янець.

Ця довбана жінка. Вона панікує, бо я дав їй зрозуміти, що я відчуваю. Вона боїться розмови, якої хоче уникнути за будь-яку ціну. Вона готова звалити.

І я зроблю все, щоб утримати її поруч зі мною, навіть якщо це означатиме розбиття мого серця.

Я хитаю головою, переводячи погляд на центр столу.

- Останнє, що я пам'ятаю, це як Девід увійшов у двері з сервантом. Після цього я нічого не пам'ятаю.

Коли я піднімаю очі, губи Слоан сіпаються. Це майже посмішка. Її погляд пом'якшав.

Чорт забирай.

Я так і думав. Їй, блядь, полегшало.

Я вбираю отруту цього пекучого жала. Опускаю голову на руки. Вона ніколи не дізнається, що я пам'ятаю кожну секунду мого сором'язливого, нерозділеного зізнання. Я ніколи не забуду, як її шкіра набула гарного рожевого відтінку, коли я сказав, що вона вродлива. Я б переповз через стіл, щоб поцілувати ці повні губи, які скривилися, коли я виливав свої секрети.

Я повинен прогнати це через свою голову. Вона ніколи не захоче, щоб між нами щось було. Але я не хочу її втрачати. Слоан - єдина людина в світі, яка може зазирнути в мою темряву і побачити в мені друга. І я знаю, що їй потрібен друг так само, як і мені. Можливо, навіть більше.

- З тобою все гаразд? - запитує вона майже пошепки.

- Так, це просто наркотики Це просто наркотики.

Я брешу. Я присягаюся, що більше ніколи не брехатиму Слоан Сазерленд.

- Я почуваюся жахливо.

Правда.

- Можу собі уявити. Я знаю, що це таке, - каже вона, забираючи миску, коли переконується, що я закінчив. -Ну, не про канібалізм. Цього я не знаю.

Я кидаю на неї виснажений погляд, який лише скрашує її посмішку, перш ніж вона відвертається, щоб поставити миску в коридорі, пробурмотівши, що розбереться з цим пізніше. З кінця столу долинає стогін болю, і я вдячни, що можу зосередитися на чомусь іншому, окрім печіння в горлі.

Я повертаюся до Торстена і вперше спостерігаю за сценою навколо себе.

- Орбітель, - промовив я пошепки, і мені перехопило подих від розкішного жаху хитромудрого полотна, що сяяло у світлі свічок. -Слоан... як?

Вона відсувається від столу, на її губах з'являється сором'язлива посмішка.

- Мені треба було вбити трохи часу.

Вона підходить до Торстена. Його голова висить на грудях, кров стікає по обличчю з темних печер, де колись були його очі. Він ворушиться і бурчить, а потім знову втрачає свідомість.

- Майже закінчила, - каже вона, поплескуючи його по плечу.

Вона зупиняється, щоб розглянути візерунок з волосіні, який тягнеться від підлоги до стелі позаду її жертви. Деякі волосіні перетинаються, інші накладаються одна на одну. Деякі з них тонші за інші, зав'язані в делікатні вузли, щоб утримувати товстіші, важчі дроти під точним кутом або створювати приблизні вигини. Тонкі шматки плоті звисають з полотна в

різних місцях.

Слоан дістає з коробки на столі пару латексних рукавичок, потім рулетку і дві заздалегідь відрізані нейлонові нитки. Наспівуючи музику зі свого особистого плейлиста, що лунає з портативної колонки, вона зав'язує першу з двох ниток над головою Торстена, використовуючи рулетку, щоб відміряти метр від першого шматка нитки, щоб розмістити другу. Закінчивши вимірювання, вона повертається до столу, зустрічаючи мій захоплений погляд підступною посмішкою.

- Красунчику, краще відвернися, - сказала вона, стискаючи край тарілки з хлібом, щоб перевести погляд на свій кінець столу.

- Та пішла ти. Я не чутлива душа.

- Ти впевнений?

А мій шлунок - ні.

- Зазвичай я не такий. Зі мною все буде гаразд.

Слоан знизує плечима і кидає один погляд на тарілку своїми ніжними, обережними пальцями.

- На сто відсотків упевнений?

- Скажімо так, я б радше побачив, як ти робиш прикраси для шкіри та брелоки з очима, ніж пішов би на кухню подивитися, як там лоботомізований Девід.

- Без проблем.

Слоан повертається до свого полотна, обережно обмотуючи першу з двох прозорих ниток навколо ока, щоб закарбувати його в полотні.

- Ти справді зробила все це за дві години?

Поділ її сукні здійснюється над задньою частиною стегон, коли вона зав'язує нейлон. Мій член твердне, коли я уявляю вигин її сідниці в моїх руках, м'якість її плоті під моїми долонями.

- Я готую кожен шар заздалегідь, ще в готелі. Так простіше, я наклеюю їх на захисний лист, який згортаю в рулон, а потім відклеюю, коли приїжджаю, - відповідає вона, вказуючи на зім'яті шматки пластику на підлозі біля стіни. Я знала, що хочу поставити її в їдальні, тож знайшла розміри в архівах агентства нерухомості.

Слоан підходить, щоб дістати друге око, сором'язливо посміхається мені, перш ніж повернутися до полотна зі своїм трофеєм. Як і у випадку з першим, вона обмотує тонкий нейлон волосіні навколо очного яблука і прикріплює його до свого шедевру, а потім відступає назад, щоб помилуватися своєю роботою.

- Тадам! - вигукує вона на вухо Торстену.

Він не прокидається. Вона спостерігає за ним якусь мить, б'є його по руці, прив'язаній до стільця. Поки він залишається непритомним, вона зітхає і повертається до мене.

- Він не дуже стійкий. Це вже п'ятий раз, коли він втрачає свідомість через мене.

- Треба сказати, що ти вирвала у нього...

- Видалила Рован. Я видалила йому очі.

- Ти видалила йому очі. Ну, я не знаю, Дрозде... в лівій очниці, там є невеличка виїмка.

Вона насуплено нахилиється до Торстена, розглядаючи порожні очниці, поки я придушую посмішку.

- Зліва від нього? Чи зліва від мене?

- Зліва.

- Відчепися, він зовсім не виглядає порваним.

Її сумнів перетворюється на похмурість, коли вона озирається через плече і бачить мій веселий вираз обличчя.

- Набряк.

Я сміюся і намагаюся ухилитися від метра, який вона кидає мені в голову, але, все ще перебуваючи під впливом алкоголю і наркотиків, не можу уникнути удару по руці. Коли я зустрічаюся з нею поглядом, вона виглядає розлюченою, хоча насправді це не так.

- Ти сказала, що це карта, - сказав я, масажуючи передпліччя. (Вона кивнула.) - Що ти маєш на увазі?

Слоан посміхається і наближається, знімаючи рукавички, і втуплює в мене свої яскраві карі очі. Ямочка на її щоці визирає з кутика губ, коли вона простягає руку долонею догори.

- Я тобі покажу, якщо ти думаєш, що зможеш встати, не виблювавши на мене.

Я даю їй ляпаса, вона сміється, але знову простягає руку; цього разу я хапаю її і встаю. Кімната обертається. Я не впевнений, що зможу з цим впоратися, але Слоан чекає, терпляча і тверда. Її дотик - як якір. Вона залишається навіть тоді, коли я вже не хитаюся, переконуючись, що кожен мій крок буде впевненим, коли вона веде мене до свого витвору мистецтва.

- Це масштаб, - сказала вона, вказуючи на очі, розташовані на відстані одного метра один від одного над непритомною головою Торстена. На цій карті один метр дорівнює десяти кілометрам.

Слоан притягує мене ближче. Від її тіла виходить тепло, зігріваючий аромат імбиру та ванілі. Вона підводить мене до першого шару волосіні, а потім відпускає мою руку, щоб стати позаду. Вона обхоплює пальцями мої руки і стає навшпильки, щоб зазирнути мені через плече.

- Це важко зробити, але спробуй уявити це в трьох вимірах. Перший шар - це вулиці. Наступний - людські зони. Останній шар - земля.

Вона кладе свої ніжні руки по обидва боки моєї голови і повертає її так, щоб я міг бачити шари під точним кутом, де шматки розрізаної плоті прив'язані до певних точок на карті.

- Якби ці ідіоти-слідчі взяли кожен частину малюнка і прогнали його через ArcGIS, вони б отримали те, що потрібно для створення топографічної карти. Шматок торсу в центрі полотна представляє цей будинок. Кожен

інший шматочок Торстена - це місця, де востаннє бачили зниклих людей, яких він викрав або вбив.

Поклавши руку мені на плече, Слоан показує на шматок шкіри, сплетений з волосіні. Її подих зігріває моє вухо, піднімаючи волосся на потилиці.

- Це для хлопця на ім'я Беннетт, якого він убив пару місяців тому. Я зняв його з біцепса Торстена. "Б" - Беннетт.

Я дивлюся на Торстена, який знову починає метушитися. Під його розрізаним рукавом видніється ділянка м'яса там, де була знята шкіра.

- Це жахлива робота, - коментую я, коли Слоан прибирає руки з моєї голови, щоб підійти і стати поруч зі мною.

Вона дивиться на мене, на її щоках з'являється трохи рожевого кольору, потім вона посміхається і піднімає очі до неба.

- Ти, напевно, думаєш, що мені варто зайнятися в'язанням, взяти дванадцять котів і кричати на місцевих дітей, щоб вони забиралися з моєї галявини.

- Ніколи.

Я повертаюся до неї і зустрічаю її насторожений погляд.

- Ну, можливо, "кричати на місцевих дітей". Це я завжди підтримаю. Але це, Дрозд? Це мистецтво.

Очі Слоан пом'якшуються. У куточках її губ з'являється легка посмішка. Я можу легко нахилитися і вдихнути її парфуми. Можу поцілувати її. Провести руками по її темному волосю. Сказати їй, що я вважаю її блискучою, розумною і до біса красивою. Що я проводжу з нею найкращий час свого життя. Що хоча зараз я почуваюся лайном, я розчарований, що частина цього року майже закінчилася, тому що мені не хочеться бачити, як вона йде. Що у нас спільного? Цього недостатньо. Я хочу більше.

Але я боюся, що спроба форсувати події змусить її втекти. Після її втечі з ресторану і часу, який пішов на її приручення, я не хочу так ризикувати.

Я роблю крок назад і ховаю свої думки за самовпевненою посмішкою.

- Дивно, що у тебе ще немає дванадцяти котів. Здається, ти любиш котів.

Слоан б'є мене по руці, а я сміюся.

- Йди до біса, красунчику.

- Ти можеш заробляти гроші як інфлюенсер котячих туалетів в Instagram.

- Я збиралася надати тобі честь вбити цього претензійного виродка, але відкликаю свою пропозицію.

З останнім похмурим поглядом, в якому не було справжньої ворожості, Слоан повернулася до столу, щоб взяти нову пару латексних рукавичок, а потім схопити скальпель. Торстен заворушився і застогнав, але прийшов до тями лише тоді, коли вона відкрила кришку ампули з солями, яку тримала у нього під носом.

- Будь ласка, будь ласка, будь ласка, зупинись...

- Знаєш що, Торстен... чи Джеремі? Це ж твоє справжнє ім'я, так? Джеремі Кармайкл?

Слоан зупиняється біля його плеча і споглядає своє полотно, простягаючи руку, щоб погладити одне з очей, які дивляться на кімнату.

- Ти нагадуєш мені когось, кого я колись знала.

Стогони Торстена стають ще страшнішими, коли Слоан проводить кінчиком скальпеля по його шиї. На його шкірі з'являється невелика подряпина, і я посміхаюся, дивлячись, як він бореться. Я знаю спосіб дій Слоан, її наступні кроки. Вона зробить чистий, точний надріз на яремній вені Торстена, а потім залишить його стікати кров'ю в кріслі.

Останній кольоровий сплеск на її ідеальному полотні.

- Цей чоловік заманював своїх жертв обіцянками турботи і безпеки, а на ділі вони отримували зовсім протилежне, - сказала вона, з презирством

оцінюючи тремтяче тіло Торстена. - Трохи схожий на тебе, насправді. Ти заманив нас обіцянкою смачної їжі та гарної компанії, щоб потім накачати наркотиками та обдурити. Тільки все вийшло не зовсім так, як ти собі уявляв.

- Благаю вас, вибачте, я...

- Девід благав тебе зупинитися, коли ти вирішив пограти з його обличчям у "Барбі-лоботомію"? Б'юся об заклад, він благав тебе, і тобі це подобалося. Найсмішніше, містере Кармайкл, що у нас з вами є дещо спільне. Я відкрию вам маленьку таємницю...

Вона нахилиється до його вуха, на її губах грає усмішка, яка могла б впасти на землю.

- Я теж люблю, коли мої жертви благають мене.

- Ні, ні, ви не розумієте... Девіде! Девіде, допоможи!

Його крики залишилися без відповіді. Слоан відступає назад і повертається до столу, щоб обміняти скальпель на дамаське лезо. Торстен хитає головою з боку в бік, втрачаючи відчуття позиції Слоан під його відчайдушними криками та белькотінням. Вона рухається до своєї здобичі без жодного звуку. Вона рухається, як сова в польоті, гнучка, безшумна, граціозна. Хижа і могутня.

- Чоловік, якого ви мені нагадуєте, носив перед світом цивілізовану маску, а під нею був демон. Він обіцяв найкращу освіту. Найкращі можливості для обдарованих студентів-художників. Він обіцяв безпечне місце для навчання і шанс потрапити до найпрестижніших університетів для тих з нас, чий батьки не могли дозволити собі таку ціну. А оскільки моїх батьків ніколи не було поруч, вони не помітили ціну, яку я насправді заплатила.

Увесь час, коли я думав, що моя душа - не більше, ніж кривавий камінь, Слоан Сазерленд доводить, що я помилявся.

Її слова відлунюють у моїй голові, змушуючи мене обмірковувати найжахливіші можливості. Моє серце б'ється об кожну кістку в моєму тілі, коли воно падає на підлогу. Усе, що залишається в моїх грудях - чорна діра, яка порожніє з кожним ударом.

- Я змогла це витримати, - продовжує вона. Впоратися. У мене була мета

перед очима. І в якомусь сенсі я вчилася. Я вчилася тримати свою лють і свою темряву під маскою, щоб рухатися вперед у цьому світі. Тож я мовчала, відмовляючись від частини себе. Але чи знає ти одну ціну, яку я не була готовий заплатити?

Вона зупиняється позаду Торстена. Її посмішка зникла. Вона дивиться прямо перед собою, її очі майже чорні в напівтемряві кімнати. Її голос сповнений погрози, коли вона говорить:

- Ціною, яку я відмовилася платити, був Жайворонок.

Лід застигає в моїх венах. Холод розтікається по руках. Пробігає по хребту.

- Вона була єдиною людиною, яка мене хвилювала. Коли я дізналася, що він з нею робить, що вона приховує, я теж почала грати в хованки. Тієї ночі, коли вона сповідувала мені чужі гріхи, я чекала у тіні. Я присягнулася в темряві. Я знищу всіх таких, як він, кого зможу знайти. Я не зупинюся, поки не знайду найгіршого, найзлішого, найрозбещенішого, і не зітру їх з лиця цього світу, одного за одним. Я пообіцяла собі, що більше ніколи не дозволю нікому кривдити людей, яких я люблю.

Слоан піднімає руки над головою Торстена, стискаючи руків'я ножа обома руками, шкіра її пальців вибілена до білого.

- Так я виконую свою обіцянку.

У вольєрі музика піднімається до крещендо. Вона - довбаний віртуоз посеред свого шедевр. Вона чекає єдиного слова від чоловіка перед нею, зберігаючи себе для ідеальної ноти.

- Будь ласка...

Слоан встромляє лезо в живіт Торстену.

- Оскільки ти так люб'язно попросив, давай разом очистимо ваші кишки від бруду.

Зціпивши зуби, вона підняла гостре лезо вгору, щоб розрізати йому живіт під мелодію несамовитого виття Торстена.

Кров і нутрощі розливаються з прямої лінії розрізу її плоті. Груді Слоан здіймаються від її важкого дихання, коли вона витягує ніж, а червоний струмінь забарвлює килим від клацання її зап'ястя. Плач Торстена стихає, аж поки не замовкає під пильним, загрозливим поглядом Слоан. Зробивши кілька останніх уривчастих вдихів, він помирає, прив'язаний до свого гарного крісла.

Нас огортає електричний заряд. Запах теплої крові ароматизує повітря. Відблиски свічок танцюють на полотні. Кожна деталь стає чіткішою, немов у цій кімнаті зібрався всесвіт.

І Слоан, богиня хаосу, знаходиться в його центрі.

Її лезо смикається. Мій погляд повільно рухається вгору по його руці. Її плечі тремтять, її увага зосереджена на далекому спогаді, піднесеному надто близько до каламутної поверхні з іншого часу. Я знаю, тому що іноді відчуваю це теж, так само, як відчуваю це в ній зараз. Це видно в її мертвих очах.

Нікому з нас не можна довіряти. Вона може обернутися проти мене у своєму вбивчому серпанку. Але коли я бачу, як тремтять її губи, а по веснянкуватій щоці котиться сльоза, я знаю, що готовий ризикнути всім заради Слоан.

Підходжу обережними, розміреними кроками. Вона не ворушиться, коли я обхоплюю її зап'ястя рукою і випускаю зброю з її рук. Я кладу його на закривавлені коліна Торстена. Вона не зрушила з місця ні на дюйм, її погляд все ще загублений у минулому.

- З Жайворонком усе гаразд. З Жайворонком усе гаразд, - бурмочу я, обхоплюючи рукою її спину.

Коли вона не реагує, я обіймаю її іншою рукою, щоб затиснути в своїх обіймах.

- Ти молодець.

Нічого не змінюється, навіть коли я міцно обіймаю її або кладу голову їй на плече.

- Я теж в порядку. Хоча мені потрібен антацид. Щось не так з цим домашнім вінегретом з діжонською гірчицею. Не знаю, що саме.

Слоан трохи сміється і відпускає частину своєї ваги на мої груди. Куди б вона не пішла, я знаю, що можу повернути її назад.

- Девід може дати мені кілька порад. Здається, він зовсім не турбується про вечерю.

- Це справді потворно, Роване, - сказала вона, притискаючись до моєї сорочки, її голос був приглушеним. - Коли я пішла за мискою з кухні, у нього з рота стирчала половина сосиски.

- Виглядає не так вже й погано...

- Вони були сирі.

- Гарзд, добре. Це досить потворно.

Я ковтаю незручні протести в шлунку і очищаю свій розум від образів, роблячи глибокий вдих, щоб вдихнути імбирний аромат Слоан. Я не хочу її відпускати, але час завжди проти мене, коли йдеться про неї.

Він грає зі мною майже так само сильно, як і вона.

Слоан напружується в моїх обіймах, і я відпускаю її, перш ніж вона встигає спробувати вирватися.

- Може, нам варто піти і подивитися, як він там, - кажу я, відволікаючи свою увагу, коли вона дивиться на мене, насупивши брови, запитально.

- Так, думаю, це було б непогано.

Слоан обходить мене і прямує до кухні, опустивши очі. Коли я пропоную взяти металеву миску, вона відмовляється, аргументуючи це тим, що я можу розлити її на стіну і їй доведеться прибирати вдвічі більше, але я не думаю, що це єдина причина. Можливо, вона відчуває провину за те, що не розповіла мені раніше про Торстена. Може, їй просто потрібно на чомусь зосередитися. А може, просто може, це тому, що вона мала на увазі те, що сказала. Що я їй не байдужий.

Я розмірковую над міркуваннями Слоан, йдучи за нею коридором, тримаючи миску якомога далі від обличчя, щоб не розлити її. Вона

сповільнює крок, а потім зупиняється, затримуючись на порозі кухні. Коли я зупиняюся біля неї, вона дивиться на мене з гримасою, її ніс зморщений, невелика крапля крові заплямувала її щоку, як багряне відлуння її природних веснянок. Якби я міг, я б витатував це на її шкірі.

Охрінити як мило.

- Занадто тихо, - бурмоче вона. - Мені це не дуже подобається.

- Може, він поїхав.

- А може, він у хижацькій комі.

- Боже мій. Занадто рано.

Ми нахилиємося, щоб зазирнути у дверний отвір.

Девід сидить на стільниці, звисивши ноги і заплющивши очі, і їсть ложкою щось схоже на морозиво з печива і вершків прямо з відерця.

Я випустив подих, який тримав в собі, і сказав:

- Яке полегшення!

Він живе своїм найкращим життям.

Слоан опускає плечі, дивлячись на Девіда, а потім переступає через кімнату, щоб не налякати його. Він спостерігає за її рухами, коли вона зупиняється біля раковини, щоб вилити вміст миски перед тим, як обприскати все відбілювачем, але не рухається, лише занурює ложку у відерце з морозивом.

Я притуляюся до одвірка і схрещую руки, спостерігаючи, як Слоан працює біля раковини.

- Коли ти зрозуміла, хто такий Торстен?

- Майже одразу.

Вона знизує плечима, все ще концентруючись на своїх руках, які, безумовно, миють миску більш скрупульозно, ніж потрібно.

- Я чула про вбивцю-канібала у Великій Британії, який діяв кілька років тому, але відтоді, схоже, зник. Коли Лахлан вказав нам місце, і я поцікавилася зникненнями в цьому районі, виявилось, що це були ті ж самі профілі, що і в його попередніх жертв. Після цього я переглянула покупки нерухомості за останні кілька років і, бінго, знайшла його.

- А ти не думала повідомити мене, що канібал запрошує нас на вечерю?

Слоан знизує плечима, не звертаючи на мене уваги.

- Може, і так. Особливо, коли я зішкрябувала людське м'ясо з твого язика. До того часу ні, не могла сказати. Ти ж наполягав на тому, щоб зіпсувати мою звану вечерю.

- Трясця.

Вона сміється, явно пишаючись собою. В її очах сяє веселий блиск, коли вона обертається до мене, витираючи руки паперовим рушником.

- Зрештою, все вийшло, чи не так?

- Не зовсім.

Слоан посміхається і підходить до Девіда, зосередившись на морозиві в його руці. Вона кидає на мене невпевнений погляд, перш ніж зупинитися біля його ніг, що гойдаються.

- Привіт, Девіде. Я Слоан.

Він, здається, не чув її; він просто дивиться на неї, запихаючи ложку морозива до рота.

- Можливо, тобі варто припинити їсти на деякий час, що скажеш?

З ніжною посмішкою і плавним, витонченим жестом вона взяла відерце в одну руку, а ложку в іншу, а потім обережно взяла їх з рук Девіда. Він дозволив їй взяти обидва предмети без небажання.

- Ну, - сказала вона, повертаючись до мене.

Вона не зводить очей з білого відерця з морозивом, її ямочка видає радість, яку вона намагається придушити. Вона все ще читає етикетку, коли зупиняється переді мною.

- Я більше ніколи не зможу дивитися на морозиво так, як раніше.

- Я не хочу знати.

- Інгредієнти: "морозиво"...

- Слоан...

- Цукор...

- Будь ласка, благаю тебе.

Щойно останнє слово злетіло з моїх вуст, як усмішка Слоана стала ширшою.

Мій живіт жахливо скручує.

Слоан прочистила горло.

- Сперма зібрана в період з 10 по 13 квітня". Цікаво, що в якості замітника солі...

Я проштовхнувся повз неї і виблював у раковину, а вона сміялася, як зрадниця. Заради Бога, я думала, що у мене нічого не залишилося в шлунку, але я помилявся. Мені знадобилося багато часу, щоб зібратися з думками, перш ніж я зміг прополоскати рот і раковину, моє дихання і рівновага були нестійкими.

- Трясця твоєї матері. Яка ж довбана падлюка, - клянуся я, витираючи тонку плівку поту з чола, перш ніж повернутися до Слоан, що стояла поруч з Девідом, схрестивши руки, зі зрадницькою посмішкою на вустах.

- Так, він був дивним.

- Я досі не знаю, про кого я говорю - про Торстена чи про тебе.

Слоан сміється і знизує плечима.

- Можливо, забавно бачити ідеального чоловіка трохи розгубленим для різноманітності.

Мій похмурий погляд, здається, тільки більше розважає її.

- Думаю, ти вже достатньо надивилася, - сказав я, і спогади про минулорічну гру спливи в моїй пам'яті.

Я досі пам'ятаю дотик Слоан, коли вона перев'язувала мої закривавлені руки, досі відчуваю тепло її пальців на своїй шкірі.

- Це було інакше, - каже вона. - Це був ти у своїй природній стихії. А тут... зовсім не так.

Я зітхаю і киваю, нічого не кажучи.

- Але ти винен мені за цьогорічну перемогу.

Вона наближається, і я кидаю на неї підозрілий погляд, притулившись до раковини з нержавіючої сталі.

- Чому це так?

- Тому що я не дала тобі задихнутися, для початку. Я думала, що це очевидно, - відповідає вона, знизуючи плечима.

Вона зупиняється на відстані витягнутої руки, закусивши губу.

- Я думаю, що мені потрібно висунути вимогу.

- Вимогу?

- Претензія на перемогу.

- Секунду, - я хитаю головою. - Я не претендував на перемогу, коли минулого року вибив лайно з того покидька, бо він шпигував за тобою.

- Чесно кажучи, ти теж трохи шпигував за мною.

Я сміюся, але це вимушений сміх.

- Ні, це не так.

- Не так? Наскільки я пам'ятаю, ти був більш-менш у стіні, саме стільки ти слухав, як я мастурбую.

- Я слухав, як цей сучий син у рожевій краватці дрович на тебе. Тож, ні.

- Звичайно, - сказала вона зухвало.

Вона повертається до Девіда і якусь мить вивчає його, а потім розвертається на підборах, щоб сфокусувати на мені жорстокий погляд своїх зелено-золотих очей.

- Девід.

Я дивлюся на порожній вираз обличчя чоловіка, який сидить на робочій поверхні, кружляючи ногами в повітрі.

- Що, Девід?

- Дай йому роботу.

Я хихикаю.

- Роботу.

Ще один гучний сміх виривається з мене, а потім реальність б'є по мені. Бляха, вона серйозно.

- Ти жартуєш?

- Ти мене правильно зрозумів. Робота.

Я хитаю головою, і Слоан примружується. Вона робить крок до мене і дивиться на мене вбивчим поглядом.

- Ми не можемо його так залишити.

- Звісно, що так. Він має бути вдячний, що його не з'їли. Він цілий і неушкоджений. Він уникнув найгіршого. Або виделки.

- А тепер у нього нічого немає. Ти міг б запропонувати йому роботу. Якусь мету.

- Ти помітила, що ми в Каліфорнії? Я живу в Бостоні, Слоан. Як, в біса, мені доставити його в Бостон, не викликаючи підозр?

- Я не знаю, - сказала вона, знизавши плечима, виглядаючи трохи збентеженою дилемою, яку щойно поставила переді мною. - Якщо ніхто не заявив про його зникнення, ти можеш просто... забрати його.

- Він не такий, як Вінстон. Я не можу покласти його в котячий кошик і взяти з собою.

Слоан зітхає і намагається втриматись, щоб не закотити очі, коли їй дуже хочеться.

- Під час мого дослідження я не знайшла жодної зниклої людини в цьому районі, яка б відповідала його опису. Якщо Торстену потрібен був довгостроковий слуга, він, напевно, вибрав того, за ким ніхто не буде сумувати. Можна сказати, що він твій брат. Не схоже, щоб він суперечив тобі.

- Це найгірша ідея століття, Дрізд.

- Потім відвези його до лікарні. Якщо його поява з'явиться в газетах, ти можеш виступити з пропозицією допомогти йому. Скажеш, що тебе зворушила його історія, або щось на кшталт того.

- Це не так. Без образ, чувак.

Я дивлюся на Девіда, який дивиться на мене без жодного проблиску інтересу чи докорів сумління в очах. Він не відповідає.

Я проводжу рукою по обличчю і благально дивлюся на Слоун.

- Слухай, Дрозде, те, що ти намагаєшся зробити для нього - це чудово. Справді. Але ти забагато просиш, і йому, безумовно, буде краще тут. Я впевнений, що у нього десь є сім'я, люди, які повинні знати, де він, і захочуть про нього подбати. Ми навіть не знаємо, що він може або не може робити, завдяки цьому виродку Торстену.

- Б'юся об заклад, він міг би помити посуд.

Слоан не зупинилася. Вона підходить до Девіда й обвиває його руку навколо зап'ястя; він дивиться на неї зверху вниз.

- Ходімо зі мною, добре?

Вона ніжно тягне його за собою, і Девід зісковзує з прилавка, щоб піти за нею. Я відсуваюся, щоб вони могли стати перед промисловою посудомийною машиною. Вона бере кілька тарілок і подає їх Девіду, а потім з підбадьорливою посмішкою веде його до смітника, і ця клята ямочка наповнює мене рівною мірою теплом і жахом.

- Допоможеш мені з посудом, Девіде? Все, що тобі потрібно зробити, це покласти їх у шафу і відкрити її ось так.

Вона показує йому, як відкривати і закривати машину, потім допомагає заповнити лоток, що він робить трохи швидше, ніж я очікував. Всі наступні кроки він виконує під керівництвом Слоан, а коли цикл завершується, він виймає чистий посуд і залишає його остигати на столі.

- Що ж, це було чудово. Бачиш, Роване? Він все зрозумів.

Я борюся з бажанням загарчати, коли Слоан повертає до мене свою блискучу посмішку.

- О, Боже. Ти схожий на дитину, яка просить цукерки.

- Будь ласка? Супер, будь ласка. Мега-гіга, будь ласка.

Вона зупиняється переді мною. Її ніжні руки обхоплюють мої біцепси, напрочуд безпосередньо торкаючись, криваво-червоні нігті, наче кігті, впиваються в мою шкіру.

- Я навіть віддам тобі перемогу, щоб компенсувати минулий рік. Все, що захочеш.

Я ковтаю і борюся з бажанням вдарити її або втекти. Мої ноги залишаються в землі, і я скептично мружуся.

- Все, що я хочу?

Вона киває, потім хмуриться, ніби раптом усвідомлюючи, у що вляпалася.

Я натягнув на себе злу посмішку.

- Ти впевнена на сто відсотків.

Її обличчя зморщується. Моя посмішка розширюється.

Девід відригнув.

І в одну мить моя посмішка зникає.

- Чорт забирай. Я про це пошкодую, так?

Слоан підстрибує вгору і вниз.

- Я не забуду, - попереджаю я її.

- Знаю, знаю, знаю.

- А ти допоможеш мені прибрати.

- Я думала, що це очевидно, адже я щойно вимила твою блювотну миску.

Я довго зітхаю і гарчу:

- Гаразд.

Слоан широко посміхається і схоплюється на ноги. Можливо, вона навіть трохи верещить. Не думаю, що я коли-небудь бачив, щоб вона так підстрибувала чи верещала, і не знаю, чи це через Девіда, чи через те, що вона переконала мене зробити те, що їй справді хочеться зробити.

- Дякую, - прошепотіла вона.

Вона підхоплюється і цілує мене в щоку.

Потім вона зникає, відлуння її дотику зникає, ніби його й не було, ніби це лише плід моєї уяви. Але мені здається, що я помічаю рум'янець на її щоці,

коли вона відвертається. Думаю, вона ховає його від мене, поки збирає продукти, щоб почати прибирання. Точніше, я це знаю. Я бачу це в сором'язливій усмішці, яку вона дарує мені перед тим, як опустити голову і попрямувати до їдальні.

Ми витрачаємо кілька годин, щоб стерти сліди нашої присутності в будинку Торстена. Коли ми закінчуємо, я відволікаю Девіда на кухні, змушуючи його знову і знову наповнювати ті самі три миски для посуду, а потім виводжу Слоан на вулицю.

Ми стоїмо пліч-о-пліч у мовчанні, піднявши очі до небагатьох зірок, світло яких пронизує забруднене місто за чорними пагорбами. Лише кілька годин тому здавалося, що на нас обрушився всесвіт. Уся його сила сконцентрувалася в одному лезі. А тепер ми - швидкоплинний подих часу під сяйвом зірок.

Голос Слоан розриває ніч.

- Думаю, тепер ми офіційно найкращі друзі.

- Я правильно зрозумів? Хочеш піти займатися карате в гаражі?

Слоан посміхається дивлячись собі в ноги. Її ямочка - тінь у світлі ганку. Моє серце все ще робить сальто, коли її посмішка зникає.

- До речі, я збрехала, - каже вона.

Я хотів би, щоб вона повернула мій погляд, але вона цього не робить. Вона просто не може. Вона просто не може цього зробити. Я витрачаю секунду на те, щоб запам'ятати деталі її профілю, бо знаю, що найважче попереду, так само, як я знав минулого року, так само, як я знав у ресторані.

- Про що?

Слоан ковтає.

Потім вона повертає голову, якраз настільки, щоб я побачив її очі і задумливу посмішку, яка піднімає куточок губ, а ямочка трохи поглиблюється.

- У Бостоні. Я не була там на зустрічі.

Її слова відлунюють у моїй голові, і перш ніж я встигаю зафіксувати їх або запитати, що вона має на увазі, вона перекидає сумку через плече і йде геть.

Я не ненавиджу цей момент. Я ненавиджу його.

- Побачимося наступного року, М'яснику, - сказала вона, перш ніж сісти в машину і зникнути в ночі.

Я теж збрехав, - хочу сказати я.

Я просто не мав можливості.

*Даний переклад створений телеграм-каналом Книгарна
!Не призначений для продажу!*

Пазли Слоан

- Більше ніяких цицьок.

- Ти це серйозно?

- Більше. Ніяких. Цицьок.

Я подивилася вниз на свою чорну сукню, а потім на екран комп'ютера, де Жайворонк піднімала груди в режимі віджимання.

Я довго зітхаю. Моє серце калатало вже цілу годину.

Тільки уявіть собі! Залишилася лише година.

Мій пульс прискорено б'ється.

- Ти маєш викластися на повну, Слоуні!" - каже Жайворонк у комп'ютерний динамік. - Ми хочемо цицьок!

У грудях гуде напружене гарчання.

- Гаразд, тоді...

- Ось це настрої!

Я невпевнено засміялася і повернулася до валізи, щоб дістати те, що Жайворон називає "аварійною сукнею". Це витончена вечірня сукня з оксамиту кольору бичачої крові, ретро-фасону і чорного мережива з зубчиками вздовж глибокого декольте. Вона сидить на мені, як друга шкіра. Я перевдягаюся, щоб не потрапити в поле зору Жаворонка, і беру прості чорні човники, перш ніж милуватися собою в дзеркалі на повний зріст біля телевізора. Я відчуваю себе дівчиною з пін-апу зі старого фільму. Роблю глибокий вдих і, востаннє розгладивши м'яку тканину, повертаюся в поле зору камери.

- Цього разу все по-справжньому, - каже Жайворонк, радісно

плескаючи в долоні, підстрибуючи на своєму ліжку в Ролі. - Ціла і неушкоджена. Волосся розпущене. Зроби голлівудську зачіску. Одна золота зірка! Дві золоті зірки! По одній на кожену грудь.

Вона буквально обклеїла мої груди золотими зірочками, якщо була б в кімнаті. Вона завжди носить із собою наклейки із золотими зірочками - для дітей, з якими працює як музичний терапевт, коли вона не на гастролях, але вона не боїться розклеювати їх і для дорослих.

- У тебе стрес? - запитує вона, коли я забираю комп'ютер у ванну, щоб зачесатися.

- Ні, звісно, ні, - сказала я незворушно.

Жайворонок вигинає брову.

- Я, бляха, в жаху.

І схвильована. І потрясений.

Минуло майже вісім місяців відтоді, як я востаннє бачила Рована особисто. Перші півроку ми спілкувалися майже щодня, в тій чи іншій формі. Іноді в коротких текстових повідомленнях. Іноді просто надсилали один одному мем, статтю, яка могла б зацікавити іншого, або кумедне відео. Іноді це були довгі відеодзвінки. Але останнім часом ми обмінюємося повідомленнями рідше - він дуже зайнятий відкриттям другого ресторану. Хоча я відповідаю майже одразу, коли він мені пише, іноді йому потрібен тиждень, щоб надіслати мені коротке повідомлення.

На перший погляд, ситуація здається ідеальною. Менше тиску. Я не звикла бути серед людей. Навіть коли ми з Жайворонком зблизилися в інтернаті, мені знадобилося багато часу, щоб відчувати себе з нею комфортно. Вона трохи схожа на Рована, в тому сенсі, що вона виснажує мене, прослизавши крізь захист, який я збудувала навколо своєї відлюдкуватої натури. Її світло непереборне. Воно пронизує кожену тріщину. І сьогодні, після стількох років, я сумую за нею, коли вона від'їжджає.

Як мені її не вистачає.

- Він буде збитий з ніг цими цицьками, - каже Жайворонок.

Я насміхаюся.

- Це було б не вперше.

Знову стаю серйозною, вмикаю випрямляч і проводжу пальцями по волоссю з невеликою кількістю крему для укладки.

- Я не можу покладатися лише на свої груди.

- У тебе теж є інстинкт вбивці, йому це подобається.

Я піднімаю очі до неба і дивлюся на неї крізь екран.

- Груди та інстинкт вбивці не створюють стосунків, Жайворонку. Тобі треба переосмислити свої розрахунки.

Ми мовчимо, поки я формую свої перші кучері. Звісно, вона жартує про вбивства. Я знаю, що жартує. І я знаю, що відчуваю до Рована. Чим більше ми говоримо, чим більше сміємося і дражнимось, тим менше я можу уявити своє життя без нього. Але мені страшно. У всьому моєму дивному і нестандартному житті ніщо не лякає мене більше, ніж бажання піти далі з Рованом.

Мене мало що лякає, наче це відчуття зникло. Чому ж це? Чому воно нагріває мою шкіру, змушує долоні пітніти і змушує серце битися, як кінь, що скаче?

Ну, я знаю чому.

Бо, крім Жайворонка, ніхто не залишився. Навіть мої батьки.

Що, якщо я не варта того, щоб залишатися в його житті?

- Агов, - каже Жайворонок, її м'який голос, як рятувальний круг проти потоку моїх похмурих думок.- Це буде чудово.

Я киваю. Мої очі залишаються прикутими до мого відображення, поки я обмотую ще одне пасмо навколо палаючого металу.

Що, якщо я все неправильно зрозуміла? Що, якщо все, що я відчуваю, лише в моїй голові? Що, якщо він уникає мене? Що, якщо ніхто не може мене

полюбити? Що, якщо зі мною щось не так, і це неможливо виправити? Що, якщо я буду старатися з Рованом і все зіпсую? Що, якщо він більше ніколи не захоче мене бачити? Я можу піти, прямо зараз. А що, якщо так? Що якщо, що якщо, що якщо, що якщо, що якщо...

- Слоан. Викинь це з голови і поговори зі мною.

Мої очі затуманюються від сліз, коли я опускаю їх на екран. Я ковтаю біль, що підступає до горла.

- У нього є життя, Жайворонку. Багато друзів. Ще один ресторан ось-ось відкриється. У нього є брати. Я не... (Знизую плечима і проводжу великим пальцем по підвіям.) Не знаю, чи можу я щось запропонувати щодо всього цього, розумієш?

- О, Слоуні.

Жайворонок кладе руку на серце. Її губи тремтять, але вона робить рішучий вираз обличчя, піднімає комп'ютер, щоб наблизити камеру до обличчя.

- Просто вислухай мене. Ти дивовижна, Слоан Сазерленд. Ти геніальна, неймовірно хоробра і несамовито віддана. Коли ти чогось прагнеш, ти ніколи не здаєшся. Ти наполегливо працюєш. Ти кумедна. Ти змушуєш мене сміятися, навіть коли я не думаю, що зможу. Не кажучи вже про те, що ти гаряча штучка. Розкішне обличчя. Цицьки із золотими зірками.

З придушеним сміхом я відкладаю плейку і хапаюся за край шафи, трясучи головою і намагаючись дихати, щоб позбутися поколювання в носі.

- Ти, мабуть, знайшла утіху в самотності, бо не мала вибору, - продовжує Жайворон. - Але як би ти не любила це, ти теж самотня. Я знаю, що тобі страшно, але ти заслуговуєш на щастя. Тож використовуй цю сміливість для себе, щоб змінитися. Рован буде щасливий, якщо ти будеш з ним.

Я кусаю губу і дивлюся на свої пальці з білими суглобами.

Жайворонок зітхнула.

- Я знаю, про що ти думаєш, любя. Це написано на твоєму обличчі. Але ти варта того, щоб тебе любили. Доказ тому, що я люблю тебе. І він теж може

тебе полюбити, якщо ти даси йому шанс. Він наговорив стільки гарних слів про тебе тому канібалу, чи не так?

- Так, але він був абсолютно п'яний і не в найкращому настрої... До того ж, це було рік тому. Він навіть не пам'ятає, що все це говорив.

- Може й так, але ж він попросив вас зустрітися з ним, чи не так?

- Я була зобов'язана йому перемогу. До того ж, через два дні у нього день народження, тож я не могла відмовити.

- Люба, - сказала вона, хитаючи головою, - Рован міг би попросити когось іншого піти з ним, якби захотів. Він попросив тебе.

Вона має рацію. Коли він зателефонував мені минулого місяця, щоб забрати перемогу, яку я йому винна за Західну Вірджинію, він сказав, що для різноманітності хоче піти повеселитися на гала-вечірці "Найкращі з Бостона". "Ти єдина людина, з якою я можу по-справжньому розважитися", - сказав він, коли ми спілкувалися по FaceTime.

Я міогла би відмовитися. Час не ідеальний - завтра вранці я маю їхати на зустріч у Мадрид. Але я не відмовилася. Чесно кажучи, я відчула полегшення, коли почула його голос після тижнів майже повного радіомовчання. Я сказала йому, що виконаю свою частину угоди, а потім поміняла квитки на літак, щоб летіти на зустріч з Бостона замість Ролі.

І ось я готувався провести вечір з Рованом, не знаючи, чого очікувати.

Я роблю глибокий вдих і відпускаю предмет меблів, який стискала.

- Ти маєш рацію.

- Я знаю, що маю. Я завжди так роблю.

Я зустрічаю її погляд на екрані, і вона підморгує мені.

- А тепер зроби зачіску, нанеси макіяж і йдіть розважатися. Ти це заслужила.

Вона ловить поцілунок, який я їй посилаю, і вдає, що притискає його до щоки, перш ніж подути у відповідь. Вона дарує мені свою надзвичайно

яскраву посмішку, а потім перериває розмову. Коли її немає, я вмикаю музику, плейлист з піснями "Жайворонка" та іншими, які нагадують мені про неї. І я думаю про неї. Про все, що вона говорила. Про те, наскільки багатшим стало моє життя, коли вона стала його частиною.

Я вже готова йти, сиджу на краю ліжка, моє коліно смикається, коли Рован пише мені смс, що він внизу, в холі.

Останній погляд у дзеркало - і я виходжу за двері, стискаючи в руці гаманець. Поїздка в ліфті - найдовша в моєму житті. Коли двері нарешті відчиняються, він - перше, що я бачу в холі готелю, його широка спина до мене, схилена голова.

Мій телефон вібрує в сумці. Я дістаю його, щоб прочитати повідомлення.

Я симпатичний хлопець у чорному костюмі.

Я це бачу. Як я можу не запасти тобі в голову, якщо ти такий приваблива?

Рован раптом піднімає голову і повертається до мене. Він такий гарний, що мені перехоплює подих. Його волосся забране назад, костюм ідеально скроєний, черевики начищені, шокований вираз обличчя швидко затьмарюється сліпучою посмішкою. Він кладе телефон у кишеню і перетинає зал, не зводячи з мене очей.

Коли він зупиняється біля мене, його погляд блукає по кожному квадратному сантиметру мого тіла, милуючись мною, не приховуючи цього. Я відчуваю його очі скрізь, де вони бувають. На моїх червоних губах. На моєму волоссі, хвилі якого з одного боку стримуються блискучою зіркою-затискачем. На шиї, напахченій парфумами Serge Lutens Five o'clock з імбиром і прикрашеній простим золотим намистом. На моїх грудях, що не дивно, де його увага на мить затримується, перш ніж переміститися вниз до моїх ніг і знову вгору.

- Ти...

Він хитає головою. Ковтає. Переминається з ноги на ногу.

- Чудово виглядаєш, Дрозд. Я так радий, що ти тут.

Він скорочує відстань між нами, щоб обійняти мене, і я обіймаю його у відповідь, мої очі заплющуються, коли я вдихаю його аромат - шавлії, лимона і трохи спецій. Вперше за кілька годин моє серце сповільнюється, хоча воно все ще б'ється об ребра. Все це здається таким чужим і водночас таким природним.

Рован випускає мене зі своїх обіймів, але залишає свої теплі долоні на моїх плечах. Потім він притискається губами до моєї шиї, і мій пульс починає прискорено битися. Я затамовую подих під поцілунком, який триває рівно стільки, щоб закарбуватися в моїй пам'яті назавжди.

Між нами з'являється електричний заряд, коли він відступає назад, щоб подивитися на мене з посмішкою. Як може чоловік виглядати таким самовпевненим і водночас червоніти? Це вище мого розуміння, але це хвилює.

- Я б поцілував тебе в щоку, - каже він, проводячи пальцем по тому місцю, де лежали його губи, - але не хотів псувати твій макіяж.

Я стискаю губи, щоб придушити посмішку, яка так і проситься назовні. Я знаю, що він бачить здивування і задоволення в моїх очах. Він виглядає задоволеним своїм маленьким ефектом.

- Чого саме ти прагнеш, красунчику?

- Змусити тебе почервоніти, звісно ж.

Він підморгує мені і бере за руку, не звертаючи уваги на какофонію думок, що спалахує в моїй голові від одного лише дотику його долоні до моєї.

- Тоді ходімо. Машина чекає. Ми сьогодні повеселимося, Дрозде. Це я тобі гарантую.

Рован проводить мене до дверей вестибюлю і на кругову під'їзну

доріжку, де на мене чекає чорний "Ескалейд", водій якого стоїть біля задніх пасажирських дверей, які він відчиняє, коли ми наближаємося. Рован тримає мою руку в своїй, поки я не сідаю в машину, потім обходить і сідає поруч зі мною, і ми їдемо до місця проведення заходу - готелю "Омні Бостон" в районі Морського порту.

- Дуже шикарно, М'яснику, - зауважую я, проводячи рукою по шкіряному кріслу. - Знаєш, ми могли б взяти Uber.

Рован знову хапає мене за руку і кладе її на вільне місце між нами. Я намагаюся не видати свого здивування на обличчі.

- Я не повезу найкрасивішу жінку на вечірку на світську подію року в довбаній Хонді Аккорд.

- Що ти маєш проти Хонди Аккорд?" - кажу я, і зграя метеликів танцює у мене в грудній клітці. - Це моя машина.

Рован сміється і закриває очі.

- Ні, це не так. Ти їдиш на сріблястому БМВ 3 серії.

- Сталкер.

- До речі, потрібно замінити масло.

- Ні, це не так.

- Ти брехуха . Три тижні твоя машина буквально просила тебе замінити довбане масло, варваре.

Я сміюся і плескаю його по руці.

- Звідки ти це знаєш?

Він посміхається і знизує плечима.

- У мене є свої джерела.

У нього в куртці дзвонить телефон, і він відпускає мою руку, щоб прочитати повідомлення, насупившись.

- Так чи інакше, я подумав, що було б непогано зробити щось божевільне для різноманітності. Я відчуваю, що останнім часом я занурився в пісок, розгрібаючи лайно за лайном між двома ресторанами. Що мені справді потрібно, так це гарно провести вечір з моїм найкращим другом.

Серце вискакує в грудях, наче раптом все відбувається навпаки. Усе навпаки. Тримання за руки. Поцілунок у шию. Може, я перебільшую.

Що, якщо все, що я відчуваю, лише в моїй голові?

Я прочищаю горло і випрямляю спину, стискаючи блискучий мішечок на колінах обома руками.

- Як просуваються справи з новим рестораном?

Рован нахилив голову з боку в бік, зосереджуючись на екрані телефону, на якому він набирає відповідь.

- Не так вже й погано. Багато роботи. Ми все ще на шляху до запуску в жовтні, але електрична модернізація була болючою.

- А Девід? З ним все гаразд?

Він сміється і блокує екран, а потім кладе телефон назад у кишеню.

- Взагалі-то, непогано. Нещодавно я попросив Лахлана ще раз перевірити, чи не з'явилися заяви про зникнення людей, схожих на його опис, але поки що нічого. І Девід нам дуже допомагає. У нього тверда рука з миттям посуду. Ми можемо на нього розраховувати. З часу нашої останньої розмови я поселив його в новому гуртожитку — його привозить і забирають на кожну зміну, коли ніхто з бригади не може його перевезти. Це дуже добре працює.

- Я дуже рада, - кажу я з посмішкою, відкидаючи волосся через плече, і Рован зацікавлено спостерігає за цим жестом, перш ніж повернути погляд на вулиці міста по той бік скла.

- Я теж. Це принаймні одна річ, яка йде добре для "3 in Coach". Я відчуваю, що все інше розвалюється на частини протягом останніх кількох місяців. Я знаю, що це частина роботи - речі ламаються, і ти повинен їх

лагодити. Це неминуче, що щось піде не так. Просто... останнім часом цього було дуже багато.

Я кладу руку на зап'ястя Рована, і він дивиться вниз на цю точку контакту, потім зустрічається з моїм поглядом, насупивши брови.

- Принаймні, сьогодні ти отримаєш цей приз, - відповідаю я. Три роки поспіль, так? Я знаю, що було складно з усім цим справлятися, але ти чудово справляєшся.

Вираз обличчя Рована пом'якшав, і я вперше помітила сліди стресу на його обличчі, темні кола під очима.

- А якщо щось піде зовсім не так, я знаю, що тобі допоможе, - кажу я з мудрим кивком.

Він нахиляє голову набік, його погляд падає на мою ямочку, і очі морщаться.

- Салат з яловичини по-нісуазськи.

Рован бурчить.

- З домашнім вінегретом з діжонською гірчицею.

- Дрізд...

- І, можливо, трохи...

- Зупинись на цьому...

- ... печиво та морозиво на десерт.

Він штовхає мене в ребра, і я видаю такий писк, якого ніколи раніше не чула.

- Ти знаєш, що я більше не можу їсти морозиво? запитує він, нападаючи на мене пальцями, від чого я вибухаю сміхом. -Я любив морозиво, але не завдяки тобі.

- Це не моя вина, - кажу я, затамувавши подих, коли він нарешті

зупиняється. -Я просто хотіла переконатися, що ти знаєш інгредієнти, на випадок, якщо тобі захочеться чогось солодкого після твого... унікального, скажімо так, кулінарного досвіду.

- Звісно, що так. Дуже правдоподібно.

Машина сповільнює хід і повертає до місця висадки в приймальні, зупиняючись перед скляною будівлею, куди прибувають інші урочисті гості у своїх блискучих сукнях та елегантних костюмах. Я смикаю нижню частину сукні, яка сягає трохи нижче коліна, ніби це чарівним чином подовжить її. Водій відчиняє мені дверцята, чекаючи, що я візьму його за руку, перш ніж вийти з машини, але я не рухаюся.

- Це не модна вечірка, - каже Рован, просовуючи руку між моєю спиною і сидінням, щоб підштовхнути мене до дверей. - І я гарантую тобі, що ти можеш бути вдягнена в мішок з картоплею, але все одно будеш найкрасивішою жінкою тут. Сукня розкішна, Дрізд. Як і ти.

Кинувши останній невпевнений погляд на Рована, я беру водія за руку і виходжу на свіже повітря, весняний вітерець, наповнений запахом моря. Рука Рована лягає мені на поперек, щойно ми виходимо з машини, і моє серце підступає до горла з кожним нашим кроком.

У бальній залі, прикрашеній яскраво-білими скатертинами та композиціями з тропічних квітів, ми знаходимо свої місця в центрі другого ряду від подіуму, обрамленого блакитними та рожевими вогнями. Кілька барів розливають напої, а групи гостей сміються і розмовляють за своїми столиками під музику, що лунає з динаміків по всьому залу. На нижчій сцені з іншого боку, де під приглушеним світлом сяє танцпол, розкладає свої інструменти оркестр.

Ми випиваємо і спілкуємося, пробираючись крізь зростаючий натовп, що зміркою пробирається між столиками. Я зустрічаю друзів і знайомих Рована. Ресторатори, юристи, професійні спортсмени. Постійні клієнти. Непостійні шанувальники. Рован у своїй стихії, сяє яскравіше, ніж спалахи світла над головою. Його посмішка розслаблена, його сміх теплий. Його енергія заразлива. Він може вбити кого завгодно без докорів сумління, але він заспокоює людей, його маска бездоганна.

Можливо, Рован у своїй стихії, але я явно не в своїй.

Мені легше завести розмову, коли я на полюванні, тому що у мене є мета - я хочу привернути увагу здобичі. Мені важко встановити зв'язок з людьми, про яких я знаю, що вони не мішки з лайном, які заслуговують на енуклеацію. З Рованом це простіше. Він допомагає мені встановити перший контакт. Знайти спільну мову. Ваш новий альбом став великим хітом - чи знали ви, що Слоан дружить з Ларк Монтегю? Або: Слоан завтра вранці їде в Мадрид на зустріч, а ви не поїхали минулого року? Поступово я втягнулася в загальну картину і зрештою вписалася в неї так, ніби я не просто масовка. Рован допомагає мені досягти меж моєї зони комфорту, не виштовхуючи мене за них.

І весь час його тонкий дотик є якорем. Мій попереk, коли ми стоїмо. Мій лікоть або рука, коли ми рухаємося. Протягом усієї вечері, сидячи поруч, він не припиняє перевіряти, чи все гаразд, посмішкою, поглядом, пальцем, який ковзає по шкірі на внутрішній стороні мого зап'ястя. Навіть коли під час церемонії нагородження називають його ім'я, і він піднімається на сцену, щоб забрати свій скляний трофей за "Найкращий ресторан", він знаходить мене в натовпі, підморгує і криво посміхається.

Бажання, поховане в моїх грудях, розгорається з кожною миттю все яскравіше.

Коли вечеря закінчується, гурт починає грати. Дехто мігрує на танцпол, інші прогулюються навколо своїх столиків, щоб поспілкуватися та налагодити зв'язки. Рован прямує до бару, щоб принести нам ще напоїв, і дорогою втягується в розмову. Як і він, я захоплена історіями та анекдотами наших співрозмовників.

Але мій погляд залишається прикутим до красивого чоловіка, який висмоктує все повітря з кімнати, наче пекло.

Він знає мої найтемніші таємниці. А я знаю його. Ми можемо бути монстрами, і, можливо, ми не заслуговуємо на ті ж речі, що й інші. Щастя. Прихильності. Любові. Але я нічого не можу вдіяти з тим, що відчуваю, коли дивлюся на всі сторони Рована, від його найяскравішого світла до його найпотаємнішої, небезпечної темряви. Можливо, я не заслуговую на це, після всього, що зробила. Але я заслуговую. Я хочу більшого.

Раптом я виходжу з-за столу і підходжу до нього, навіть не знаючи, що робитиму. Він стоїть до мене спиною, в одній руці - келих охолодженого шампанського, в іншій - склянка віскі з льодом. Він розмовляє з парою і

самотнім чоловіком, якого представив мені як інвестиційного брокера. Я стою прямо за ним і при першій же паузі в розмові кладу руку на його рукав, моя свідомість ніби розколюється навпіл, ніби я спостерігаю за сценою ззовні.

- Вибач, - каже він з овечою посмішкою, простягаючи мені фужер. - Нам треба поговорити про справи.

- Не хвилюйтеся, я не хотів вам заважати.

Я починаю відступати, коли Рован хапає мене за зап'ястя. Він щось говорить, і я не перебиваю його, але через музику та оглушливий стукіт мого серця я можу розібрати лише одне-два слова. Я ковтаю, прикипівши очима до його губ, а потім нарешті піднімаю їх, щоб зустрітися з його поглядом.

- Хочеш потанцювати? Зі мною?

Миттєве здивування Рована випаровується, коли він бачить танцмайданчик, в його очах спалахує іскорка, а в куточках вуст з'являється посмішка. Це нагадує мені ту диявольську посмішку, яку він отримав від Торстена, коли канібал запропонував піти подивитися на город. Коли очі Рована знову зустрічаються з моїми, вони блищать.

- Звісно.

Він бере шампанське з моєї руки і ставить наші келихи на сусідній столик, а потім веде нас крізь натовп.

Коли ми наближаємося до танцполу, гурт закінчує одну пісню і починає іншу, все ще енергійну, але повільнішу і романтичнішу. Деякі танцюристи відходять, щоб поповнити запаси. Інші об'єднуються в пари. На мить мені здається, що Рован попрямує до нашого столика або обернеться, щоб оцінити мою реакцію, але ні. Він іде далі, моя рука стискається в його руці. Він рухається вперед, моя рука стискає його, аж поки ми не опиняємося посеред пар на танцмайданчику, обличчям один до одного.

Його права рука ковзає по моєму стегну, ліва рука тримає мою праву руку вгору, його хватка тепла і міцна.

- Ти, напевно, страшенно добре танцюєш, я так розумію?

Він усміхається до мене і скеровує наші кроки. Нічого вишуканого, нічого ефектного. Лише синхронність, ніби ми перебуваємо в гармонії один з одним і з музикою.

- І ти все одно краща за мене, я так розумію?

Я посміхаюся, і посмішка Рована розширюється. Я піднімаю наші з'єднані руки в заклик, який він розуміє одразу. Він ніжно кружляє мене навколо себе, дозволяє мені відсторонитися, а потім знову притягує до себе, сміючись.

- Можливо, так і буде. А може, ми залишимося такими самими, - кажу я, витримуючи його погляд якомога довше, перш ніж дозволити моєму перекинутися через його плече.

Пісня продовжується, і я відчуваю кожен найменшу варіацію руху в повітрі. Дотик Рована до моєї спини перетворюється на обійми. Моя рука ковзає вгору по його руці й огортає його плече. Його груди торкаються моїх з кожним подихом. Коли його подих зігріває шкіру моєї шиї, яку не закриває волосся, я заплющую очі. Схиляю голову набік. Я хочу ще одного поцілунку, саме туди, де калатає мій пульс, щоб знати, що це не просто аномалія, момент, який вже залишився в минулому.

- Слоан..., - сказав він близько до мого вуха, коли ми повільно кружляли навколо.

- Так, - бурмочу я, це єдине слово тремтить у мене під носом.

- Ти готова розважитися по-справжньому?

Я розплющую очі. Голос Рована чистий і твердий. Хитрий. Не такий, як мій, затамувавши подих від несамовитого бажання.

Я нічого не кажу, але відходжу досить далеко назад, щоб показати йому розгубленість і питання на моєму насупленому лобі. На його губах знову з'являється диявольська посмішка. Посмішка, сповнена таємниць.

- Лисий хлопець в окулярах і червоній краватці... Ти повинна бачити його через моє плече.

Я пробігаю очима по танцмайданчику і помічаю стрункого чоловіка

років п'ятдесяти, одягненого в добре скроєний дизайнерський костюм. Він танцює з жінкою свого віку, його світле волосся елегантно забране назад.

Я киваю.

- Це доктор Стефан Ростіс.

Губи Рована торкаються мого вуха, і він шепоче:

- Він серійний вбивця. За п'ятнадцять років у Бостоні він убив щонайменше шістьох своїх пацієнтів. Можливо, більше, коли жив у Флориді. І ми можемо позбутися його разом. Сьогодні вночі.

Мої кроки стають твердими. Шматочки, які я складала у своїй голові, раптом роз'єднуються і знову збираються, утворюючи інший образ. Я помилилася. Я вигадала все.

Я в усьому помилялася.

Наші кроки сповільнюються, а потім зупиняються. Рован відступає назад і дивиться на мене, в його очах все ще світиться хвилювання.

- У мене є чудовий план. Ти ніколи не затримуєшся на таких заходах. Ми можемо зробити це і повернутися так, щоб ніхто не помітив нашої відсутності. Ідеальне алібі.

- Я... е...

Мої думки вмирають, не встигнувши долетіти до язика, і я прочищаю горло, сподіваючись наповнити свій голос силою, яка не приходить.

- У мене немає відповідного вбрання, - кажу я, щоб ухилитися від відповіді, дивлячись на червоний оксамит, що виблискує під спалахами світла.

- Я зроблю всю брудну роботу.

Вперше, наскільки я пам'ятаю, я не відчула жодного збудження від ідеї вбити іншого вбивцю. Це було не те, чого я очікувала, ось і все. Не так я хотіла провести цей вечір.

- Гей, з тобою все гаразд? - занепокоївся Рован. - Мені здалося, що колір твоєї сукні - криваво-червоний, але я простежу, щоб ми його не зіпсували.

Моє серце зминається, як папір.

- Але якщо ти не хочеш...

Його голос розсіюється, занепокоєння і розчарування, мабуть, пронизує кожне слово. Здається, він розуміє, що ми не були на одній хвилі, коли він говорив:

- Я думав, ти розумієш, що я мав на увазі, коли казав, що ми сьогодні розважимося.

- Ні, я не розуміла. Але тепер розумію.

Пауза між нами, здається, триває вічність. Рован великим пальцем піднімає моє підборіддя, моя увага все ще зосереджена на сукні, аж поки я не змушена зустрітися з його поглядом.

На його обличчі видно розгубленість. Його погляд обмацує моє обличчя - щоки почервоніли, очі засклені, губи стиснуті в жорстку лінію.

- Ти... ти справді не знала, що я мав на увазі?

- Шокуюче, але "я дуже хочу розважитися" не обов'язково означає "я хочу вбити когось разом", якщо тільки я нічого не пропустила у Google Trad.

- І ти все одно прийшла?

Я ковтаю і намагаюся відвести погляд, але він не дає мені цього зробити. Він вторгається в усі мої почуття, і скільки б я не молилася, щоб мене не поглинула чорна діра, Рован тримає мене тут і зараз.

Розуміння і невіра переплітаються в його виразі обличчя. Він намагається зібрати власний розібраний пазл, щоб створити новий образ.

- Трясця твоєї матері...

Його шепіт ледь чутно крізь музику та голоси навколо нас, але я відчуваю його слова, як колючки в моїй шкірі. Він стискає пальці на моєму

підборідді і підходить ближче, підносячись наді мною, його погляд жонглює між моїми очима.

- Слоан, - шепоче він. - Ти справді тут.

Я не знаю, що це має означати. Але я не питаю. Не тоді, коли його погляд затримується на моїх губах, які розтуляються на тремтливому видиху. Не тоді, коли його інша рука повільно рухається вгору по моєму тілу, щоб прибрати волосся з плеча, а кінчики пальців шепочуть на моїй шкірі, обводячи вигин моєї шиї.

Він нахиляється до мене. Його очі не відриваються від моїх. Його губи лише шепочуть...

Потім його телефон дзвонить зі звуком, схожим на сирену.

- Бляха, - шипить він, його лайка капає мені на губи.

Він відходить убік, довгоочікуваний поцілунок губиться в іншому вимірі, а інші М'ясник і Чорний Дрізд нарешті зустрічаються.

У нашому випадку рука Рована падає з мого обличчя, і його повіки заплющуються. Він дістає телефон і відповідає на дзвінок.

- Що? - перепитав він, намагаючись приховати від співрозмовника розчароване зітхання. - Що значить "підірвали"? Довбаний ідіот. З усіма все гаразд?

Рован проводить рукою по волоссю, скуйовджуючи його. Його очі зупиняються на мені з темною, зосередженою інтенсивністю.

- Я буду за хвилину. Пригощайся усім, що тобі сподобається.

- У тебе не дуже гарний голос, - кажу я з гірко-солодкою посмішкою, коли він кладе слухавку.

- Я мушу йти. Негайно. Мені дуже шкода.

- Я можу прийти і допомогти вам і...

- Ні, - каже він напрочуд рішучим голосом.

Його рука знаходить мою руку і стискає її, вибачаючись за різкість свого тону.

- Піч у кондитерському цеху буквально щойно вибухнула. На щастя, ніхто не постраждав. Я не хочу, щоб ти до неї підходила. Я не можу тебе туди підпустити, Слоан.

Я киваю і намагаюся посміхнутися.

- Мені шкода, що твій вечір пішов нанівець.

- Мені дуже шкода. "Мені дуже, бляха, шкода", - сказав він, хитаючи головою, зморщивши брови. Залишайся, розважайся. Я візьму Uber до ресторану і напишу тобі контакт водія, щоб ти могла повернутися в готель, коли захочеш.

Він обхоплює рукою мою потилицю і цілує мене в чоло. Пестощі тривають ще довго після того, як його губи відриваються від моєї шкіри.

Мої груди обпікає, коли він відступає назад і дозволяє руці опуститися вниз по тілу. Його посмішка згасла, брови насуплені.

- Прощавай, Дрізд.

- Прощавай, М'ясник.

Я дивлюся, як він рухається назад, майже зіштовхуючись з танцюючими парами, його очі зустрічаються з моїми, поки він не змушує себе розвернутися. Я дивлюся, як він іде геть, упершись ногами в землю, зі зв'язаними руками, як статуя серед вогнів і людей, що кружляють навколо мене.

Коли він доходить до дверей, Рован обертається. Я мимохіть посміхаюся йому. Він проводить рукою по обличчю, залишаючи по собі твердий, рішучий вираз. Він робить два кроки в моєму напрямку, потім різко зупиняється, його плечі опускаються, коли він витягує свій телефон з-під піджака костюма. Кинувши в мій бік останній погляд, він приймає ще один дзвінок і розвертається, щоб піти.

Через п'ять хвилин я отримала смс з даними водія.

Я негайно залишаю приміщення.

Повернувшись до готелю, я роблю свої вечірні процедури, прослизаю між чистими простирадлами і засинаю майже миттєво, наче моя голова і серце пробігли марафон. Я прокидаюся перед будильником, повертаю ключ менш ніж за сорок п'ять хвилин і вже прямую до критого переходу між готелем "Хілтон" та аеропортом, коли в моїй руці дзвонить телефон.

Я вже сумую за тобою.

Емоції стискають мені горло. Я довго дивлюся на екран, перш ніж надрукувати відповідь.

Я теж за тобою сумую.

Ми все ще плануємо на серпень? Я не тисну, якщо ти не можеш, правда. Я знаю, що ти дуже зайнятий.

Гадаю, він не зможе. Зважаючи на те, що новий ресторан будується, а улюблений перший, здається, розвалюється, розумно очікувати, що цього року він захоче відпочити. Чи була б я спустошеною? Звісно, що так. Але чи зрозумію я? Звісно, зрозумію.

Дрізд...

Танцюючі крапки його неминучої відповіді приковують мене до місця в

уривку.

Я краще сам підірву ресторан, ніж пропущу. Побачимося в серпні.

І поміняй мастило, варваре!

Я відкладаю телефон і ковтаю печію в горлі, а потім рухаюся далі, готова зустріти наступні кілька місяців. Можливо, готова спробувати ще раз.

А якщо я спробую ще раз?

Людство розмивається

Слоан

Чотири місяці потому

- Чорт, - вигукую я. - Я запізнилася? Ти вже виграв?

Рован дивиться, як я йду по ґрунтовій доріжці, мої кросівки вкриті плівкою пилу кольору іржі. Його руки схрещені на грудях, рукава футболки натягнуті на м'язисті біцепси. В його очах спалахує занепокоєння, і за хвилину вони сканують моє обличчя, перш ніж повернути свою увагу до того, що лежить за пагорбами високої трави.

- Ні. Ще ні.

- Що ти задумав?

- Я намагаюся потрапити в настрій.

Я запитально нахилию голову, але Рован не дивиться на мене. Я зупиняюся біля нього і стежу за його поглядом.

- Ого... Це трохи... Ого.

Я розглядаю напівзруйнований техаський фермерський будинок внизу пологого схилу пагорбів, зношене і знебарвлене дерево обшивки, розбиті і приречені вікна нагорі. Дірка в правій частині даху дивиться в небо, наче кричуща паща, що закликає бурю, яка затьмарює горизонт. На критому внутрішньому дворіку безлад - поламані стільці та картонні коробки, каністри з-під бензину та всілякі інструменти - все це розкидано по обидва боки добре протоптаної стежки, що веде до ґратчастих дверей на вході.

- Ну... виглядає затишно.

Рован видає задумливе "Хм".

- Якщо під затишним ти маєш на увазі кошмарний, то це дійсно так.

- Ти впевнений, що він там?

У будинку істеричний сміх і пронизливий крик чоловіка передують гуркоту бензопили, що заводиться.

- Цілком впевнений, так.

Крики, божевільний сміх і ревіння бензопили розсікають повітря, яке раптом здається надто важким, надто гарячим. Мій пульс прискорюється. Кров б'є в моїх вухах, як ударні в симфонії божевілля.

- Ми могли б просто піти випити пива, - каже Рован, перекриваючи шум, що доноситься з дому. - Це те, що роблять нормальні люди, чи не так? Ходять по пиво?

- Так...

З одного боку, я думаю, що це гарна ідея, але не можу заперечувати хвилювання, яке наповнює камери мого серця адреналіном. Гарві Мід - товстий грубіян, справжній звір, і я хочу його знищити. Я хочу прибити його до підлоги його будинку жахів і виколоти йому очі, щоб він знав, що це я позбавив його страждань. Я хочу, щоб він відчув те, що відчували його жертви.

Я хочу змусити його страждати.

Рован глибоко зітхає і дивиться на мене через плече.

- Ми ж не на пиво йдемо, так?

- Звісно, йдем. Але потім.

Ще один відчайдушний крик розтинає повітря, і з ріденьких дерев ліворуч від стежки злітає зграя ворон і самотній гриф. Вони не відлітають далеко, без сумніву, вже знаючи, що звуки, які доносяться з будинку, сповіщають про неминучу трапезу.

Звук бензопили наростає, а крик стихає. У цьому крику є тривожний відчай, який, здається, не благає про пощаду. Це лише біль, трохи більше, ніж рефлекс. Людство розмивається, роздягається догола, перетворюючись на

тварину, що потрапила в пазурі безпорадності.

Істеричний сміх Гарві Міда припиняється. Крики його жертви стихають, а потім теж зникають. Але шум бензопили продовжується, його тон то підвищується, то знижується разом з ритмом її роботи, поки вона також не замовкає, огортаючи нас оглушливою тишею.

- Нове правило, - сказала я, повертаючись обличчям до Рована і прочищаючи горло.

Він дивиться на мене зверху вниз, його щоки почервоніли, темно-сині очі горять, як серцевина алканованого полум'я. Хоча він киває, я не помічаю жодного хвилювання в його похмурому виразі обличчя, стиснутих губах і насуплених бровах.

- Якщо ти спіймаєш першим, я щось візьму.

Рован знову киває, один раз. Його присутність зазіхає на мій простір. Його тепло. Його запах. Шавлія, перець і лимон огортають мене.

- Лише одне, - відповідає він, його слова такі сирі, наче їхні краї були розпущені.

Я затамовую подих, коли він підносить руку до моєї вилиці, проводить великим пальцем по моїх віях, коли мої повіки заплющуються. У тимчасовій темряві все здається більш насиченим - тиша фермерського будинку, запах шкіри Рована. Його ніжні пестоші. Стукіт мого серця.

- Лише одне, - повторив Рован, простягаючи руку.

Коли я знову розплющую очі, його погляд прикутий до моїх губ.

Мій голос - це шепіт.

- Лише одне що?

- Одне око.

Рован переводить свій важкий погляд з мого обличчя на напівзруйновану ферму, а потім додає:

- Я хочу, щоб він страждав. Але я хочу, щоб він все бачив.

Я киваю. Спалах блискавки висвітлює чорне тло бурі, що наближається, а через кілька секунд лунає гуркіт грому.

- Обіцяю. Неважливо, хто переможе.

Витягнувши з-за пояса дамаський клинок, я розвертаюся, щоб іти до будинку, але Рован торкається кінчиками пальців мого передпліччя, їхня ласка легка, як пір'їнка, розпалює вогонь у моїй плоті, який зупиняє мене на місці. Наші очі зустрічаються, і моє серце стискається. Ніхто ніколи не дивився на мене так, з таким пригніченим страхом і тривогою. І вперше в житті це не страх перед мною.

Для мене це страх.

- Обережно, Дрізд. Я просто...

Рован дивиться в бік будинку, і його думки відволікає раптовий вітерець. Він хитає головою, зосереджує свою увагу на моїх брудних кросівках, потім піднімає на мене очі.

- Це справжній звір. Зараз він точно перезбуджений. Не ризикуй.

Напівпосмішка розтягує куточки моїх губ, але це не змінює суворого виразу обличчя Рована.

Довгий погляд. Затамувавши подих. Кілька ударів серця і спалах блискавки в небі.

Потім я пішла, а кроки Рована відлунювали за мною, коли ми прямували до будинку Гарві Міда.

Стежка в'ється між двома невисокими пагорбами, а потім виходить на поле з високою травою, що оточує будівлі. Праворуч від будинку земля обривається до неглибокого яру, повного чагарників і струмка, який під серпневим сонцем, мабуть, не більше, ніж цівка. Між будинком і яром знаходиться невеликий сад, оточений дротяною огорожею і битим склом, щоб відлякувати птахів. Позаду будинку, ліворуч, розташовані господарські будівлі. Курник. Колишня майстерня з низьким пласким дахом. Сарай, що стоїть грізною фортецею між будинком і бурею, що насувається. Між

стовбурами пустельних ясенів і верб стирчать іржаві покручені каркаси.

Я зупиняюся на краю поля. Рован зупиняється поруч зі мною.

Я шепочу:

- Дуже цікаво.

- Зблизька вона набагато чарівніша. Голова ляльки справді додає характеру всьому цьому, - бурмоче він, вказуючи на обезголовлену голову старої ляльки, яка повертає наш погляд з ганку своїми бездушними чорними очима.

- Я візьму, якщо він додасть... (Я нахиляюся вперед і примружуюся, щоб краще розгледіти квадрат сірого хутра, затиснутий під зламаним кріслом-гойдалкою). Опосума?

- Я б сказала, що це був кіт, але добре.

Я випрямляюся і повертаюся до Рована, піднімаючи стиснутий кулак між нами.

- Слоан...

- Камінь-ножиці-папір. Той, хто програв, заходить через парадні двері, - кажу я зі злою посмішкою.

Рован довго дивиться на мене, перш ніж похитати головою з покірним зітханням. Потім піднімає свій кулак до мого.

Мовчки рахуючи до трьох, ми робимо свій вибір, і мої ножиці програють каменю Рована. Він хмуриться.

- За три подачі, - шипить він, хапаючи мене за зап'ястя, коли я прямую до сходів.

- Тому що я програла? Ні в якому разі. Вийди через задні двері і скористайся своєю перевагою, виродку.

Я посміхаюся і морщу носа, ніби нічого страшного, хоча Рован, мабуть, відчуває, як прискорюється мій пульс під його долонею, тобто поки я не

висмикну руку.

Я не озираюся, зосереджуючись на сходах і сподіваючись, що мене не зачеплять. У грудях горить, я палаю бажанням повернутися до Рована, залишитися з ним і полювати разом, але не роблю цього.

Щойно я опустила п'яту на потріскані дошки сходів, як краєм ока помітила, що Рован нарешті прямує до задньої частини будинку.

З кожним тихим кроком я оглядаю хаотичне оточення, намагаючись не втратити рівновагу і нічого не перекинути. У будинку не чути жодного звуку, жодного руху по той бік екрану, жодної загрозливої тіні, освітленої раптовим спалахом світла. Перші краплі дощу падають на критий ганок, щойно я підходжу до дверей, відскакуючи від бляшанок і уламків у металевій мелодії.

Я відчиняю ширму, щоб протиснутися всередину, ледь чутний скрип іржавих петель заглушає грозний гуркіт, від якого трясуться стіни.

Я йду вузьким коридором, супроводжуваний вихором огидних запахів, що змішують їжу, гниль і плісняву. Ліворуч - вітальня зі старими меблями та старовинними речами, вкритими пилом. Квітчасті шпалери відшаровуються від стін і майорять на штормовому вітрі, що просочується крізь відчинені двері та розбиті вікна. Частково муміфіковане жіноче тіло сидить у кріслі біля каміна, накинувши на ноги в'язаний плед і тримаючи в скелетних руках розгорнуту Біблію. Її довге біле волосся спадає на плечі, протези все ще тримаються на відвислої щелепі.

- Мабуть, мама Мід, - прошепотіла я, роблячи кілька обережних кроків по кімнаті, щоб стати перед нею. - Б'юся об заклад, ви були справжньою сукою, чи не так?

Знання того, що Гарві Мід йде второваним шляхом багатьох інших серійних вбивць, які зациклені на своїх владних, деспотичних і, безумовно, жорстоких матерях, не робить його менш небезпечним.

Хоча це дає мені деякі ідеї...

Я нахилиюся і посміхаюся засмаглій шкірі та запалим очам жінки в кріслі.

- Скоро побачимося, мамо Мід.

Підморгнувши, я стискаю кулак навколо ножа, перш ніж вийти з кімнати, перетинаю коридор до сходів, що ведуть нагору.

Скрип сходів маскується громом і дощем. Здається неможливим, щоб у цьому будинку було так мало людського шуму після жорстокої бійні, яка щойно відбулася, але все, що я чую, - це своє серце і бурю.

Коли я піднімаюся нагору, дощ подвоює свою інтенсивність, його запах змиває сморід з першого поверху. Я зачекала, спостерігаючи і прислухаючись. Ніхто не виходить мені назустріч. Я зупиняюся біля входу в коридор, не маючи жодного уявлення про те, де Гарві.

Я рухаюся повільно.

Спочатку я виявила кімнату, повну коробок. Журнали. Газети. Пожовклі інструкції з експлуатації автомобілів і тракторів. Моя маленька екскурсія кімнатою не виявила нічого особливо цікавого.

Я повертаюся коридором і заходжу в сусідню кімнату - ванну з тріснутою раковиною на п'єдесталі та шторкою для душу, що прилипла до внутрішньої сторони окремої ванни, колись білого пластику, поцяткованого чорною цвіллю. На підлозі немає крові. Ні слідів ніг. Жодних незвичних запахів чи звуків.

Наступна кімната - спальня господарів. З усіх кімнат, які я бачила, вона найчистіша, хоча назвати її такою було б перебільшенням. Вікно вкрите пилом і брудом, але не розбите. Ліжко має просту ковану раму, простирадла зім'яті, а кілька предметів одягу розкидані на матраці та підлозі. Я оглядаю кімнату, але Гарві Міда там теж немає, тож не затримуюся - переберу його мізерні речі, коли він помре.

Я виходжу з кімнати.

Звук дощу, що б'є по металевих бляшанках, заглушає мої кроки, коли я продовжую дослідження. У маленькій кімнаті по інший бік коридору крізь зламані балки горища в стелі відкривається отвір у небо. Блискавки спалахують вночі. Дощ заливає будинок, наповнюючи масив металевих горщиків і керамічних контейнерів, зліплених разом на прозорому пластиковому листі, що вкриває підлогу. Уздовж діри звисають кістки, наче вітряні дзвіночки з мокрих вовняних ниток. Хребці скручуються і брязкають

на вітрі, з їхніх вибілених крил і тіл стікають струмочки води.

Я стою і дивлюся якусь мить, оцінюючи психопатію людини, яка повісила їх там, перш ніж вийти з кімнати і попрямувати до останніх дверей в кінці коридору.

Ці двері зачинені. Я притискаю вухо до дерева, стискаю пістолет у кулаці. Я нічого не чую по той бік. Знизу теж не долинає жодного звуку, хоча я не впевнена, що змогла б почути щось з першого поверху, окрім, можливо, сутички. Гримить грім. Дощ б'є по даху хвилеподібними хвилями.

Я відчуваю сплеск турботи за Рована. Можливо, краще було б не чути його, але я не чула, як Гарві кричав від болю, і цей факт закрадається в мої думки. При такому розкладі мені все одно, хто переможе. Я просто хочу, щоб Гарві помер.

Я трясу зап'ястями, щоб розслабити їх - хвилювання, напруга і страх зробили їх скутими, - потім хапаюся за ручку дверей і відчиняю їх.

- Що за...

Це не те, чого я очікувала.

На столі, заваленому стосами паперу та олівців, вишикувалися три екрани. На екранах - зображення з вісімнадцяти камер. Сарай. Майстерня. Задні двері. Кухня. Темна кімната, яку я не можу розгледіти. Яскраво освітлена кімната, де на накритому пластиком столі лежить розчленоване тіло, кров і плоть капають на плитку.

Я бачу, як Рован заходить до вітальні.

Потім я бачу Гарві, який іде коридором до неї.

Кров холоне в жилах. Відчуття холоду розливається по всьому тілу.

- Рован, - сказала я пошепки.

Я вигукую його ім'я і вибігаю з кімнати....
прямо в черевик Гарві Міда.

Фракас Слоан

Вода потрапляє мені в обличчя, змушуючи його сіпатися. Нудота вивертає шлунок. Кров обволікає язик. Світ крутиться навколо мене. Він котиться. Я кочуся з крутого пагорба. Кочуся і падаю.

Я приземляюся на ліве плече з хрускотом кісток, усе повітря з моїх легенів виходить з тихим криком. Я шукаю вдих, який не приходить. Грудки зводить судомою. Дощ і спалахи світла позаду мене засліплюють мене, коли я кліпаю на небо, повітря нарешті потрапляє в мої панічні легені.

Пара черевиків з глухим стуком падає поруч, зупиняючись біля моєї голови. Дощ змиває запечену кров з чорної шкіри. Я відкриваю рот, щоб прогарчати ім'я Рована, коли рука хапає мене за волосся і відриває від заспокійливого запаху землі та мокрої трави.

Я опиняюся віч-на-віч із Гарві Мідом.

Вода стікає з його лисої голови, капає з чола на невиразне обличчя. Його погляд пронизує мене, але я, не кліпаючи, занурюю свій у безодню його чорних очей.

І я плюнула в обличчя цьому потворному виродку.

Гарві не витирає мою слину. Він тримає мене на місці, дозволяючи дощу змити патьоки крові на його лускатій шкірі. Усмішка повільно розтягує його губи, відкриваючи пошкоджені корчі в риктусі, дивним чином відірваному від решти його апатичної маски.

Він кидає мене на землю, не відпускаючи мого волосся, і тягне моє ослаблене тіло до дому. Мій череп пульсує. Моє обличчя пульсує. Сльози щипають очі, коли він тягне мене за волосся, біль у плечі поширюється вниз по шії і в мою занімілу руку. Мої ноги шукають опору в траві, багнюці та уламках, але він тримає мою голову так низько, що я не можу звестися на ноги. Я вчепилася в нього кігтями і шльопаю його по нозі сильною рукою, але він занадто сильний, щоб мій марний опір зміг його похитнути.

Ми зупиняємося перед дверима підвалу. Харві відмикає іржавий навісний замок і знімає ланцюг з ручок, перш ніж відчинити одні з дверей і закинути мене всередину.

Я з хрюканням падаю на землю. Смердить лайном, сечею і страхом.

Вміст мого шлунку виливається на підлогу.

Лише після того, як я подолала кляп, я усвідомлюю, що я не одна. Хтось ридає в темряві.

- Адаме, - стогне жінка серед своїх скарг. - Він убив Адама. Я чула його. Він убив його.

Вона тримається на відстані, наспівуючи ці слова відчайдушною мелодією, яка проникає в кожную тріщину в моїх грудях. Брат, коханий чи друг, ким би не був Адам, вона любила його. Я знаю, як це - бути свідком страждань коханої людини. Я розумію її горе і безпорадність краще, ніж будь-хто інший.

- Так. Він убив Адама, - сказала я між болісними зітханнями, витягаючи з кишені телефон.

Він вібрає в моїй руці, сигналізуючи про надходження повідомлення, але спочатку я вмикаю ліхтар, спрямовуючи його на підлогу між мною та оголеною жінкою, що притулилася до стіни, яка одразу ж тікає від світла.

- Я обіцяю вам, що Адам буде останньою людиною, яку вб'є Гарві Мід.

Я не знаю, чи це її заспокоїть, чи допоможе їй пережити траур. Колись, можливо. Наразі її втрата надто свіжа, а рана надто глибока. Вона продовжує тихо ридати, поки я зосереджено дивлюся на екран, де з'являється нове повідомлення.

Слоан.

СЛОАН

ВІДПОВІДАЙ МЕНІ

ДЕ ТИ?

Крапки продовжують танцювати, коли я відповідаю.

Зі мною все гаразд. Замкнена у підвалі. Права сторона будинку.

Реакція Рована була негайною.

Тримайся, люба. Я вже йду.

Я двічі перечитую повідомлення, перш ніж заблокувати екран, і кусаю губу. У носі пече. Гострий біль обпікає груди. Можливо, це просто фігура мови, але я чую його знову і знову в голосі Рована, наче він у мене в голові.

Тримайся, люба.

- Як вас звати? - хрипко запитала я, звертаючись до жінки, що плакала, притулившись до цегляної стіни.

Вона, мабуть, приблизно мого віку, струнка, її голе тіло вкрите слідами бруду.

- Отем.

- Гаразд, Отем.

Я кладу телефон на підлогу, щоб світло падало на стелю, і розстібаю сорочку.

- Я дам тобі це, але мені потрібна твоя допомога, щоб зняти його.

Отем на мить замислюється, потім несміливо наближається. Вона без жодного слова допомагає мені зняти тканину з вивихнутого плеча, і хоча я кричу від болю, вона відсахнулася, але наполегливо продовжує. Сорочка, мокра і брудна, можливо, не зігріє її в холодному підвалі, але принаймні вона буде прикрита.

Вона саме заціпала останню петлю, коли сокира пробила деревину однієї з ступок на замку.

- Слоан, - крикнув Рован відчайдушним голосом, перекриваючи перелякані крики Отем, вітер і стукіт дощу. - Слоане!

Горло болісно стискається. Очі наповнюються сльозами, коли я хапаю телефон і рухаюся до дверей.

- Я тут, Рован.

- Відійди назад.

Ще кілька ударів сокирою - і двері відчинилися, викинувши в темряву замок і ланцюг. У напівтемряві з'явилася рука Рована.

- Візьми мою руку, люба.

Мабуть, колись тут були сходинки, але їх прибрали, і мені доводиться стрибати, щоб зловити Рована за руку. Наші долоні вислизують з першої спроби, від дощу і поту. Він змінює положення, лягає на живіт, щоб ще глибше зануритися в темряву підвалу.

- Обидві руки, - сказав він, простягаючи мені свою.

- Я не можу цього зробити.

Спалах блискавки освітлює обличчя Рована, назавжди закарбовуючи його в моїй пам'яті. Його губи розтулені, і я майже чую, як він гикає від несподіванки, коли його погляд вихоплює моє деформоване плече і мою сорочку. Світло і дощ малюють на його обличчі тривогу і лють. Чудовий, переслідуючий, жахливий.

Рован нічого не каже і тягнеться до мене. Коли я стрибаю, він хапає мене за руку і сильно стискає, підтягуючи мене догори, щоб схопити за лікоть і витягнути з підвалу.

Щойно я опиняюся на землі, мене розчавлюють його обійми, я тремчу в його руках. Я стискаю в кулаках його мокру сорочку. Його запах огортає мене, і я хочу залишитися в цій миті затишку, але він розсовує наші тіла, щоб зазирнути мені в очі.

- Ти можеш бігти? - запитує він, його очі шукають моє обличчя, коли я киваю, шукають риси мого обличчя, наче хочуть переконатися, що я кажу правду. - Ти мені довіряєш?

- Так, - сказала я, захекана, але переконана.

- Я захищу тебе. Ти мене розумієш?

- Так, Рован.

Ми дивимося одне на одного в останню мить, потім він піднімає сокиру і бере мене за руку. Він дивиться в підвал і, здається, нарешті розуміє, що я там не сама, незважаючи на постійні крики Отем про порятунок.

- Залишайся тут, - каже він тоном, який не залишає місця для дискусії, незважаючи на дедалі частіші скарги Отем. - Якщо ти будеш ховатися і не будеш шуміти, він подумає, що ти втекла, і не буде шукати тебе тут. Ми повернемося, як тільки закінчимо.

- Будь ласка, не покидай мене, благаю тебе...

- Залишайся тут і стули пельку! - гавкає Рован, перш ніж витягти мене з підвалу, навіть не глянувши на зяючу діру, ігноруючи відчайдушні крики, що лунають за нами, коли ми мчимо навколо будинку.

Ми зупинилися на розі будівлі, Рован нахилився, щоб перевірити, чи вільний шлях до сараю. Коли він, здається, був задоволений, він стиснув мою руку і кивнув через плече. Не встигла я відповісти тим же жестом, як він повів нас через завалений уламками сад до зруйнованого сараю. Він першим увійшов у відчинені двері, розмахуючи сокирою, але будівля була порожня - за винятком кількох інструментів, кількох голубів і старого трактора "Джон Дір". Він не затулює мене всередину, поки не переконається, що це безпечно, і ми зупиняємося біля стіни, рівновіддаленої від переднього і заднього виходів.

Грім брязкає вікнами та інструментами, що висять на дерев'яних стінах. Рован з гуркотом кидає сокиру на землю. Між нами минає мить, коли ми просто дивимося одне на одного, промоклі, вкриті травою та брудом.

Потім він кладе руки мені на щоки, щоб утримати мене на місці, його дихання тепле на моїй шкірі, а очі сканують кожну деталь мого обличчя.

Він проводить великим пальцем по моєму лобі, і я здригаюся. Один з його пальців повторює вигин мого носа, обводить контур верхньої губи, і я нюхаю, смак крові затримується в глибині мого горла.

- Слоан, - пробурмотів він.

Це не виклик. Це підтвердження того, що я тут, справжня, але зламана. Рован притискає мене до стіни, накриваючи своїм тілом, його руки спускаються до мого горла, він піднімає моє підборіддя, щоб розтягнути шию на предмет травм, поки я тремчу в темряві.

- Твоя сорочка...

- Я віддала її дівчині. Він мене не чіпав, у всякому разі, не так.

Очі Рована спалахують, коли зустрічаються з моїми. Він нічого не відповідає, зосередивши свою увагу на моєму пораненому плечі, де неприємний синець вже забарвлює суглоб фіолетовими слідами. Поклавши свою теплу долоню на моє здорове плече, він розвертає мене обличчям до стіни. Обережно оглядає рану. Хоча я намагаюся мовчати, у мене виривається тоненький крик болю, коли він рухає моєю рукою, яка до цього часу була притиснута до боку.

- Можеш покласти на місце? запитую я, коли він розвертає мене обличчям до себе.

- Вона може бути зламана, люба. Тобі потрібен лікар.

Я стримую сльози, коли Рован опускається на коліна, щоб оглянути мої ребра, простежуючи обриси кожного з них. Вони болять від падіння, але не зламані. Рован ігнорує мене, коли я намагаюся сказати йому про це; він, очевидно, не заспокоюється, поки не перевірить їх одне за одним, проводячи пальцем по кістці. Закінчивши, він кладе руки мені на стегна, довге, напружене зітхання пестить мій живіт, вселяючи тепло, яке я відчуваю глибоко всередині.

- Вибач, - пробурмотів він.

Він притискається лобом до мого живота, обхоплює руками мої ноги, щоб притиснути мене до себе.

На мить я не знаю, що робити. Мене знерухомлює раптовий потік, який підпалює мою тремтячу плоть. Кожен видих на моїй шкірі змушує серце битися швидше, аж поки воно не починає барабанити по кістках. Тоді моя рука піднімається, моє тіло бере контроль над моїм розумом, знаючи те, чого я не знаю - що мої пальці, які ковзають по його волоссю, є найприроднішою річчю у світі. Мої нігті пробігають по черепу Рована, він зітхає і сильніше притискається лобом до мого живота, коли я роблю це знову, втрачаючи себе в каденції цього простого жесту.

Тепло його дихання піднімається від мого пупка, між грудьми, над моїм серцем, слідуючи за моїм прискореним пульсом, коли Рован повільно піднімається на ноги. Я не можу прибрати руку від нього. Мої пальці ковзають по його мокрому волоссю, доки долоня не лягає на його щоку і бороду, що починає проступати. Рован притискається до моєї руки. Він накриває її своєю, наче я можу зникнути, якщо він відпустить.

- Слоан, - сказав він, його погляд був прикутий до моїх губ.

Моє ім'я - це зітхання порятунку і болю, коли він його повторює. Він намагається проковтнути слину.

- Я не можу тебе втратити.

- Тоді краще поцілуй мене, - шепочу я.

Рован зустрічається зі мною поглядом. Його руки зігрівають мої щоки. Ми на відстані подиху одне від одного, і я знаю, що все зміниться, коли його губи торкнуться моїх.

І так воно і є.

Поцілунок перевертає все з ніг на голову.

Губи Рована м'які, але поцілунок міцний, наче в його свідомості немає місця для сумнівів чи непевності. Він знає, чого хоче. Може, він завжди цього хотів. Можливо, я єдина, кому потрібен був час, щоб це усвідомити.

Тепло між нами посилюється з кожною ласкою. Я відкриваю рота, коли його язик торкається тріщинки на моїх губах, і при першому ж дотику язика Рована до мого, вся стриманість між нами зникає.

Я втрачаю себе в бажанні. Воно обрушується на мене, наче завжди було заховане за стіною і чекало, щоб обвалитися.

І коли вона вивільняється, то поглинає мене.

Невідкладність бере гору. Рован хапає мене за волосся і притискає до себе. Я стогну, коли він смочке мою нижню губу. Я чіпляюся за його потилицю і впиваюся нігтями в його плоть, поки він не стогне і не просовує язика мені в рот, вимагаючи ще поцілунку, який вже розпалює пекло бажання в моїх венах.

Я забула, хто ми. Де ми знаходимося.

Чому ми тут.

Раптовий крик розлучає нас, і ми дивимося один на одного, приголомшені та затамувавши подих. Перелякані крики про допомогу заглушає звук увімкненої бензопили.

Ми виходимо з тіні якраз настільки, щоб побачити Отем, яка на повній швидкості біжить вздовж будинку, прямуючи прямо до сараю. За секунду з'являється Гарві, який переслідує її з бензопилою, яку тримає обома руками. Незважаючи на свою кремезну, важку статуру, він наздогнав молоду жінку,

яка спотикалася об уламки, босоніж і з розчепіреними ногами.

Ми знову дозволили тіні поглинути нас, і Рован подарував мені люту, руйнівну посмішку.

- Я зараз повернуся, Дрізд.

Він обвиває рукою мою шию ззаду і притискає свої губи до моїх в останньому швидкому поцілунку, а потім відходить убік, щоб підняти з землі свою сокиру.

- Що ти задумав?

Він притискає руків'я сокири до плеча і видихає повітря, перш ніж підморгнути мені.

- Звичайно, я збираюся поквитатися за те, що він скривдив мою дівчинку.

Ці слова розтоплюють жорсткі контури мого серця, і Рован посміхається, ніби бачить це. Не кажучи більше ні слова, він відвертається, присідаючи за металевими ящиками з інструментами біля дверей, а я відступаю назад, поки мене не ховає двигун трактора.

Секундою пізніше Отем вривається до сараю, прямуючи до задніх дверей, кожен її крок супроводжується панічним криком.

Гарві Мід кидається за нею. Все, що відбувається далі, розгортається в сповільненій зйомці, чудова хореографія помсти.

Рован стрибнув. Сокира пролетіла так близько до землі, що здійнялася пилюка. Лезо наносить жорстокий удар по бензопилі. Ланцюг зривається з направляючої шини. Він б'є по обличчю Гарві, який видає несамовитий рев і відпускає розпилювач. Потім він зупиняється, рефлекторно прикладаючи руку до закривавленого обличчя, не знаючи, що Рован вже приготувався до наступного удару.

Сокира з мокрим тріском розтрощила його колінну чашечку. Гарві кричить від болю і падає на землю на інше коліно, а Рован витягує лезо з кістки.

- Подивимось, чи тобі так сподобається, коли ти будеш отримувати, - каже він, і його щелепа стискається.

Перш ніж Гарві встиг відскочити вбік, Рован вдарив його ногою в обличчя, і його п'ята з глухим стуком влучила прямо між густими бровами Гарві.

Гарві впав на спину, приголомшений і стогнучий, ледь притомний. Його забризкана кров'ю голова гойдалася в хмарі пилу. Рован піднімається над ним і стискає кулак на руків'ї сокири. Лють і зосередженість роблять риси його вродливого обличчя жорсткішими. В його очах з'являється злий блиск, коли він дивиться на свого ворога зверху вниз.

- Це буде охрінити як приємно, - сказав він, підносячись над Гарві з убивчою посмішкою.

Він піднімає сокиру.

- Зачекай, - зупиняю я його, виходячи з безпечної схованки.

Рован призупинив свій жест, хоча це, очевидно, йому чогось коштувало.

- Не вбивай його поки що. Ти обіцяв мені шматок пирога.

Я підходжу, на моїх губах зловісна посмішка. Рован вдивляється в мій вираз обличчя, між його бровами здригається тремтіння. Між нами проходить мовчазне запитання, на яке я відповідаю широкою посмішкою.

- Але не соромся зайняти його чимось, - кажу я, перш ніж повернутися до будинку.

Плач Отем, на щастя, затих у потоці буревію, який продовжує бити нас. Їй знадобиться деякий час, щоб пробитися босоніж, але вона врешті-решт знайде допомогу, якщо піде за течією річки або повернеться до будинку, щоб вийти на гравійну дорогу. Перші сусіди досить далеко, і на цій дорозі не так багато транспорту, але я знаю, що ми не можемо затримуватися надовго.

Достатньо, щоб розважитися на деякий час.

Я не затримуюся в будинку, поспішаю взяти те, що мені потрібно, і повертаюся до хліва.

Вервечка лайливих слів зустріла мене, коли я наблизився до старої будівлі. Ця квітчаста мова, здається, розважає Рована, який саме вбиває металевий шип у руку Гарві, щоб притиснути його до землі - такий самий предмет уже встромлений в іншу його долоню. Рован настільки зосереджений на своєму завданні, що помічає мою присутність лише тоді, коли я стою в дверях.

Йому потрібна секунда, щоб усвідомити, на що він дивиться, а потім він вибухає сміхом, не вірячи своїм очам.

Я скидаю вантаж зі своєї здорової руки і підношу палець до губ, щоб стримати власний напад сміху. Сльози налипають на вії, сміх загрожує розірвати мене на шматки. Мушу визнати, що я дуже пишаюся собою. Це, мабуть, одна з найкращих ідей, які мені спадали на думку за довгий час. Щоб зробити її ще більш вражаючою, я кількома жестами даю зрозуміти Ровану, що хочу, аби він сховав мене від очей Гарві. Він киває і стає між мною і Гарві, поки я маневрую в темряві, наближаючись зі своїм трофеєм.

Коли я досягаю ніг Гарві, я кладу свій маленький подарунок на його щиколотки і повільно рухаю його вгору по ногах.

Харві бурчить, коли я торкаюся його пораненого коліна. Він дивиться вниз і зустрічається з порожнім поглядом матері.

Гарві Мід видає крик, від якого холоне кров.

- Ти був дуже поганим хлопчиком, Гарві, - сказала я своїм найкращим бабусиним голосом, продовжуючи підносити труп до обличчя Гарві.

Він бореться, намагається вибити, але Рован втручається і блокує його здорову ногу.

- Хороші хлопці не рубають людей бензопилами.

Ще один відчайдушний крик. Він зовсім збожеволів.

Я затягую час. Я насолоджуюся кожною секундою катувань Гарві, повільно тягнучи Маму Мід уздовж його грудей, яка піднімається в ритм його уривчастого дихання. Її пульс брязкає в товстій шиї. Піт виступає на його почервонілому лобі, капає зі скронь, коли він хитає головою.

Мама Мід і Гарві нарешті зустрічаються віч-на-віч.

- Я вважаю, що ти заслуговуєш на покарання.

- Це дуже закручено, - каже Рован за моєю спиною, хоча, здається, він не скаржиться.

- Тихіше, нарешті. Мама Мід хоче щось сказати.

Я трясу його головою, а Гарві кричить і звивається. Зубні протези випадають з рота трупа і падають на обличчя сина, яке досягає нового виміру страху.

- Ой, вибач.

Я кладу маму Мід йому на груди, щоб схопити його тендітні зап'ястя, розправляю поранену руку, коли Гарві намагається відштовхнути матір. Викривлені пальці трупа пестять обличчя Гарві, потім я проштовхую їх у куточок його рота.

- Зачекай, синку. Я хочу залізити всередину і покататися.

Гарві гарячково скаржиться.

Потім він задихався, наче повітря відмовлялося входити, його обличчя спотворилося в гримасу.

- Емм...

Вени на скронях Гарві випинаються. Його обличчя червоніє, потім раптово блідне. Губи синіють.

- Що за...

З його грудей виривається стогін. В очах стає темно. Її зіниці дивляться в стелю і розширюються.

- У нього від цього може статися серцевий напад?" - запитує Рован.

Він розташувався біля нерухомої голови Гарві, щоб спостерігати за його

закривавленим обличчям.

Мої плечі опускаються, я розчарована.

- Це так не круто, Гарві.

- Ти буквально налякала його до смерті. Ти маєш пишатися.

- Мені ще так багато треба було віддати.

Роздратованим жестом я штовхаю Маму Мід, яка скочується з інертного тулуба Гарві.

- Думаєш, треба зробити йому штучне дихання?

- Якщо хочеш, але спочатку, щоб не довелося робити дихання "з рота в рот".

- ...і лайно.

Рован випростується, усміхається. Він огинає голову Гарві, щоб зупинитися біля мене з простягнутою рукою.

- Давай, Дрозде. Адреналін ось-ось вивітриться, а плече болітиме, як у пеклі. Нам краще спалити це місце і забратися звідси, поки дівчина не покликкала на допомогу. Я спакую речі в готелі, і ми вирушимо в дорогу.

Я вкладаю свою руку в руку Рована, і він допомагає мені звестися на ноги. Шрам на його губі світлішає, коли він посміхається до мене. Я проводжу очима по його обличчю, бажаючи запам'ятати кожну деталь, його темні брови, блакитні очі, дрібні зморшки в куточках, маленьку родимку на ямочці, блиск його мокрого волосся. Понад усе я хочу запам'ятати тепло його поцілунку, коли він притискає свої губи до моїх.

Надто швидко він відходить убік, але не відпускає мою руку, поки ми прямуємо до будинку.

- Їдемо, - повторюю я, нарешті засвоюючи його слова крізь адреналіновий туман. - Куди їдемо?

- В Небраску. До доктора Фіона Кейна. До мого брата.

Відбитки пальців

Рован

Слоан спить поруч зі мною на пасажирському сидінні, під ковдрою, яку я поцупив з готелю, її темне волосся торкається набряклого плеча. До її бюстгальтера прикріплений пакет з льодом, і хоча я знаю, що він тане вже щонайменше годину, мені не вистачає духу замінити його, бо боюся розбудити Слоан.

Коли я дивлюся на неї, я не можу відрізнити одну емоцію від іншої. Вони всі зливаються воедино, коли я думаю про Слоан Сазерленд. Страх зливається з надією. Обережність з контролем, заздрістю, сумом. Це все, чорт забирай, все одночасно. Навіть бажання придушити це почуття переплітається з потребою його підживлювати. Воно з'їдає мене.

І це почуття зростає з кожною миттю. Слоан займає всі мої думки. Коли ми не разом, її відсутність є майже самодостатньою. Я хвилююся за неї. Вона мені сниться. Вчора я мало не втратив її. Вбивство зв'язало нас разом, це примус, без якого жоден з нас не може жити. Ця потреба, а тепер і ця гра між нами, поглинає мене так само, як і її.

Моя одержимість штовхає мене до прірви, з якої я приречений впасти, і падіння може виявитися нескінченним.

Слоан ворухиться і стогне, а моє довбане серце шалено калатає. Можливо, воно не зупинялося з того першого дня в бухті, коли вона вийшла з ванної у Бріско, з мокрим волоссям, червоними щоками, веснянками і футболкою "Пінк Флойд", обв'язаною навколо талії. Щоразу, коли я думаю про неї, моє серце нагадує мені, що я не такий мертвий всередині, як я думав.

- Легше, Дрізд, - сказав я, коли вона знову застогнала.

Цього разу це більше схоже на скиглення, що розриває мене зсередини. Я кладу руку їй на стегно, щоб заспокоїти її, і щоб заспокоїти себе.

- Залишилося лише кілька годин.

Вона ворушиться, кожен болючий рух змушує її здригатися, аж поки очі не заплющуються. Коли їй нарешті вдається сісти, ковдра сповзає з її грудей, але вона, здається, не помічає; коли я підтягую її, вона дарує мені вдячну маленьку посмішку. Я даю їй пляшку води і жменю знеболювальних, перш ніж вона встигає попросити щось іще.

- Я почуваюся жахливо, - каже вона, її повіки знову змикаються, коли вона ковтає ліки.

Коли я відповідаю простим "Хм", вона кидає на мене довгий погляд убік.

- Ти можеш сказати це.

- Що сказати ?

- Що я виглядаю як лайно.

Я сміюся, а вона мружиться.

- Я не збираюся цього говорити.

Я зосереджуюся на дорозі, махаю рукою сороці, що пролітає над головою, намагаюся не відривати очей від горизонту, незважаючи на вагу пронизливого погляду Слоун, що пропікає мою шкіру, наче розпечене залізо.

- Що? Я продовжу. Я думаю, ти прекрасна. Порочна, загартована в боях богиня помсти.

Слоан хихикає.

- Богиня помсти, чорт забирай.

Я вчасно озираюся і бачу, як вона заковчує на мене очі. Перш ніж я встигаю її зупинити, вона опускає сонцезахисний козирок і відкриває кришку маленького дзеркала.

У маленькій машині пролунав крик.

- Рован...

- Це не так вже й погано, якщо звикнути.

- Звикнути до цього? У мене відбиток черевика по всьому обличчю.

Вона наближається до маленького дзеркала, повертає голову з боку в бік, щоб оглянути синці, залишені відбитком черевика на лобі, і два чорні півкола під нижніми віями. Коли Слоан повертається до мене, її очі блищать від невипланих сліз.

- Дрі...

- Не смій. Той клятий французький танцюрист канкану наступив мені на обличчя. Навіть видно логотип "Кархарт"!

Її голос стає плаксивим, і вона повертається до мене, сльоза падає з її вії, коли вона перехиляється через центральну консоль, щоб показати мені коло посередині свого чола.

- Бачиш це? Ось тут. Кархарт. Чому він просто не вдарив мене в обличчя, як нормальна людина?

- Напевно, тому що він не був нормальною людиною, люба. Я думав, що бензопила була достатньою зачіпкою.

Я змахую великим пальцем одну з її сліз. Її губи тремтять, і мені хочеться сміятися і спалити світ дотла одночасно, воскресити цього мудака, щоб вона могла вбивати його знову і знову.

- Це пройде.

- Мені потрібно в туалет, - сказала Слоан, зумівши повернути контроль над своїм голосом, незважаючи на страждання, яке все ще читалося на її обличчі. - Як я можу кудись потрапити, не привертаючи уваги?

Я не наважуюся запропонувати їй непомітно присісти за кущем на узбіччі. Вона, вочевидь, досягла межі свого стресу, а я не хочу, щоб мене зарізали за кермом.

- Через п'ятнадцять кілометрів буде привал. Я тобі допоможу.

Слоан довго дивиться на мене, і її вираз обличчя, хоча й досі насторожений і засмучений, трохи пом'якшується, коли вона опускається на

своє місце.

- Гарзд.

У мене стискаються груди. Вона довіряє мені.

Я проковтнув, повертаючись до дороги.

- Гарзд.

Стоїть тиша, Слоан кусає губу, дивлячись на поля, що пропливають по той бік скла. Я вмикнув музику, коли вона прокинулася, в надії, що вона заспокоїть її, відчуваючи напругу, що виходить від її нерухомого тіла. Іноді мені здається, що поруч зі мною дика істота. Вона виправдовує своє прізвисько, готова злетіти при першому пориві вітру. До Слоан я ніколи не намагався завоювати чийсь довіру. Я ніколи не намагався зблизитися з кимось на особистому рівні, за винятком моїх братів. І раптом довіра Слоан стала для мене однією з найважливіших речей у світі. Я знаю, що якщо втрачу її, то вже ніколи не зможу повернути.

І це мене лякає.

- А якщо мені потрібна операція? - бурмоче вона.

Я посміхаюся, але, здається, це її не заспокоює.

- Тоді тебе прооперують.

- Люди будуть ставити запитання.

- Мій брат подбає про це. Але ми навіть не знаємо, чи це буде потрібно. Зачекаймо і подивимося, що скаже Фіонн, коли огляне тебе.

Слоан зітхає, і я кладу руку на ковдру, що вкриває її стегно, не знаючи, чи не забагато це для неї, адже я не знаю, де ми стоїмо. Але вона вкладає свою руку в мою, і моє серце вистрибує.

Зрештою, не такі вже й мертві всередині.

- А Фіонн знає? - запитує вона, її погляд прикутий до простору землі і неба перед нами.

- Про наше... хобі? Про наше змагання?

Вона киває, і я злегка стискаю її руку.

- Так, він знає.

- Але він лікар. Наше уявлення про розваги є більшою чи меншою мірою антиподом його справи життя.

Я знизую плечима, перш ніж вказати на вказівник наступного повороту. Її рука розслаблюється в моїй.

- Скажімо так, у нас з братами було не зовсім звичайне дитинство, навіть після того, як ми покинули ту діру, що була халупою нашого батька. Між жорстокістю Лахлана та моєю імпульсивністю, повір мені, у Фіона немає ніяких заслонів, коли справа доходить до темних відтінків життя. Він обрав свій власний шлях, як ми завжди сподівалися. Але він приймає те, ким стали ми з Лахланом, так само, як і ми приймаємо його.

- Твій шлях. Як ти його знайшов?

- Ти маєш на увазі ресторан?" - кажу я, дивлячись на Слоан, яка хитає головою, не зводячи очей з мого обличчя. "Після того, як мій батько напав на нас востаннє, коли ми з Лахланом вбили його, я зрозумів, що не відчуваю себе так, як мав би відчувати, зробивши щось подібне. Більшість людей відчули б себе винними. Я відчував приплив збудження під час дії. І почуття задоволення, коли все закінчилося. Був певний спокій від усвідомлення того, що він ніколи не повернеться. І коли через деякий час я зустрічав когось, хто нагадував мені про нього, я зрозумів, що ніщо не може зупинити мене від того, щоб зробити це знову. Завжди знаходився хтось інший. Хтось гірший. Зрештою, це стало своєрідним видом спорту - знайти найгіршого можливого монстра і назавжди стерти його з лиця планети.

Слоан задумливо каже "Хм" і повертається до заправки перед нами. Я хочу дізнатися про неї те саме. Як вона туди потрапила? Що сталося до і після її першого вбивства? Чи справді у неї немає нікого, крім Жайворонка? Але я вже знаю, що Слоан ділиться тільки тоді, коли вона готова, а не тоді, коли її про це просять. Я можу лише сподіватися, що зараз вона трохи більше готова відкритися.

Ми під'їжджаємо до заправки, і я паркуюся подалі від будівлі, де її навряд чи помітять, вимикаю двигун перед тим, як повернути до неї.

- Я залишу тобі ключі, про всяк випадок.

Слоан дивиться на приладову панель, потім на мене. Щось пом'якшується в болю, який все ще присутній в її почервонілих очах.

- Гаразд.

- Я зараз повернуся.

Вона киває, і я теж.

Я намагаюся якомога швидше опинитися на станції технічного обслуговування, прихопивши воду, газовану воду та різноманітні закуски, а також кілька речей, які, сподіваюся, допоможуть Слоан почуватися комфортніше. Я приємно здивований, коли знаходжу машину там, де я її залишив, а Слоан спостерігає за кожним моїм рухом за лобовим склом. Її зітхання та легка посмішка не вислизають від мене, коли я відчиняю перед нею пасажирські дверцята.

- Я подумав, що це буде доречно, - сказав я.

Я знімаю етикетку з вицвілої сірої кепки і простягаю їй. "Це все фігня", - йдеться в тексті на лицьовій стороні.

- Це правда, - каже вона, одягаючи її на голову, а потім бере дешеві сонцезахисні окуляри-авіатори й подає їх мені.

- Наступний етап буде пекельно болючим.

Я дістаю з сумки сорочку, і вона важко зітхає, насупившись на зім'яту тканину.

- Ми поріжемо її, коли приїдемо до Фіона.

Слоан не протестувала, лише подивилася на свою недієздатну руку на ковдрі і кивнула мені.

Я знімаю пакет із талим льодом з лямки її бюстгальтера; вона заплющує

очі і кусає нижню губу. Коли я беру її поранену руку і проводжу рукавом по зап'ястку, вона видає стогін болю, почервоніння розливається по шиї та щоках. Я продовжую, хоча знаю, що роблю їй боляче лише тим, що допомагаю одягнути цю кляту сорочку. Я намагаюся відігнати від себе думку, що це все моя провина, ця дурна гра, її плече розбите, обличчя розпухло. Я намагаюся не думати про це, тому що я їй потрібен, і єдине, що зараз має значення - це допомогти їй.

Коли сорочка накинута на травмоване плече, завдання полегшується. Вона може достатньо зігнутися, щоб без особливих проблем одягнути сорочку на іншу руку, і тоді я присідаю, щоб застебнути гудзики.

- Дякую, - затамувавши подих, сказала вона.

Я дивлюся на її обличчя, на щоках під тонкою плівкою поту з'являється гарний рум'янець.

- Це було пекло, - додає вона.

- Ти молодець.

Мої пальці торкаються її живота біля пірсингу в пупку, коли я проштовхую наступний гудзик в отвір. Це було ненавмисно, але я не шкодую, особливо коли вона здригається від мого дотику. Її гола шкіра вкривається мурашками, і коли я піднімаю на неї очі, її карі очі впиваються в мої, вена на шиї пульсує, коли мій погляд знаходить її горло. Я неясно усвідомлюю, що мої пальці сповільнюються на третьому гудзику, потреба доторкнутися і відчуті смак її шкіри маскує всі інші думки за туманною пеленою бажання. Мій член притискається до блискавки, і я проводжу поглядом по вигину її ключиці, зупиняючись на гладенькій шкірі грудей, що здійснюється й опускається в прискореному ритмі її дихання. Я йду за лінією її бюстгальтера до того місця, де край сорочки згорнутий, оголюючи плямистий білий атлас.

Тоді я застигаю на місці, весь мій світ зосередився на кінчику її соска.

У неї проколотий сосок.

Я чітко бачу форму серця навколо твердого наконечника, з маленькою кулькою з кожного боку.

Це була не перша наша зустріч. Я знаю, що не вперше. Я знаю це, тому

що мій внутрішній монолог переривався словами "без ліфчика" кожні дві хвилини з того моменту, як вона вийшла з туалету Альберта Бріско.

Здається, мої руки зупинилися. Я не можу бути впевнени. Я просто дивлюся на це крихітне серце, в роті пересохло. Я твердий, як бик.

Невеличкий рух розвіяв чари; Слоан розгорнув окуляри легким рухом зап'ястя.

- Щось привернуло твою увагу, красунчику?

Ці губи. Ця ямочка. Ця довбана крива посмішка. Вона підморгує окулярами, перш ніж її горіхові очі зникають за світловідбиваючими лінзами, потім вона вислизає від мене, вся вигнута і нахабна, коли смикає сорочку, щоб прикрити бюстгальтер, і незворушно прямує до заправки.

Трясця твоїй матері.

Його покарання буде ще страшнішим... і цікавішим.

Через десять хвилин вона повертається до машини, а я сиджу з пекельним стояком, фантазуючи про методи тортур, які я збираюся застосувати, щоб змусити її розповісти мені все про пірсинг у сосках. І мій член не має жодної надії заспокоїтися, коли вона посміхається.

- Усе гаразд? - запитує вона, відсуваючись назад на сидіння і знімаючи окуляри.

Її очі зустрічаються з моїми, коли вона застібає ремінь.

- Чудово. Так. Першокласно.

- Ти впевнений? Хочеш, я сяду за кермо? Ти виглядаєш трохи... розсіяним. Не хочу, щоб щось блискуче впало тобі в око і збило нас з дороги.

Дивлячись на неї, я вмикаю запалювання і перемикаюся в режим "драйв".

- О, Боже. Дозволь мені пережити ці дві години, а потім ми з тобою трохи поговоримо, ти і я.

"Вижити" - це правильне слово. Я ледве справляюся з цим.

Нарешті у Фіона, я готовий трохи підбадьоритися. Ще тільки полудень. Я пишу братові, щойно ми припаркувалися, але він не відповідає, тож я припускаю, що він на одному зі своїх дурних спортивних занять, і обходжу машину, щоб знайти Слоан. Її синці потемніли, і вона виглядає виснаженою - що не дивно - але вона придушує будь-які докори, коли я допомагаю їй вийти з машини і піднятися сходами червоно-білого будинку Фіона у стилі Кейп-Кода.

Я дзвоню у двері.

Ми чекаємо.

Я стукаю тричі.

Ми все ще чекаємо.

- Довбаний Фіонн,- я розлючений. - Він, напевно, слухає в навушниках "Metallica" і робить вісім тисяч віджимань, падлюка.

Слоан дивиться на мене, її біль тепер змішаний з тривогою. Я посміхаюся так заспокійливо, як тільки можу, перш ніж поцілувати її у скроню.

- Він знає, що ми йдемо. З нами все буде гаразд. Він нас не підведе.

Обхоплюю ручку однією рукою.

Двері не зачинені.

Я закотив очі; Фіонн Кейн добре знає, що потрібно завжди замикати двері.

- Як на розумника, він іноді може бути доволі придуркуватим.

Ми входимо в мовчазний будинок. Це ультра-кітч. Це все у стилі Фіона в період його "гівняних різдвяних фільмів", як каже Лахлан. Навіть мереживна серветка на журнальному столику.

Пройшовши через вітальню, я прямую до кухні, де бачу двері, що ведуть

на задній двір.

- Придурок! Я дзвоню в тихий дім. Припини дурня клеїти!

Щось б'є мене по черепу. У полі зору вибухають зірки.

- Забирайся звідси, падлюка!

Жіночий крик передує другому удару, який відриває мою руку від хворого місця у верхній частині черепа. Я встигаю схопити пістолет і відвести його від неї. Слоан вигукує за моєю спиною серію "упс, упс, упс", коли я замахуюсь ключкою для гольфу однією рукою, намагаючись утримати Слоан позаду себе іншою. За винятком того, що ключка для гольфу насправді не ключка, а... милиця...?

- Хто ти, блядь, такий?" - кричить мініатюрна чорнява фурія років двадцяти, шкутильгаючи до мене і намагаючись вдарити мене своєю другою милицею.

Я стукаю по палиці, щоб вона відпустила її, і вона ковзає по підлозі, але маленькому демону вдається втриматися на ногах. Я збираюся вдарити її милицею в груди, щоб збити з ніг, коли вона витягує з-за спини ніж, лезо якого майже таке ж довге, як її рука.

- Я кажу: Хто ти, блядь, такий?

- Я? Це ти довбана...

- Це ти зробив це з її обличчям? - сплюнула вона.

Вона спрямовує вістря ножа між мною і Слоан, яка тепер стоїть поруч зі мною, піднявши руку в заспокійливому жесті.

- Це ти зробив?

- Ні, чорт забирай...

- Я тебе поріжу...

- Чому б нам трохи не заспокоїтися? Здається, сталося непорозуміння, - каже Слоан, підходячи до банші. - Як тебе звати?

Її темні очі сфокусувалися на Слоан.

- Роуз.

- Роуз. Гарзд, чудово. Так, добре. Я Слоан.

- Один з аутфілдерів виглядає так, ніби щойно штовхнув тебе в спину", - каже Роуз.

Слоан кліпає. Вона відкриває рот, закриває його, потім знову відкриває.

- Я... Я поняття не маю, що це означає. Але це не він, присягаюся.

- Так, точно, - насміхається Роуз, закочуючи очі майже так само флегматично, як і Слоан.

Вона зробила крок вперед, але її гіпс з глухим стуком вдарився об підлогу, і вона здригнулася.

- Він просто штовхнув тебе ногою, так? Невеличкий любовний поштовх? Ти не мусиш захищати цього виродка, люба. Я йому яйця відріжу, - гарчить вона, спрямовуючи на мене лезо ножа.

Я намагаюся обеззброїти її кінцем милиці, але вона ухиляється. Слоан стає між нами.

- Ні, це не так. Бачиш логотип "Кархарт"? Ось тут.

Вона піднімає кришку капелюха, щоб показати коло, викарбуване на лобі, а потім махає рукою позаду себе, щоб показати мої ноги.

- Він більше любить "Конверс".

- Де той покидьок, що зробив це з тобою?

- Тепер він мертвий.

- То хто ж цей покидьок, що краде милиці?

- Це Рован, - каже Слоан, знову жестикулюючи в мій бік.

Роза примружилася, ніби цього було недостатньо.

- Це мій а-а-а... хлопець. Чувак. Хлопець-хлопець. З яким я... разом. Я тут.

Роза кривиться, а я хихикаю.

- Хлопець-хлопець, - повторюю. - Дуже тонко, Дрізд.

- Заткнися, - шипить Слоан.

Вона дивиться на мене через плече, ніби не наважуючись сказати, що Фіонн - мій брат. Я піднімаю брову і стискаю губи у відповідь.

- Допоможеш поки мене не розчавило? - просить вона.

Я хитаю головою.

- Хлопець замовкає, як і просили.

Слоан гарчить і закриває очі, принижуючи зусилля Роуз. Присягаюся, її очі розбігаються в різні боки, потім вона повертається до жінки, яка тицяє їй під ніс ніж.

- Послухай, мені, очевидно, потрібна медична допомога. Фіонн лікар, чи не так? А ще він брат тієї воші, що краде милиці.

Роуз насторожено дивиться на нас по черзі. Вона надовго замислюється, а потім дістає з кишені телефон, її ніж все ще спрямований на нас, її очі залишають нас рівно на стільки, щоб вибрати контакт для дзвінка. Я чую гудок, коли вона притискає телефон до вуха, а потім приглушене привітання мого брата.

- Там дівку побив здоровань, який каже, що він твій брат. Він вкрав мою довбану милицю, - сплюнула Роуз.

Вона замовкає, коли Фіонн відповідає, і її очі фокусуються на мені, як лазери. Вона махає мені підборіддям.

- Він просить підтвердити ваше дитяче прізвисько.

Мій погляд падає на Слоан, кров стікає з моїх кінцівок. Я хитаю головою.

- Ні, це не так.

Здається, лисицю це захоплює - посмішка Роуз стає лютою.

- Чудово, чудово. Тоді я встромлю тобі по яйцях.

- Справді? Йди сюди і спробуй.

Я намагаюся доторкнутися до неї гумовим кінцем милиці, але Слоан відштовхує палицю.

- Заради Бога, ви двоє. У мене болить рука. Мені потрібен лікар, - каже вона, похитуючи тазом, щоб довести, що її рука мляво висить.

Вона обертається до мене, схожа на побитого пса. Чим більше вона дивиться на мене, тим більше слабшає моя рішучість. Вона надуває нижню губу, і хоча вона вдає, що грає, я знаю, що мені кінець.

- Допоможи мені, друже.

Я проводжу рукою по обличчю і видаю тихе гарчання.

- Чорт забирай. ГАРАЗД.

Обидві жінки дивляться на мене, не кліпаючи, піднявши брови в очікуванні моєї відповіді.

- Пуссекрет.

Вони повертаються один до одного. Настає хвилина тиші.

Потім приступ хихотіння.

Роуз передає мою відповідь Фіонну, і я чую, як він хихикає на іншому кінці дроту, а потім дає Роуз коротку вказівку перед тим, як завершити розмову. Вона ховає телефон і відкладає ніж, а Слоан забирає милицю з моєї руки і повертає її їй.

Це просто чудово. Тепер ці двоє будуть друзями. Якраз те, що мені

потрібно.

- Дуже добре, Пуссекроте. Схоже, ти пройшов тест. За п'ятнадцять хвилин прийде Фіонн і подбає про тебе.

- Секундочку. Ти так і не сказала нам, що ти тут робиш, - кажу я Роуз, яка дивиться на мене презирливо.

- Може, я дівчина Фіона, пане Колючка.

Слоан хихикає. Я хапаю її за лікоть її здорової руки і веду до дивана, весь час дивлячись на Роуз.

- Боже, допоможи нам, благаю тебе.

Роуз шкутильгає на милицях, бурмочучи щось на кшталт "гірше, ніж у цирку", що б це не означало. Я дивлюся, як вона йде до обіднього столу, і коли переконуюся, що вона не збирається переслідувати нас із милицею та ножом, завбільшки з мачете, повертаюся до Слоан. Я допомагаю їй підкласти подушки під лівий бік, щоб знайти зручне положення на м'якому дивані, але я знаю, як це - бути одночасно настільки виснаженим, що хочеться просто відпочити, і настільки хворим, що це здається неможливим. Коли вона вмощується досить зручно, я опускаюся перед нею на коліна і відкидаю її чорні кучері з обличчя.

- Вип'ємо? -Я питаю.

Вона киває, її очі мружаться від болю, коли адреналін вивітрюється.

- Чого б ти хотіла?

Простір між її бровами розширюється, коли її карі очі зустрічаються з моїми, її біль стискає мої груди.

- Я відчуваю, що...

Вона замовкає, на мить відводячи очі, а потім зупиняє їх на мені. Потім з'являється її ямочка. Ця сучка, як маяк, сповнена злоби. Я ледве стримую гарчання.

- Хотілося б знати, як ти отримав прізвисько Пуссекрот.

- Слоан, я його попередив.

- Ти штовхав власні какашки чи чужі? Як часто? І... чому?

Її диявольська маска здригається, коли я нахиляюся вперед, щоб покласти руку по обидва боки її колін.

- Тобі пощастило, що ти поранилась.

Слоан самовдоволено посміхається. Бляха, я так сильно хочу, щоб цей рот і ці повні губи були навколо мого сексу, що мені аж боляче.

- Невже?- саркастично запитує вона. -Чому ?

Я підходжу знову. Вторгаюся в її особистий простір. Вона опирається бажанню зануритися в подушки і затримує дихання. Я обхоплюю рукою її горло, вдавлюючи пальці один за одним у шкіру, її пульс звучить під моєю долонею, як музика. Вона здригається, коли мої губи торкаються мочки її вуха.

- Тому що я посадив би тебе собі на коліна і шльопавав би твою ідеальну дупку, поки вона не почервоніла. Хочеш знати, що б я зробив далі?

Вона хитає головою, тремтячи. Робить три уривчасті видихи. Потім бурмоче:

- Так.

- Я дам тобі урок про бажання. Заздрість така сильна, що тобі доведеться благати.

Мій член твердне, коли я відчуваю, як кров Слоан пульсує під моїми пальцями.

- А коли я буду впевнений, що ти засвоїла урок, я навчу тебе хотіти перестати кінчати так сильно, а також благати мене про це.

Пульс Слоан розганяє мої вени, її імбирний аромат, зіпсований потом, кров'ю і залишками страху. Цікаво, чи знає вона, з якою легкістю я можу розчавити її ніжне горло. Чи замислюється вона над тим, що перебуває в

руках такого ж смертоносного вбивці, як і вона сама?

- Ти тремтиш, пташко.

Одним швидким рухом я відпускаю її і стаю над нею. Мій член благає про полегшення, коли я бачу почервонілі щоки Слоан і прискорене дихання. Її пальці торкаються горла, легкий рух по рожевій шкірі, ніби вона сумує за моїм дотиком.

Коли її очі зустрічаються з моїми, я дарую їй грізну посмішку, сповнену впевненості. Сповнену обіцянок.

- Може, тобі варто попрактикуватися у благанні, любя. Інакше я не візьму тобі випивку.

Я відповідаю на її гарячкове зітхання підморгуванням, перш ніж піти геть. Важко не озирнутися. Почервоніла, розгублена Слоан, мабуть, поки що моя улюблена її версія.

Звісно, я не можу встояти. Нічого не можу вдіяти. Лише погляд. Хитра посмішка, яку я кидаю через плече - закарбовую в пам'яті образ її очевидного бажання.

На кухні я не поспішаю шукати щось випити, обираю пляшку бурбону Weller Antique Reserve, не тому, що це те, що мені подобається, а тому, що це найдорожча пляшка випивки в барі і цей маленький покидьок Фіонн заслуговує на те, щоб у нього вкрали все хороше лайно після того фіаско з моїм прізвиськом. Роуз сидить за обіднім столом, світло приглушене, перед нею розкладені карти.

- Я б не сказав, що ти з тих, хто розкладає пасьянс, - сказав я, ставлячи келихи на стільницю, щоб подати віскі.

Вона кидає на мене короткий погляд.

- Таро.

- Очевидно, - кажу я покійрно.

Вона знову дивиться на мене з легкою усмішкою, ніби вибачаючись за те, що пропустила жарт, бо відволіклася.

- Виягнути тобі карти ?

- Не метушись. Я не хочу провокувати духів абощо. Мені не потрібна ще одна невдача.

Роуз знизує плечима і перевертає карту зі своєї колоди.

- Як побажаєш.

Вона розглядає карти. Зморшка поглиблюється між її бровами, коли її очі переходять від однієї до іншої. Вона перевертає ще одну збуджену карту, мовчить нескінченно, оцінюючи її приховане значення.

- Тож... я почну. Ти живеш з моїм братом? Як довго ви разом?

- Ми не разом.

- Я думав, ти сказала...

Вона хихикає, не піднімаючи очей. - Так, "хлопець-хлопець" теж звучало не дуже конкретно. Без образ.

Я дивлюся на Слоан, яка сидить у вітальні з опущеним лівим плечем, зосереджено розглядаючи телефон, що лежить на правому коліні. Я бурмочу:

- Нічого страшного не сталося.

- Як давно ти (вона відривається від карт і дивиться на мене) захоплюєшся нею...?

Я проводжу рукою по обличчю і бурчу. Щось мені підказує, що ти не зможеш обдурити Роуз.

- Дуже давно.

Вона дивиться на таро і мудро киває.

- Я так і думала Ну в такому випадку, будь ласка.

- За щосаме?

- За мою несподівану присутність у цьому чарівному будинку, - сказала вона, показуючи рукою на вітальню. - Фіонн має головну спальню. У мене перша гостьова спальня. - А це означає, що ти, дорогий друже, будеш ділити ліжко зі своєю дівчиною-дівчиною ось там.

Моє серце наповнюється хвилюванням і нервозністю. Я проводжу рукою по волоссю і повертаюся до Слоан, яка все ще розмовляла по телефону. Не знаю, чи захоче вона. Чи варто мені лягти на диван. Чи зможу я змусити себе лягти на диван. Або, може, мені краще спати на підлозі. Але я теж не святий, тому не можу цього зробити.

- Бляха, - сказав я пошепки.

Роуз засміялася.

- Саме так. Ризикни, чувак.

Я хитаю головою і посміхаюся до маленької дияволиці, але вона зосереджено розглядає карти, розкладені перед нею у формі хреста ліворуч і лінії праворуч. Вона нахиляє голову. Хмуриться. Її пальці танцюють над низкою зображень, значення яких мені незнайоме.

- То це твоя провина, що вона опинилася в цій ситуації з раною на плечі?

- Мабуть, можна і так сказати. Мабуть, так.

- Якась... гра... пішла не так?

Пляшка ледь не вислизає з моєї руки. Я ставлю її поруч зі склянками і роблю крок до столу.

- Про що ти ?

- Гра, - повторює вона.

Вона вказує на картку, на якій зображений чоловік на коні в короні, інша корона оточує посох у його руках. Її погляд перебігає по інших картках.

- Гра життя і смерті. Страждання. Таємниці та обмани. Ілюзії, - каже вона глибоким голосом, торкаючись великим пальцем краю карти, внизу якої

написано "МІСЯЦЬ".

- Я думав, що відмовився від розкладу.

Мій голос, насторожений, ледве чутний, як шепіт.

- Карти так не думають. Вони не схильні до цього.

Я опиняюся по інший бік столу, мій погляд прикутий до Роуз, яка постукує пальцем біля картки у верхньому правому ряду, відмічаючи час, як метроном.

- Вежа, - каже вона, і її палець зупиняється на золотій блискавці, що вдаряє в кам'яну вежу. -Руйнування. Або звільнення. Що це означає для тебе?

Її очі майже повністю чорні в темряві, коли вона дивиться на мене. Я приголомшений, моя єдина відповідь - кивок головою.

- Кам'яна вежа, - сказала вона, не дивлячись на мене, постукуючи по карті. -Вона має бути стійкою. Але побудована на нестабільній основі, і достатньо лише блискавки, щоб зруйнувати її. Хаос. Зміни. Страждання. І коли твій світ руйнується навколо тебе, відкривається істина.

- І... ти думає, що з нею сталося саме це?

Роуз здалеку спостерігає за Слоано, на мить замислившись, а потім повертається до мене.

- Не знаю. Можливо. Я не знаю. А може, блискавка ще не вдарила.

Хоча Роуз відвертається, коли Фіонн заходить у двері, її слова застрягли в моїй голові, як гострі гачки. Вони відмовляються відпустити.

Я вітаюся. Пояснюю, що сталося, і відповідаю на всі запитання брата, поки він оглядає Слоан. Ми не затримуємося в будинку; менш ніж за двадцять хвилин я забираю Слоан і відвожу її в операційну до Фіона. Але коли я дивлюся на неї, питання Роуз залишаються. Можливо, вони завжди були там.

Чи справді я звільнив її?

Чи я стану її руїною?

Розбиті одкровення

Слоан

Моя голова лежить на колінах у Жайворонка, і вона перебирає пальцями моє волосся. Вона погойдується в ритмі мелодії, яку співає невпевненим голосом. "Ніхто тут не може мене полюбити чи зрозуміти..." Її голос стихає до тремтливого гудіння.

Я знаю, що зробила щось, чого ніколи не зможу виправити. Щось, чого я не хотіла би змінити, хоча більшість людей шкодували б про це. А я ні. Я відчуваю таке полегшення. Я нарешті відчинив двері, за якими ховається чудовисько, що трясеться, благаючи випустити його на волю. Тепер, коли він на волі, його неможливо знову закрити.

І я не хочу.

- Мої батьки про все подбають, - прошепотіла Жайворонок, поцілувавши мене у волосся. -Я розповім їм, що ти для мене зробила. Вони допоможуть нам. Ти можеш повернутися додому зі мною.

Мої руки мокрі. Липкі. Я піднімаю їх догори у місячному світлі, що проникає крізь вікно. Вони вкриті червоною кров'ю.

Коли я опускаю руки, то бачу тіло на землі. Художній керівник колегіального інституту Ешборн.

Моє єдине бажання - щоб він повернувся з мертвих, щоб я могла почати все спочатку.

- Я прийду пізно ввечері..., співає Жайворонок. Дрізд, бувай, бувай.

- Дрізд, - сказав інший, але знайомий голос.

Я вириваюся з сипучих пісків спогадів і снів, які ніколи не покидають мене. Коли я розплющую очі, Рован сидить на краю ліжка. Він відкидає моє волосся з обличчя.

- Це був просто кошмар.

Я кліпаю і розглядаю незнайоме місце, в якому опинилася. Світло ллється з сусідньої ванної кімнати, освітлюючи частину гостьової спальні, оформленої у відтінках темно-сірого та білого з домішками жовтого, чий життєрадісний блиск тьмяніє в темряві. Спогади повертаються крізь туман знеболювальних. Агонія, коли Фіонн замахнув мою руку. Біль в очах Рована, коли він тримав мене за руку і нагадував дихати. Полегшення від того, що кістка стала на місце. Те, як Рован поклав свою голову поруч з моєю, коли все закінчилося, ніби кожна мить вирізала глибоку рану в його серці. Коли він підвівся і подивився на мене, в його очах були і розгубленість, і жаль, і я не знала, що гірше.

Вони досі стоять в його очах.

- Котра година?

Я трохи сідаю, похнюпившись. Плече болить, але коли я тримаю руку зі слінгом поперек тіла, мені стає трохи легше.

- 23:30.

- Я почуваюся огидно, - кажу я, дивлячись на свої легінси і фланелеву сорочку, в якій проспала кілька годин.

Я не милася вже більше доби, з самого ранку перед нашим візитом до будинку жахів Гарві. Наче він досі переслідує мене крізь плівку, що вкриває мою шкіру.

Рован простягає руку, щоб допомогти мені сісти.

- Я наберу тобі ванну. Це трохи полегшить біль.

Він залишає мене на краю ліжка і рухається до світла, ніби знає, що мені потрібна хвилина, щоб зорієнтуватися. Я чую, як скрипить кран, вода ллється у ванну. Я довго залишаюся в тьмяно освітленій кімнаті, поки не долаю інерцію і не приєднуюся до Рована у ванній.

Я нічого не кажу, зупиняюся перед туалетним столиком і дивлюся на себе в дзеркало, намагаючись відігнати сльози, що печуть очі, і клубок у горлі. Глибокі фіолетові гематоми тягнуться вздовж вигину моїх очей, а слід

від ноги Гарві Міда на моїй шкірі ще яскравіший, ніж тоді, коли я виявила його в машині. У мене досі засохла кров навколо ніздрів. Ніс болить і розпух. На щастя, він все ще на своєму місці. І це добре, бо я і так схожа на смітник, мені не потрібен зламаний ніс на додачу до всього цього лайна.

- Готово, - каже Рован, вимикаючи воду.

Коли я не відповідаю, він підходить ближче, його відображення зупиняється біля мене. Я не можу відвести очей від свого пошкодженого обличчя.

- Я попрошу Роуз допомогти тобі.

- Ні. Я шепочу.

Незважаючи на всі мої зусилля стримати сльози, вони котяться по моїх віях.

- Ти.

Якусь мить Рован не рухається, і час здається розтягнутим. Потім він наближається, вага його погляду така важка, що я відчуваю її крізь дзеркало.

- Чудово.

Недовірливий сміх, більше схожий на ридання, виривається з мене.

- Я виглядаю, як лайно, - вимовила я, коли впала перша сльоза.

Я знаю, що не варто приймати це так близько до серця. Через кілька тижнів це буде не більше, ніж спогад, смішний спогад, звичайно. Проблема в тому, що, як би я не намагалась, я все ще приймаю це близько до серця. Можливо, я просто виснажена болем, стресом і годинами в дорозі. А може, мені важко усвідомити, що моя вразливість не замкнена в собі. Вона пропонує себе світові у чотирьох кольорах. Вона пропонує себе світові.

- Для мене ти прекрасна, - каже Рован.

Він простягає руку, щоб витерти сльозу великим пальцем. Потім його пестоці слідує за вигином синяви під моїм оком.

- Ось цей колір, скільки ти можеш пригадати речей, які мають такий колір? Це рідкість.

Він знову торкається мого синця, його дотик такий ніжний, що я не відчуваю болю. Моя губа тремтить у дзеркалі. На очі навертаються сльози.

- Баклажан, - кажу я з тремтінням у голосі. - Це найгірший овоч.

Задиханий сміх Рован зігріває мою потилицю і пропускає електричний струм через шкіру.

- Ні. Це селера, найгірший овоч.

- Але баклажан дуже м'який.

- Не тоді, коли я його готую. Обіцяю, тобі сподобається.

- У мене обличчя, як баклажан. По суті, це мудак. Кульгавий придурок з логотипом "Кархарт".

Рован відкидає моє волосся з плеча і цілує мене в щоку. Мені не потрібно бачити його відображення, щоб відчути його посмішку, коли його губи затримуються на моїй шкірі.

- Це не дає бажаного ефекту. Зараз спробую ще раз, - весело каже він.

Він обіймає мене, щоб розв'язати перші дві петлі мого слінгу. Моя гримаса болю приносить мені ще один поцілунок.

- Цей колір не нагадує мені баклажани, хоч як би там не було. Він нагадує мені ожину. Найкращий іюлетовий фрукт, як на мене. Нагадує мені про іриси. Найпахучіші квіти. Нагадує мені про ніч, перед світанком. Найкращий час доби.

Інша петля розстібається з клацанням, і я заплющую очі, щоб заблокувати біль, коли Рован знімає слінг з моєї руки.

- Але...

- Ти для мене найкраща в світі, Слоан. Не зважаючи на синці на твоєму серці чи шкірі.

Коли я розплющую очі, то бачу не синці. Не набряки, подряпини чи кров. Це Рован, його блакитні очі прикуті до моїх, одна рука обіймає мене за талію, а інша повільно малює візерунки на моїй шкірі.

Я кладу свою міцну руку на його, обхоплюю пальцями його руку, де шрами перетинають кістки. Потім я відсмикую його руку, вбираючи кожен нюанс його виразу своїм пильним поглядом. Я проводжу його пальцями до першого гудзика на моїй сорочці і дозволяю своїй руці лягти на напружені м'язи ого передпліччя.

Ми не обмінюємося жодним словом. Лише зв'язок наших очей у дзеркалі, які ніколи не кліпають.

Рован відпускає першу кнопку. Другу. Третю. Четверту - нижче грудної клітки. П'ята відкриває верхню частину мого живота. Шоста - коштовну планку на моєму пупку. Він продовжує утримувати мій погляд, поки розстібає сьомий і восьмий гудзика. Відкритий шматочок шкіри виблискує у світлі, що ллється з-під дзеркала.

Мій пульс калатає. Я можу побачити його на шиї, якщо відвернуся. Я не відводжу погляд. Я тримаюся, поки Рован ковзає пальцями по моїй сорочці спереду.

Він відкривається, відкриваючи мої груди теплому повітрю. Потім він робить те саме з іншого боку. Наші погляди залишаються поєднаними. Лише коли я ковтаю і піднімаю брови, він нарешті опускає погляд на моє тіло.

- Чорт забирай, - бурмоче він. - Слоан.

Моє тіло вкрите подряпинами та синцями, темнішими та помітнішими, ніж кілька годин тому. Його погляд ретельно вивчає кожен квадратний сантиметр моєї оголеної шкіри, ніби я була чимось дорогоцінним, але пошкодженим, розбитим одкровенням. Можливо, це не те, чого він очікував, але я знаю, що він вже уявляв мене такою, оголеною і вразливою до його погляду і пестоців. Я теж уявляла собі це. Але це зовсім інше - відчувати це у важкій тиші, що простяглася між нами. Я не могла уявити, як пульсує моя кров у моїй плоті, як весь світ стискається до цієї єдиної точки, до цієї миті в дзеркалі.

Рован не зводить очей з мого горла, його темно-сині очі майже чорні,

зіниці поглинають їхній колір, поки не залишається лише тоненька блакитна смужка. Його погляд прокреслює лінію до центру мого тіла, його увага настільки повільна і зосереджена, що здається, ніби він торкається моєї шкіри. Він пробігає по хребтах моєї грудини. Він відхиляється вліво і сповільнюється над моїм серцем. Він деталізує пірсинг з рожевого золота, що оточує мій гострий сосок. Мої руки вкриваються мурашками, і я здригаюся, коли його погляд переходить на мої груди, на праву грудь і відповідний пірсинг.

- Щось привернуло твою увагу, красунчику? бурмочу я.

- Так, - сказав він напруженим голосом. - Так, чорт забирай, Слоане. Вся ти.

Рован спочатку стягує сорочку на мою здорову руку, а потім не поспішає знімати її з мого набряклого плеча, його очі все ще прикуті до відображення мого тіла. Тканина падає і збирається біля моїх ніг. Рован робить глибокий вдих, перш ніж запустити великі пальці під резинку моїх легінсів, щоб стягнути їх на стегна. Його пальці обхоплюють мою щиколотку, щоб підняти мою ногу з холодної плитки, і стягують тканину з однієї ноги, потім з другої.

Коли він випростується на повний зріст позаду мене, я бачу кожен важкий подих у його грудях, кожне нерівномірне биття його серця.

- Я маю взяти себе в руки, - бурмоче він сам до себе низьким, хрипким голосом.

Він простягає руку, і я беру її.

- Ну, давай. У ванну, поки я не помер.

Він тягне мене до хмари білих бульбашок, що виблискують у ванні, і я тягну ноги.

- Чи означає це, що у мене буде ще одна перемога?

- Я зараз програю кожну гру, Дрозде, - гарчить він.- Не треба мене поки що викреслювати.

Ми зупиняємося перед ванною. Рован не відпускає мою здорову руку, коли я занурюю палець ноги в гарячу воду. Коли я занурюю ногу, я дивлюся вгору, очікуючи, що він зосередиться на моєму тілі. Але це не так. Його очі

прикуті до мене, брови насуплені, ніби все це нестерпно для нього.

- З тобою все гаразд? - запитала я, спираючись на його руку, щоб поставити іншу ногу у воду, стоячи в маленькій ванні, і моя посмішка лише посилила його насупленість.

- Не зовсім.

- Ти чудово справляєшся.

- Хіба я не повинен тобі це казати?

- Так, звичайно.

- Забирайся у ванну, заради Бога.

- Я вже тут.

Рован проводить іншою рукою по обличчю.

- Як у тебе ще вистачає сил дразнити мене?

- У мене ще є на це сили. Завдати тобі болю - мій пріоритет номер один.

Я дарую йому яскраву посмішку, яка завмирає, коли Рован відводить погляд від мене в бік спальні, наче не може більше дивитися на мене.

- Що таке? Щось не так? Рован?

- Я страждаю вже чотири роки, Слоан. Будь ласка, благаю тебе. Повернися в гру.

Я повільно спускаюся у воду, не зводячи очей з його профілю. З кожним сантиметром просування я сподіваюся, що він зустрінеться з моїм поглядом, але він не робить цього, наче раптом не може. Ніби зачинився в коробці, якої ще хвилину тому не було.

- Технічно, три роки, - жартую я, намагаючись відродити легкість між нами, занурюючись, поки бульбашки не вкривають мої груди, їхні діафанові обійми відкривають лише мої плечі та верхню частину спини, коли я нахилиюся вперед, щоб притиснути коліна до грудей.

Рован гарячково зітхає наді мною.

- Чотири роки.

- У "Гарві" було три...

- Це було вчора. Це означає, що ми вже четвертий рік. А здається, що вісімдесят.

- Гаразд, - кажу я з дразливою посмішкою, яку він не бачить.

Йому потрібна мить, щоб опуститися до мого рівня. Я весь час дивлюся на нього, а він завжди уникає.

Рован піднімає моалку, яку поклав на край ванни, щоб намочити її у воді. Він намагається не торкатися мене нижче поверхні. Він знімає мочалку і накидає її на моє неушкоджене плече, щоб повільними рухами змити бруд з моєї шкіри, і хоча я залишаюся абсолютно нерухомою, всередині мої думки вирають з силою урагану.

Я ковтаю, все ще не в змозі відвести очей від Рована. Мій голос звучить слабко, коли я говорю:

- Отже... чотири роки?

Очі Рована темніють, зосереджені на русі його руки, яка ковзає мочалкою по моїй шкірі. Він не торкається мене кінчиками пальців, жодного разу, хоча повторює рух, поки вода в махрі не охолоне.

- Ти вже це знаєш. Я казав тобі у Торстена.

Серце вискакує з грудей. Рован занурює мочалку у хмару бульбашок і у воду, цього разу торкаючись мого стегна побіжним жестом, який, можливо, був навмисним. Перш ніж я змогла переконатися, він витягнув квадрат з води і провів ним по моєму хребту.

- Ти... ти пам'ятаєш це?

Рован не відповідає. Я не думаю, що він відповість. Тож коли він занурює рукавичку у воду втретє, я хапаю його за зап'ястя під поверхнею, і

він нарешті зустрічається з моїм поглядом.

- Агов, - тихо сказала я. - Я тут.

- Слоан...

Рован заплющує очі і робить глибокий вдих, ніби сподіваючись прогнати біль. Коли він знову зустрічається з моїми очима, в його погляді все ще відчувається біль.

- Якщо я ще раз доторкнуся до тебе... (Він хитає головою.) Мені довелося взяти на себе сміливість роздягнути тебе, не нахилиючись над тумбою у ванній, і трахати, доки ти не благатимеш мене зупинитися.

Я червонію, але намагаюся вдягнути самовдоволену посмішку, яка лише затьмарює біль в очах Рована.

- Я не впевнена, що бачу тут проблему.

- Ти поранена.

- Просто в плече. І обличчя. Так, ребра трохи болять, але я в порядку. Справді, все добре. Професійний ризик, так?

- Я мушу піклуватися про тебе. Це моя провина, що ти в такому стані. Гра була моєю дурною ідеєю.

- Ей, не захоплюйся. Я так не веселилася вже... мабуть, цілу вічність. Відколи себе пам'ятаю. Я з нетерпінням чекаю цього щороку, - кажу я, і з кожним словом гумору в моєму голосі стає все менше, оскільки правда виринає на поверхню. - Я з нетерпінням чекаю на тебе, Рован.

Він ковтає, його вираз обличчя приховує суперечливі почуття, що роз'їдають його. Коли він хитає головою, печія від раптових сліз, які я стримую, обпікає мій ніс. Можливо, я не хочу робити йому боляче, хоча кілька секунд тому ця ідея здавалася кумедною.

- Я хотіла грати, - зізнаюся впевненим голосом, - навіть якщо не думаю, що це триватиме дуже довго. Мені було страшно, коли ми починали, я боялася зробити велику помилку. Але знайти когось, хто зміг би зрозуміти мене, незважаючи на всі розбиті осколки під маскою? Мені це було необхідно.

До того, як ти з'явився в моєму житті, мені чогось не вистачало. Тебе, Рован. Моєму життю не вистачало тебе. Завдяки тобі мені більше не страшно, що мене побачать. Більше не небезпечно грати за власними правилами. Більше не небезпечно веселитися, навіть якщо наші веселощі не всім до смаку.

Він зціплює зуби, ніби перевіряючи, чи не виплюне слова, які збирається сказати:

- У цьому і проблема, Слоан. У цьому суть. Це небезпечно.

Коли я відкриваю рот, щоб висловити протест, Рован хапає мене за підборіддя, щоб притиснути під своїм суворим поглядом.

- Я ледь не втратив тебе, - сказав він, вимовляючи кожне слово з паузою, ніби вбиваючи його в мій череп.

- Я тут, - сказала я тим же тоном, склавши свої пальці навколо його, провівши його долонею по моєму серцю, щоб притиснути до його биття. - Я тут.

- Слоан...

З мене досить слів.

Я скорочую відстань між нами і притискаюся губами до його губ. Він стоїть нерухомо, шокований, а я притискаю його теплу, мокру руку до своїх грудей, мій вимогливий язик до його губ. Впусти мене. У цю мить я усвідомлюю, що завжди мала доступ до думок Рована, його планів, можливо, навіть до його серця, і раптом мене лякає те, що він може мене відштовхнути.

Він відповідає на мій поцілунок, вагаючись, ніби намагається тримати дистанцію, хоча й не хоче цього.

Я проводжу його рукою по своїй шкірі. Його дихання перехоплює, коли я зупиняю його на своїх грудях, мій пірсинг на соску впирається в його долоню. З нього виривається бурчання, ніби він бореться сам із собою. Він сильніше притискає руку до моєї плоті. Але це все одно дуже відрізняється від поцілунку в сараї, коли ми відчули, що уникнули однієї долі і перейшли до кращої.

Тож я рухаю його руку. Тягну її до свого живота. Проводжу нею по шкірі.

Нехай його рука занурюється під воду, повільно, обережно, над моїм пупком. Я знаю, що йому теж подобається цей пірсинг. Я бачила це в його очах, коли він дивився на мене в дзеркало.

Наш поцілунок обривається, коли я продовжую спускатися. Його дихання вривається в мої відчуття, відтінок бурбону в його диханні, наче привид, стоїть між нами. Я вдихаю його аромат і затримую його в легенях, у вухах пульсує серцебиття.

Я притискаю долоню Рована до своїх стегон і тримаю її там.

Він вдихає, задихаючись.

- Слоан... це...

Я забираю руку, щоб дати йому змогу дослідити. Його пальці знаходять мій клітор і трикутний пірсинг, і я прикушую губу від припливу відчуттів. Потім він переходить до симетричного пірсингу в губах, смужки з обох боків якого запечатані маленькими титановими кульками. Коли він доходить до пірсингу розвилки, він майже вібрує, бо дуже напружений.

- Вилазь з ванни, - гарчить він, хапає мене за руку і тягне на ноги.

Хвиля переливається через край ванни і намочує низ його джинсів, але він, здається, цього не помічає.

- Але я тільки почала, на прохання, якщо можна так сказати.

- Нічого кращого.

Я дарую йому невинну посмішку, за що отримую пронизливий, гарячий погляд.

- Я думала, що ти повинен був піклуватися про мене.

- І це саме те, що я збираюся зробити.

Щойно моя друга нога виходить з ванни і торкається килимка, Рован підхоплює мене на руки. Він не дає мені рушника, огортає мене лише своїми обіймами. Я намочую його сорочку, великі краплі піни сповзають по моєму тілу, а потім на підлогу.

Рован відчинив двері з більшою силою, ніж потрібно, і підійшов до ліжка.

- Але я не ангел, Слоан.

Він кладе мене на край ліжка і відходить убік. З кожним подихом мокра тканина його сорочки натягується на грудях. Він схрещує руки і дивиться на мене; я стою зі схрещеними ногами, неушкодженою рукою притискаю поранену до себе, вода охолоджує мою шкіру.

- Покажи мені, - наказує він.

Я піднімаю брови, і моє серце намагається встромитися в ребра.

- Показати тобі?

- Ти мене чула. Повертайся на ліжку, розсунь ноги і покажи мені.

- Я збираюся все це ввібрати...

Я не встигла закінчити речення, як він уже на мені, за кілька сантиметрів від мого обличчя, його руки по обидва боки моїх стегон.

- Я виглядаю так, ніби мені не все одно? Ти справді думаєш, що мені не все одно?

Моя шкіра поколює, ніби благаючи його доторкнутися до неї; я впевнена, що він знає, що він відчуває кожне уривчасте дихання, яке пролітає повз мої губи. Він намагається не торкатися мене нічим, окрім свого пронизливого погляду.

- Я втомився ходити навколо, Слоан. Я хотів тебе чотири роки. І ти покажеш мені те, що я пропускав увесь цей час.

Рован залишається нерухомим, коли я повільно розводжу ноги і опускаю ліву руку, щоб покласти її на праву. Я відступаю назад на ліжку, а він стоїть наді мною, його кулаки впиваються в матрац, його очі втупилися в мої, поки він не задоволений моєю позицією. Коли я зупиняюся посеред ліжка, Рован випрямляється і схрещує руки, стискаючи щелепи.

- Розстав ноги, Слоан.

Його очі все ще прикуті до моїх, я гарячково зітхаю. Я ковзаю лівою п'ятою по матрацу, потім правою, згинаю коліна, випрямляю верхню частину тіла, спираючись на лікоть. Очі Рована все ще не відриваються від моїх, хоча я пропоную йому себе, наче він катує себе, відмовляючи собі в задоволенні дивитися вниз.

- І ще раз.

Тепло розливається всередині мене, коли я знову розсовую ноги. Під шкірою з'являється бажання, порожнеча, яка благає, щоб її заповнили. Кожне прохання Рован - це паливо, кожне слово - вогонь.

- Ще раз, Слоан. Припини уникати мене, бо присягаюся тобі, це не спрацює.

Я ковтаю. Ноги розставлені так далеко, що стає незручно.

Минає мить, і Рован відриває погляд від мого і рухається вниз по моєму тілу. Я відчуваю його на кожному квадратному сантиметрі шкіри, вага його бажання пронизує мене, його самоконтроль згасає, як вогняний стовп на моїй шкірі. Його увага зупиняється на моєму оголеному тілі, і м'язи на його передпліччях напружуються.

- Той пірсинг клітора. Розкажи мені про нього.

Я залишаю його на деякий час, але він не піднімає очей. Він просто чекає, спостерігає.

- Мені було вісімнадцять, сказала я. Це був мій другий пірсинг, після пупка. Було боляче, звичайно, але не так сильно, як я думала. Коли він загоївся, це допомогло, я думаю. Для оргазмів.

- Ти не могла відчувати оргазм раніше?

- Я не знаю. Я не знаю. Я не знала хороших... умов... до цього. Але у мене склалося враження, що це дало мені контроль.

Я стою на місці. Щелепний м'яз Рована смикається. Його очі темніють, повіки опускаються. Він знає достатньо про моє минуле, щоб його уява

заповнила прогалини.

- Я зробила пірсинг губ, коли мені було двадцять. Мені сподобався їхній стиль. Вони маленькі, але чомусь нагадують мені обладунки. Не знаю, чи є в цьому сенс.

- Так, - сказав він, дивлячись мені в очі.

Я дарую йому маленьку посмішку, яка зникає за частку секунди.

- Останню, розвилку, я зробила за кілька місяців до зустрічі з тобою. Щоб надати собі більше впевненості. А потім подумала, що моїм партнерам може сподобатися.

Очі Рована - бездонна безодня, голос хрипкий і кам'янистий, коли він запитує:

- Їм сподобалося?

Мій погляд мандрує кімнатою, гублячись у тінях. Я хитаю головою, не дивлячись на нього.

- Я не знаю. У мене нікого не було з тих пір, як я тебе зустріла.

Ці слова знаходять лише тишу. Вони висять у повітрі. Вони поглинають увесь кисень у кімнаті. Коли я нарешті відриваю погляд від темряви, він зустрічається з поглядом Рована, і я бачу момент, коли його стриманість вибухає.

- Чому ні? - запитує він.

Я знову хитаю головою.

- Повторюю. Досить тягнути час. Зі мною це не спрацює, більше не спрацює. Ти цього хочеш? Ти хочеш мене? Тоді скажи мені, чорт забирай, Слоан.

Він розтискає руки. Кладе руки мені на коліна, міцно стискає мої тремтячі кістки, ніби намагаючись вловити їхній тектонічний рух.

- Скажи це, щоб ти знала, перш ніж я зруйную тебе для всіх інших

чоловіків, що це те, чого ти хотіла. Просто скажи мені...

- Тебе, - вимовила я, видихнувши. - Я зустріла тебе. Я не хотіла нікого іншого. Я хотіла тільки тебе. Ти - все, що мені потрібно.

В його очах немає ні розваги, ні полегшення, лише хижа напруженість. Він дивиться на мене, як тигр на ягня.

Як їжа, яку треба з'їсти.

Матрац прогинається, коли він кладе одну ногу на ліжко, потім іншу, щоб стати на коліна між моїми литками.

- Згадай, що ти щойно сказала, коли тобі здасться, що ти більше не можете кінчити. Бо ти зможеш. У нас є чотири довбаних роки, щоб надолужити згаяне.

Рован пірнає між моїх стегон, його мозолясті долоні обхоплюють мою ніжну плоть, щоб розвести мої ноги. Кожен його видих нагріває вологу на моїй вагіні. Він не зводить з мене погляду - це гравітаційна сила, від якої я не можу втекти.

- Вибери безпечне слово.

Я ковтаю. Насилу.

- Бензопила.

Його сміх схожий на вибух тепла в моїй інтимності.

- Гарна думка, сонечко. А тепер будь гарною дівчинкою і знайди щось, за що можна вхопитися", - каже він, перш ніж повільно, довго і жорстко провести язиком по моїх інтимних губах. - Бо я тебе спустошу.

Дивовижна катастрофа

Рован

Я сказав їй, що я не ангел.

Не думаю, що вона мені повірила.

Але незабаром вона зрозуміє, що я саме той диявол, який їй потрібен, навіть якщо вона цього ще не знає.

Я проводжу язиком по металевому пруту під її клітором, одночасно обводячи великим пальцем контур її чутливого нервового центру, натискаючи рівно настільки, щоб вона захотіла більшого. Слоан вигинає спину і вигукує, коли я всмоктую пірсинг у рот. Аромат її сексу змішується з милом на її шкірі. Я вже майже божеволію від бажання на думку про те, щоб зануритися в її туге тепло.

- Рован, - прошепотіла вона.

Моя вільна рука рухається вгору по її тілу, граючись із серцем, що оточує її сосок, який загострюється. Я пещу вигини і маленькі намистинки з обох боків, а потім обережно тягну, змушуючи її здригнутися. Її чуйність змушує мене посміхатися, але її скромність має зникнути.

- Я не зовсім зрозумів, люба.

Я закриваю рот над його клітором і проводжу язиком по голівці та металевому пруту, поки з неї нарешті не виривається гучний стогін.

- Це вже більше схоже на правду.

- Вони нас почують, - прошепотіла вона. - Фіонн і Роуз.

- Гарзд. Ми покажемо їм, як це робиться. Дамо Фіонну поживу для роздумів. Може, він візьме себе в руки і нарешті почне діяти разом з Роуз.

Сміх Слоан переходить у стогін насолоди, коли я проводжу язиком по її кицьці, щоб відчутти смак її солодкого, теплого збудження, дозволяючи йому

огорнути мої почуття і закарбуватися в моїй пам'яті. Мої пальці слідуєть за симетричними титановими намистинами і прутами, які обрамляють її статеві органи, змушуючи її здригатися, потім я проводжу язиком по її статевих губах, а потім по клітору, перш ніж проштовхнути палець всередину. Її очі заплющені, голова відкинута назад на подушку. Своєю здоровою рукою вона хапається за залізний поручень ліжка, кусаючи губи.

Я вигинаю палець, щоб простежити доріжку вздовж внутрішніх стінок її вагіни. Вона здригається і сильніше впивається зубами у свою плоть. Я двічі поспіль постукую по її грудях, і вона одразу ж відпускає губи зі зітханням бажання.

- Я все одно тебе не чую.

- Рован, - застогнала вона.

Слоан корчиться, коли я знову ляскаю її по грудях. Її кицька змочує мою руку, поки мій палець продовжує повільно рухатися всередину і назовні.

- Ти щось хотіла Дрізд? Скажи це вголос.

- Ще, - каже вона трохи голосніше. - Я хочу більше.

Я додаю палець, і з неї виривається гучний стогін. Але я відчуваю, як вона знову стримується.

- Якщо ти хочеш кінчити, тобі доведеться зробити щось більше, ніж це.

Її тіло пронизує тремтіння, коли я дмухаю цівкою повітря на її оголену плоть.

- Будь ласка, Рован. Будь ласка, - хрипко благала вона.

- А знає, що?

Вона зустрічається з моїм уважним поглядом, її повіки важкі від бажання.

- Оскільки ти так ввічливо попросила, я дозволю тобі взяти його цього разу. Але тобі краще швидше знайти свій голос, пташко. Тому що ми тільки почали, і я буду продовжувати стільки, скільки буде потрібно, поки не буду

впевнений, що ти не відступишся від мене. В кінці ти закричиш. Це довбана обіцянка.

З її грудей вирвався втомлений стогін.

Я просовую вільну руку їй під стегна і піднімаю її сідниці з матраца.

Потім я її пожираю.

Я рухаю пальцями вперед-назад, згинаючи їх, щоб пестити найчутливішу плоть її піхви. Мій язик танцює над її клітором, потім я затискаю її пірсинг між губами і ніжно тягну. Вона вигинає спину, стогне і скиглить, але Слоан нікуди не йде, окрім як в екстаз. Я тримаю її там, де хочу, так довго, як хочу. Я проштовхую пальці глибоко всередину, не рухаючи ними, не даючи їй відчувати оргазм, що наростає в ній.

- І останнє, любя, - кажу я, коли вона протестує. - Просто подивися на мене.

Не змигнувши оком, я всмоктую її клітор у рот, притискаюся губами до її плоті, сильно натискаю, підштовхуючи її все ближче і ближче до точки зламу. Вона стогне і стискає кулак навколо залізного прута узголів'я ліжка. Її піхва стискаються навколо моїх пальців, і я посміхаюся до її клітора.

Я знову відпустив її.

- І ще одне...

- Рован, - гавкає вона.

Я зловісно розсміявся, торкаючись її шкіри.

Я витримую її погляд, мляво проводжу язиком по трикутному пірсингу, від чого по її спині пробігає дроз бажання.

- Чорт забирай, будь ласка, дай мені закінчити. Більше ніяких "чогось іншого". Ніяких зупинок.

- Ми не зупиняємося, повторюю, - диявольський блиск в моїх очах знаходить у відповідь спалах недовіри в її очах. - Як хочеш, Дрізд. Я не збираюся зупинятися, як ти просила.

Востаннє я закриваю їй рота, лижу, смокчу і кусаю, поки вона не доходить до межі і не звивається в моїх руках, її збудження розмазується по моєму обличчю і внутрішній стороні її стегон. Її кицька пульсує навколо моїх пальців, і вона розстібається зі здавленим стогоном, її спина вигинається на мокрих простирадлах. Я продовжую тиснути, доки не переконаюся, що вона використала кожну секунду свого задоволення, вибившись із сил і задихаючись.

Я витягую руку з-під неї і кладу долоню на м'яку шкіру її живота, прибираючи пальці з піхви, перш ніж випростатися на колінах. Можливо, вона не усвідомлює, як довго буде у моїй владі - неіснуючій; принаймні, вона знає, що я не закінчив.

Я стою над нею. Вона дивиться на мене, коли я проводжу блискучим кінчиком пальця по її роті.

Я наказую:

- Відкрий рот.

Вона підкоряється, її язик притиснутий до нижньої губи в очікуванні. Я кладу пальці на слизьке тепло, і вона змикає губи навколо нього, переносючи мене прямо у фантазію, яку я уявляв багато разів раніше - її гарячий, вологий рот навколо мого члена.

- Відсмокчи.

Слоан заплющує очі зі стогоном, який змушує мої пальці вібрувати, коли вона всмоктує його у рот. Її язик ковзає по моїй шкірі. Мене пробігає дріжд, і вона розплющує очі, а потім примружується, і на її щоках з'являється маленька посмішка.

- Ти знаєш, що ти робиш зі мною, чи не так? Ти хочеш катувати мене так само, як я катую тебе, - зазначаю я, відриваючи пальці від її рота.

- Можливо, - прошепотіла вона.

- Тобі не виграти цю гру, Дрізд.

Я загрозово посміхаюся їй, відступаючи від ліжка.

Заклавши одну руку за плечі, я знімаю футболку і кидаю її на підлогу. Очі Слоан блукають по моєму тілу, вбираючи в себе деталі. Я дозволяю їй. Я навіть вітаю це. Вона любить нагадувати мені, щоб я не забивав собі голову своєю зовнішністю, але я усвідомлюю, як я виглядаю і який ефект можу справити. Я весь у м'язах і шрамах, змішаних з написами та іншими вихорами чорного чорнила. Так само, як я дивлюся на неї і знаходжу красу в тимчасових слідах на її тілі, вона дивиться на мене і відчуває те ж саме, я впевнений. Наші шрами - це мистецтво. Зцілення наших тіл - це диво.

- Щось привернуло твою увагу, красуне?

Її горло поколює, коли вона ковтає слину. Я відчуваю, як тепло її погляду рухається вгору по моєму тілу, щоб зустрітися з моїм.

- Так. Весь ти.

- А, добре.

Я розстібаю ремінь і розстібаю блискавку на джинсах, щоб зняти їх разом з боксерами, звільняючи свій ерегований член.

Її погляд падає на мій член, який я беру в руки і повільно гладжу. Вона облизує губи. Навіть у напівтемряві я бачу, як б'ється її пульс на шиї.

- Я не хочу, щоб ти розчарувалася.

Слоан недовіркою сміється.

- Це неможливо.

Потім вона зустрічається зі мною поглядом, серйозним.

- Ти прекрасний, Рован.

Цього разу моя черга червоніти.

Я впевнений, що вона це бачить. Маленьку посмішку, яка з'являється і миттєво зникає. Але якщо вона думає, що посмішка і компліменти повинні пом'якшити ситуацію, вона помиляється.

Я обхоплюю руками її щиколотки і відкриваю її ширше, коли залажу назад на ліжку.

- Чи приймаєш ти контрацептиви?

- Так, - відповідає вона, і її груди вкриваються червоним рум'янцем. - У мене є внутрішньоматкова спіраль.

- Добре.

Я притискаю свій голівку до її вульви, притискаю її до пірсингу на вилці. Срань господня. Вона буде смачною, як я і очікував.

- Тому що я наповню тебе своєю спермою до країв.

Я заплющую очі, проводячи своїм жорстким членом по її пірсингу на губах, то з одного боку, то з іншого. Мої легені наповнюються глибоким, гарячковим вдихом, коли я ще на мить зупиняю себе. Я хочу насолодитися передчуттям.

Рука Слоан знаходить мій зап'ясток і впивається нігтями в шкіру. Коли я розплющую очі, то бачу в її погляді відчай. Це не просто заздрість. Їй це до біса потрібно.

- Трахни мене, Рован, будь ласка. Знищ мене.

Дамби, що стримували мене, раптом розступаються.

- Тоді подивися вниз. Подивись, як добре ти мене сприймаєш.

Я проникаю в її вузьку вологу піхву, якраз настільки, щоб мою голівку огорнуло її тепло. Як я і просив, вона дивиться, затамувавши подих. Стогін виривається з її вуст, коли я завмираю, вся моя увага зосереджена на тому, як її тіло облягає моє, її пірсинг красиво виблискує в тьмяному світлі.

Я просуваю свій член трохи далі, потім відсуваюся на пару сантиметрів назад, її піхва стискається навколо мого.

- Чорт забирай, Слоан. Подивися, як сильно твоя кицька хоче бути спустошеною. Так міцно стиснута, що не хоче відпускати.

З кожним поштовхом я проходжу трохи далі, зупиняючись, коли Слоан намагається відкинути голову назад, зітхнувши. Я хочу, щоб вона дивилася. Щоб ніколи не забула цей момент. Тому я чекаю. Як тільки вона намагається відвести погляд, як тільки насолода відриває її від мене, я чекаю, поки вона зосередиться там, де я хочу. На мені. На нас. І коли вона нарешті залишається прикутою до місця, де наші тіла з'єднані, я знову розсовую її стегна і проникаю в неї глибше, поки не торкаюся дна, мої стегна притискаються до її плоти.

Я стою, поклавши руки їй на талію, скануючи очима її прекрасне вкрите синцями тіло з того місця, де я занурився в неї. Я зупиняюся на її обличчі і спостерігаю за кожною зміною в її виразі, коли я відступаю, аж до голівки, перш ніж заглибитися в неї на всю глибину. Слоан видає гучний, відчайдушний стогін. Вона хапається за узголів'я ліжка, і я роблю це знову. Цього разу вона кричить ще голосніше.

- Це добре, - сказав я, зустрічаючи її темний, важкий погляд з шахрайською посмішкою, коли нахилиюся вперед, щоб обхопити руками її горло. - Галасуй, скільки хочеш. Мене не хвилює, що тебе чує весь район.

Я трахаю її потужними, довгими поштовхами, мій член перекочується по цьому пірсингу з кожним проходом, зводячи мене з розуму від бажання. Я переповнений нею. Її парфумами та хрипкими стогами. Її пульс, що пульсує під моєю долонею. Вигляд її тіла під моїм. Відчуття її піхви, затиснутої лещатами навколо мого члена. Вона всюди, в кожній краплі крові, в кожній іскрі думки, і я хочу знищити її за це. Розтрити її, як вона розтрити мене. Бо вона, курва, ставить мене на коліна. Я хочу знищити її, щоб вона стала моєю, моєю прекрасною катастрофою. Моїм диким створінням. Моєю богинею хаосу.

Я сприймаю це так, ніби це саме те, що я збираюся зробити.

Я трахаю її. Жорстко. Глибоко. Невпинно і нещадно. Її м'язи напружуються навколо моїх рук, вени випинаються на шиї. Я кажу їй, як я збираюся взяти її. В її рот. В її ідеальну кицьку. В її тугу маленьку попку. Я збираюся заповнити її, поки не буду всюди в ній. Так само, як вона в мені.

І вона, блядь, це обожнює.

Її збудження ароматизувало повітря. Вона хоче ще. Вона благає мене не зупинятися. І я не зупиняюся, ні на секунду. Однією рукою я стискаю її горло,

іншою натираю клітор, весь час проникаючи в неї, знову і знову, поки вона не викрикує моє ім'я і не стискається навколо моєї ерекції, коли нарешті кінчає. Я уважно стежу за нею. Електричний струм пробігає по моєму хребту, мої яйця скорочуються, і я вливаюся в неї, тремтячи, моє серце оглушливо стукає у вухах. Я заштовхую її настільки, наскільки вона може мене прийняти, насолоджуючись пульсацією її піхви, яка висмоктує кожну краплину сперми.

Я хочу залишитися похованим там, взяти її на руки і притиснути її спітніле тіло до свого, щоб я міг заснути, відчуваючи, як її секс стискає мій член.

І я це зроблю.

Пізніше.

Я повільно відступаю, дюйм за дюймом, захоплений видовищем нашого блискучого бажання, що охоплює мій секс. Слоан, прикривши однією рукою очі, переводить подих. Як мило. Вона, напевно, вже думає, що я спустошив її.

Вона помиляється.

Я нахиляюся і закриваю рот над її кицькою. Мої пальці лоскочуть її набряклий клітор. Я нагороджуюся шокованим "Рован!", коли занурюю язика в її піхву, що все ще пульсує.

- Рован...

Її м'язи скорочуються, і наші рідини заповнюють мій рот. Я посміхаюся, притискаючись до її плоті, збираючи на язик наші оргазми.

Потім я рухаюся вгору по її тілу.

Її горіхові очі виблискували, синява підкреслювала зелені тони райдужної оболонки. Вона нарешті зрозуміла. Це ще далеко не кінець.

Це тільки початок.

Я зависаю над нею, тримаючи свою вагу на передпліччях. Одним пальцем торкаюся її губ.

Тук-тук-тук. Відчиняй навстіж.

Слоан розтулила губи. Я виплюнув свою сперму в її чекаючий рот.

- Ковтай.

Вона ковтає, її очі не відриваються від моїх, поки я не притискаюся губами до її губ.

Цей поцілунок сирий. Тепер між нами немає жодних бар'єрів. Слоан зводиться до простого плотського бажання. Це те, що я відчував з нею багато разів. Ніби я був нічим іншим, як відчайдушним бажанням. Наші зуби клацають. Вона кусає мою нижню губу, і потужний смак заліза змішується з ароматом цукру і солі.

- Відчуваєш запах, Дрізд?

Я відступаю рівно настільки, щоб зайняти весь простір у її полі зору.

- Так, - прошепотіла вона.

- Чи знаєш ти, що це таке?

Їй вистачає глузду похитати головою. Я посміхаюся.

- Закуска. Тепер настав час для бенкету.

Я повільно спускаюся по її тілу і зупиняюся між тремтячими стегнами, ковзаю рукою по спині, щоб піднести її кицьку до рота.

І, як і обіцяв, перед тим, як настала ніч, вона закричала.

Дефлаграція Слоан

Я не можу заснути, хоча мій розум розслаблений, як ніколи, а тіло виснажене.

Може, це якось пов'язано з членом, що застряг у моїй кицьці.

Я могла б заснути ось так, згорнувшись калачиком в обіймах Рована. Ніколи не було безпечнішого місця. І мені подобається думка про те, що я так дрімаю, що ми з ним все ще пов'язані так, як я не хочу ділитися з кимось іншим.

Але я не можу цього зробити. Тому що, незважаючи на втому, я хочу.

Він вивільнив щось у мені, він відкрив мене, щоб виявити шари, про які я навіть не підозрювала. Не те, щоб у мене не було хорошого сексу раніше, але це було ніщо в порівнянні з тим, що я щойно пережила з Рованом. Він бере так само, як і віддає. Здається, він точно знає, коли натиснути і як сильно. Він запальний. Розкутий.

І я вже прошу ще, хоча наші господарі напевно затаять образу.

Щоразу, коли я уявляю, що завтра вранці мені доведеться зустрітися з Роуз і Фіоном, мої щоки стають гарячими. Ми нарobili стільки галасу. Обидва. Я не раз вигукувала ім'я Рована. Він гарчав моє, коли кінчав мені в рот, моє волосся намоталося на його кулак.

Коли я нарешті благала його припинити доводити мене до оргазму, він взяв моє розм'якле і виснажене тіло в обійми, обклав подушками поранену руку, а потім знову ввійшов у мене, викликавши у мене вигук здивування. Я відчула посмішку на його губах біля моєї шиї, коли я видихнула недовірливий вигук.

"Спи, Дрізд", - сказав він, потім поцілував мене в шию і поклав голову на подушку. -Або не спи, вирішувати тобі. Але я буду спати, як колода, зі своїм членом, зануреним у твою ідеальну кицьку".

Як я можу спати після цього?

І ось я тут, прагнучи якогось руху, якогось тертя, але не бажаючи розбудити чоловіка, який проникає в мене по самісінькі яйця.

- Чорт забирай.

Спочатку я думала, що він здасться і вийде, але він цього не зробив. Я не знаю, скільки часу минуло - може, хвилин двадцять, але мені здається, що минула ціла вічність. Якби тільки я могла поворухнутися, нарешті зняти цю жагу між стегнами...

Такими темпами я не спатиму всю ніч.

Ні. Це було б катуванням. Йому б це сподобалося, звичайно.

Невеличкий ковток повітря рішуче пролітає повз мої губи.

Я вивільняю ліву руку з гнізда подушок і зітхаю з полегшенням, притискаючи пальці до клітора. Моє плече занадто болить для плавних рухів, але вони не повинні бути ідеальними, не з членом Рована всередині мене. Я вже майже закінчила, треба лише трохи натиснути.

Я кручу пальцями на чутливому вузлику, перекочуючи їх по пірсингу. Я кусаю губу; стогін благає вирватися з мене. Киприн вкриває мої пальці. Торкаючись себе, я згадую всі фантазії, які Рован шепотів мені на вухо, коли трахав мене - як він бере мене в громадському місці, розсовує мої стегна на столі в ресторані і пожирає мене, як використовує мою іграшку в сексі, як він наповнює мою дупу спермою...

З моїх вуст злітає легкий стогін.

Я завмираю. Затримую дихання. Нічого не змінюється ні в обіймах Рована, ні в каденції його дихання. Жодних ознак того, що я його потривожила.

Коли я впевнена, що нічого не змінилося, я повертаюся до повільних обертів.

- Слоан.

Я застила нерухомо, не наважуючись дихати, пальці все ще притиснуті до клітора і пірсингу.

- Здається, ти щось задумала. Не хочеш мені про це розповісти?

- Е...

Рован випростується на лікті, щоб подивитися на мене.

- Я думав, ми говорили про ухиляннтя.

Він пересуває іншу руку, яка досі лежала на моїй талії, щоб покласти її на мій лікоть. Я здригаюся, коли його губи торкаються мого вуха. Мені не потрібно бачити його, щоб знати, що його обличчя осяяне дражливою посмішкою, яку він так часто носить, коли ми разом. Він завжди намагається натиснути на мої кнопки. Так само, як зараз. Це, безумовно, був його план з самого початку.

Я похмуро видихаю.

Він сміється.

- У мене є кілька ідей. Дозволь поділитися з тобою своїми теоріями.

Він ковзає долонею по моєму передпліччю, по зап'ястку, обхоплює мою руку. Він сильніше притискає мої пальці до клітора, і я заплющую очі, переповнена вибухом відчуттів.

- Думаю, ти не могла заснути. Ти думала, що це добре, коли тебе трахають так, як ти на це заслуговуєш. Це правда, що, мабуть, було трохи складно заснути з моїм членом у твоїй маленькій нетерплячій кицьці, чи не так?

Рован повільно відходить і повертається, його стегна притискаються до моїх сідниць. Я вже тремчу. Він починає знову, потім кусає мене за мочку вуха, не настільки сильно, щоб завдати болю, але достатньо, щоб я вигукнула.

- Я поставив тобі питання, люба.

- Т-так, - сказала я, одразу ж нагороджена поцілунком і тиском його пальців на мій клітор. - Не могла заснути.

- Це було так складно?

Я хитаю головою, хоча це може бути брехнею. Але він не наполягає.

- Я не думаю, що ти можеш викинути з голови все те, що я сказав, що зроблю з тобою. Ти гадаєш, чи це лише фантазії, чи обіцянки. І оскільки ти не могла зупинитися, всі ті ідеї, що крутилися в твоїй голові, перетворилися на бажання. Ти хочеш, щоб тебе трахнули, незважаючи на те, як ти втомилася. І ти хочеш знати, що реально, а що ні.

Він ніби в моїй голові. Це лякає і хвилює водночас. Я так довго була сама. Тепер він у кожній моїй думці, ніби він завжди був там.

Він мав рацію: я не можу від нього втекти. Він не просто відкрив мою клітку, він розбив її, і перші подихи свободи обпікають мої легені.

- Так, - визнаю я, цього разу впевненіше. - Це все правда.

Довге зітхання Рована розливається по моєму плечу, і в мене по шкірі пробігають мурашки. Я знаю, не питаючи, що він відчуває полегшення від того, що йому не треба витягувати з мене відповідь, що я готова довірити йому своє тіло так само, як і свої думки, надії та страхи.

- Залишайся там, - наказує він, притискаючи свою руку до моєї, щоб я продовжувала.

Він встає, і матрац стає глибшим. Я обертаюся, щоб подивитися, що він робить: він іде до нашого багажу. Я вперше бачу його спину, і навіть у слабкому світлі, що падає з ванної кімнати, я бачу, що його шкіра позначена кількома довгими, широкими шрамами. Але щось інше розтікається по його плечах.

Моє серце підступає до горла, а він погрожує впасти на ліжко.

- Рован...

Він зупиняється і повертає голову, щоб подивитися на мене через плече, коли я випрямляюся, щоб ближче розглянути чорне чорнило, що розливається на потужних м'язах його спини. Він прискорює свій рух настільки, наскільки дозволяє його шия, щоб простежити за моїм поглядом,

але все, що він може побачити, - це кінчик крила.

- Це що...? Ти справді...?

- Чи справді я витатувала на спині ворона, якого ти залишила на столі?

Він закінчує мою думку дражливою посмішкою, але в його голосі я також вловлюю нотку сором'язливості.

- Так, мабуть, так. Схоже на те.

Я ковтаю тягар, який загрожує мене задушити.

- Чому ?

Його посмішка розширюється, і він знизує плечима, а потім відвертається, щоб поритися в одній із сумок. У моїй сумці.

- Почнемо з того, що я не міг взяти з собою оригінал. Він міг пошкодитися.

Він триумфально вигукує і повертається до мене обличчям. Я все ще приголомшена його одкровенням, коли бачу, що він тримає - мій вібратор в одній руці, пляшечку лубриканту в іншій.

- Здається, мені все ще потрібно прояснити для тебе кілька речей.

Рован, наче хижак, наближається до ліжка. Моє серце відскакує від ребер, як м'ячик для пінболу.

- Повернись. На коліна.

Я проковтнула.

- Ти дуже вимогливий.

Рован глузливо посміхається. Я кидаю на нього останній темний, гарячковий погляд, перш ніж повернутися до нього спиною.

- Не прикидайся, що тобі це не подобається.

Він підходить до мене, хапає мою міцну руку і обхоплює нею одну з перекладин узголів'я ліжка, потім позиціонує мої стегна так, як йому подобається, розсуваючи мої коліна своєю м'язистою ногою ще далі один від одного.

- Твоя кицька тебе видає. У тебе з неї капає, Слоан.

- Ти був правий. Ти справді не ангел.

Він просовує іграшку між моїх губ і притискає її до входу в піхву.

- Саме так. І ти теж.

Він вводить фалоімітатор у мою вагіну і витягує його кілька разів, неглибокими поштовхами, перш ніж увімкнути вібратор.

- Я казав, що трахну тебе в рот, і я це зробив. Я казав, що буду їсти твою кицьку в ресторані так, ніби це була найкраща їжа в моєму житті, і я так і зроблю. Я казав, що наповню твою дупу спермою, поки буду трахати тебе твоєю іграшкою. І знаєш, що сталося, коли я це сказав?

- Ні, - кажу я, стримуючи стогін, коли він засовує іграшку все глибше і глибше.

- Твоя кицька так щільно обхопила мій член, що я думав, що зараз вибухну. Ти була наскрізь мокра. По твоїх стегнах стікало.

Верхня частина пляшки відкривається. Цівка змазки стікає мені в дупу.

- Ти робила це раніше?

- У певному сенсі - все було навпаки.

Він притискає великий палець до мого ануса, масажуючи контур, не втрачаючи ритму з іграшкою.

- І тобі сподобалося.

Я киваю.

- Так.

- Добре.

Це все, що він каже, його безапеляційний тон, коли він засовує великий палець мені в дупу, і я вигукую від несподіванки.

Він розслабляє мої скорочені м'язи, знайомлячи мене з відчуттями, аж поки я не вигинаюся проти нього в мовчазному благанні. Тоді його великий палець зникає, натомість з'являється змащена головка його члену, яку він приставляє до тугого отвору, натискаючи на нього, поки він не долає опір. Він зупиняється на мить, поки я дихаю, щоб звикнути до незнайомого відчуття, потім починає повільно входити і виходити, з кожним поштовхом просуваючись трохи далі всупереч вібрації іграшки.

- Тепер, коли ми з'ясували, що все, що я тобі сказав, було довбаною обіцянкою, - гарчить він, прискорюючи темп рухів крижів, - може, варто відповісти на інше твоє запитання.

Я тремчу, пітнію, загублена у вимірі забуття, де все, що я знаю, - це відчуття інтенсивного задоволення, підсиленого легким дискомфортом, який я ціную, бо він лише посилює ейфорійний туман, що поглинає мене. Рован прискорився, слідує постійній каденції потужних ударів. Я не думаю, що можу згадати власне ім'я, не кажучи вже про те, що говорила кілька хвилин тому.

- Моє питання... яке...?

Я чую посмішку в його задиханому сміху. Трясця твоєї матері. Я навіть не можу сформулювати повноцінне речення, поки цей чоловік нещадно трахає мене, і він напевно може дати мені річний звіт про всі наполеонівські війни.

Рован нахилиється ближче, сповільнює темп, накриває мою спину теплом свого тіла. Одна його рука знаходить мої груди, і він перекочує мій сосок між пальцями, вдуваючи цівку прохолодного повітря мені в шию, змушуючи мене тремтіти.

- Про татування, Слоан, - сказав він медовим голосом. - Ти запитала мене, чому я її зробив.

Я стогну, коли потужний поштовх наближає мене до оргазму, майже в

межах досяжності.

- Так...

- Що скажеш?

Я притискаюся чолом до передпліччя і видаю здавлений крик.

- ...як я...?

- Тому що ти мені "подобаєшся"?

Рован вибухає сміхом, недовірливий.

- Подобаєшся. Гарзд, добре. Ти серйозно...? Господи, Слоан. Ти до біса геніальна, але ти також найменш осудлива людина, яку я коли-небудь зустрічав. Ти справді думаєш, що ти мені подобаєшся, не більше, коли я вставив в рамку малюнок, який ти залишив мені на аркуші паперу, вирваному з блокнота? Що я повісив його на кухні, щоб бачити його щодня і думати про тебе? Ти думаєш, ти мені подпбаєшся, коли ти витатуйована на моїй шкірі? Я граю в цю довбану гру щороку, і моє серце розривається, коли я бачу, як ти йдеш, тільки для того, щоб робити це знову і знову, і ти мені подобаєшся? Думаєш, ти мені подобаєшся, коли я тебе так трахаю?

Темп прискорюється. Рован бере мої груди у виїмку своєї теплої долоні. Він штовхає мене. Я вигукую його ім'я, і він трахає мене сильніше.

- Я б вбив за тебе, і я вбив. І буду робити це знову, кожен клятий день. Я зроблю для тебе що завгодно. Я б помер за тебе. Ти мені не просто подобаєшся, Слоан, і ти, блядь, це знаєш.

Його могутні стегна розгойдують мене. Я бачу зірки. Звук, якого я ніколи раніше не чула, виривається з моїх вуст, коли оргазм спустошує мене.

Я не йду. Я вибухаю.

Рован обіймає мене за талію і притискає до себе під час оргазму, моє ім'я на його губах приглушує стукіт мого серця у вухах.

Його дихання все ще уривчасте, а груди тремтять, коли я вимикаю вібратор. Він бурмоче на моїй шії:

- Ти мені не просто подобаєшся, розумієш?

Я киваю.

Рован проводить пальцями по моїй щелепі, м'яко, ніжно, і я дозволяю собі розслабитися на його долоні, коли він кладе її мені на щоку.

- І я тобі теж не просто подобаюся, чи не так?

Це не питання. Це навіть не прохання. Це потреба звільнитися з місця, де він вважав себе самотнім.

Ключ ковзає в замку, а слова Жайворонка відлунюють у моїй голові, перекриваючи стукіт мого серця.

Використовуй цю сміливість, щоб змінити себе.

Я проганяю їх усіх. Всіх, крім одного.

- Дійсно, - сказала я пошепки. - Я кохаю тебе більше, ніж просто добре, Рован. Я думаю про тебе весь час. Я сумую за тобою щодня. Ти раптово з'явився, і відтоді все змінилося. І це мене лякає. Дуже лякає.

Рован цілує мене в плече, проводячи великим пальцем по моїй щоці.

- Знаю, знаю, знаю.

- Ти хоробріший за мене.

- Ні, Слоан, - сказав він з усмішкою, відходячи вбік. - Просто я більш безрозсудний, у мене менше інстинкту виживання. Я теж боюся.

Я дивлюся, як він підводиться з ліжка і прямує до ванної кімнати, звідки повертається з мочалкою і серветками. Він не поспішаючи очищає мою шкіру, обережно, зосереджуючись на русі своєї руки, його брови задумливо насуplied.

- Чого ти боїшся? - запитую я, коли тиша затягується так довго, що мені здається, ніби вона розтягує мої кістки.

Рован знизує плечима. Не піднімаючи очей, відповідає він:

- Я не знаю. Видалення очей з моєї голови промисловим пілососом - це повторюваний кошмар. Я не знаю, звідки він береться.

Коли я ляскаю його по руці, стоїчна маска Рована нарешті розпливається в легкій усмішці, яка швидко зникає. Він зізнається:

- Я боюся, що ти мене знищиш. Боюся знищити тебе.

Я перебільшено зітхнула.

- Прямо до знищення, так? Не простих речей, яких ми могли б боятися, наприклад, того, що ми живемо в різних штатах, або що ми обидва дуже зайняті на роботі, або, я не знаю, що у мене є лише один друг, тоді як ти спілкуєшся з усім Бостоном. Ні. Прямо до знищення одне одного.

Він знову посміхається, але я все ще бачу страх в його очах, і він пробирається в мої.

- Нічого з цього не є нездоланим. Ми просто повинні робити те, що роблять нормальні люди. Розмовляти і все таке.

- У нас не дуже гарний послужний список, коли справа доходить до нормальних людей. Доказ А. Ми могли б піти на пиво.

- Тоді ми станемо кращими. Це лише питання практики.

Звучить досить просто, коли ти так говориш. Тренуватися. Щодня ставати трохи кращим. Трохи сильнішими. Нелегко уявити, як долати ці перешкоди, схожі на гори, коли стоїш у їхній тіні. Але я ніколи не піднімуся на них, якщо стоятиму на місці. Жайворонок мав рацію: я почувався самотньою у цій тіні.

Тому я знову і знову ставлю собі одне і те ж питання: "А що, як я спробую?".

Я не дозволяю своєму розуму вигадувати відповідь. Тому що справжня відповідь: я не знаю. Я ніколи раніше щиро не намагалася, не так, як зараз.

Не відповідай на питання. Просто спробуй.

Це те, що я кажу собі, коли дивлюся на своє відображення у дзеркалі у ванній. Це те, що я кажу собі, коли повертаюся в ліжку, а Рован допомагає мені вдягнути майку, перш ніж подати слім. Це те, що я кажу собі, коли лягаю поруч з ним. Він дивиться на мене, а я дивлюся у відповідь. Його повіки важкі, як і мої, але він відмовляється відвести від мене погляд. І я продовжую казати собі: "Спробуй".

Я вивільняю праву руку і піднімаю кулак між нами.

- Камінь-ножиці-папір (чифумі) ?

- Що стоїть на кону?

- Просто грай, красунчику.

Він насторожено посміхається мені, а потім простягає свій кулак, щоб зустрітися з моїм. На рахунок три Рован береться за камінь, а я - за ножиці.

Я вже знаю, що камінь - це варіант, який обирає більшість людей. Я запитала після зустрічі з Рованом, коли він запропонував чифумі на випадок нічиєї. І я вже знаю, що Рован майже завжди обирає камінь.

- Що я щойно виграв? - запитує він.

- Ти можеш запитати мене про що завгодно, і я дам тобі чесну відповідь.

Його очі спалахують у напівтемряві.

- Правда?

- Так. Давай. Все, що захочеш.

Рован задумливо кусає губу. Йому потрібен час, щоб прийняти рішення.

- Ти була готова втекти і поїхати до Західної Вірджинії, коли я вбив Френсіса. Чому ти залишилася?

Образ Рована, що стоїть на колінах на дорозі, зринає в моїй уяві. Я стільки разів думала про це, про удари, які він обрушив на чоловіка, захопленого своїм божевіллям. Я спостерігала за ним, причаївшись у тіні. І

коли Рован сповільнився і зупинився, я відступила назад. Було б розумніше піти. Було ясно, що він божевільний. Небезпечний. Кількома миттями раніше він схопив мене за горло, але як би мені не було страшно, я довіряла йому. У глибині душі я знала, що він тягне мене подалі від Френсіса і машини в темряву. Коли все закінчилося, мій розум кричав мені тікати, але моє серце бачило на дорозі зломленого чоловіка, який намагався знайти себе в тумані люті.

І першим словом, яке злетіло з його вуст, було моє ім'я.

Я не зробила більше двох кроків назад. Я навіть не відвернулася.

- Ти кликав мене. Ніби втратив мене. Я просто... Я...

Я ковтаю, і його рука знаходить мене в темряві, поколююча лінія тепла пробігає вгору і вниз по моїй руці.

- Я знала, що це несправедливо, що ти хочеш, щоб я залишилася. Я була тобі потрібна. Я вже давно нікому так не була потрібна.

Його ніжні пестощі досягають моєї щоки, контрастуючи з насильством, яке залишило шрами на його пальцях того вечора.

- Це, мабуть, очевидно, але я радий, що ти залишилася.

- Я теж.

Я нахиляюся і притискаюся губами до його губ, насолоджуючись його знайомим запахом і теплом його присутності. Потім я відступаю, щоб запитати:

- Можна задати тобі питання, хоча я щойно програла у чифумі?

Рован сміється, потім цілує мене в скроню.

- Думаю, я можу дати тобі одну відповідь безкоштовно. Але тільки одну.

- Ти щось прошепотів Френсісу перед тим, як побив його. Що ти йому сказав?

Між нами запановує тиша, і на мить мені здається, що він не збирається

відповідати. Він просовує руку під подушку і притискає мене до себе, аж поки моя голова не опиняється на його грудях, а биття його серця втішає мене в темряві.

- Я сказав йому те саме, що й тобі перед тим, як убити, - нарешті промовив він. - Що ти моя.

Я відчуваю невеликий біль, коли цей шматочок пазла стає на місце, ніби моє серце має розірватися, щоб звільнити місце для нього. Це здається неймовірним, але, можливо, Рован дійсно був упевнений у нас весь цей час, упевнений у тому, ким ми могли б бути, чого він хотів. Він терпляче чекав, поки я наздожену його.

Я цілую його в груди і притискаюся щогою до його серця.

- Так, мабуть, так. Гадаю, я твоя.

Я заплющую очі, а коли розплющую їх знову, кімната купається у світанковому світлі, що просочується крізь ламелі жалюзі.

Я все ще згорнута в обіймах Рована, його ноги переплетені з моїми, його рука на моїй талії. Він швидко заснув. Я спостерігаю, як сіпаються його повіки, як піднімаються і опускаються його груди, потім вивільняюся з його обіймів і сповзаю з ліжка. Коли я виходжу з ванної кімнати, він все ще не ворушиться; я мовчки одягаюся і залишаю його спати.

Запах кави та солодкої випічки вабить мене в коридор. У їдальні стоїть Роуз, її темне волосся розпущене по плечах у вільну косу, перед нею стоїть тарілка з вафлями. Вона піднімає свої великі, привітні карі очі при моєму наближенні і дарує мені широку посмішку.

- Привіт, - вітається вона зі мною. - На кухні є ще щось. Будь ласка, пригощайся.

- Дякую. І мені дуже шкода.

- За що? - запитує вона, з повним ротом вафель.

Вона дивиться направо, потім наліво і зупиняється на мені, примружившись, ніби намагаючись зрозуміти, чи не вкрала я щось у неї вночі.

- За те, що були такі... галасливі.

Роуз знизує плечима і опускає голову до тарілки.

- Люба, я буквально живу в цирку з п'ятнадцяти років. Я могла би спати в чашках, що крутяться, якби довелося.

Я розсміялася і пішла на кухню, щоб взяти з полиці два горнятка, які наповнила кавою.

- Я краще розумію твій вчорашній коментар про аутфілдерів.

- Ну, що б не сталося, - каже вона, підморгуючи, коли я зустрічаюся поглядом з центральним островом, - я нічого не чула. Він, з іншого боку... виглядає трохи гірше.

Я обертаюся до Фіона, який заходить до їдальні в піжамі, з розкуйовдженим волоссям і напівзаплющеними очима. Він прямує до холодильника і витягує з дверцят пляшку пробіотиків. Коли я поглядаю на Роуз, вона злобно посміхається.

- Ви добре спали, док? Я спав як убита. Не знаю, як Слоан і Рован.

Фіонн дивиться на неї похмурим поглядом. Але в його очах - стримане тепло.

- Вибачте, - сказала я, мої щоки палали. - Ви були такі добрі, що впустили нас в останню хвилину. Ми не хотіли заважати вам спати з усіма цими... е-е... речами..

- Не хвилюйся за нього, Дрізд. Доктор Бульблье просто трохи ревнує.

Рован підходить у спортивних штанах, що спадають на стегна, і нічого зверху, окрім апетитної демонстрації м'язів і чорнила. Я ще більше червонію, коли він зупиняється біля мене, щоб поцілувати в скроню.

- Одягни сорочку, невдахо, - бурмоче Фіонн, коли Рован поплескує його по спині і тягнеться до молока.

- Який у цьому сен? Час від часу корисно нагадувати тобі, що навіть

якщо ти щодня годинами робиш бурпі, я все одно можу надерти тобі дупу.

Фіонн, здавалося, хотів заперечити, але після того, як він уважно подивився на м'язисте, вкрите шрамами тіло брата, вирішив передумати.

- Я ж казав, що вам потрібен спокій, - каже він натомість. - Відпочинок. Не займатися ніяким... інтенсивним спортом.

Посмішка Рована просто диявольська.

- Ми не займалися спортом. Ми трахалися.

Роуз розсміялася і запхала до рота ще один шматок вафлі.

- Вони чудові. Мені вони подобаються. Вони можуть залишитися?

- Ні, не можуть.

Фіонн дивиться на Роуз, потім на Рована, потім повертається до мене з розкаяним виглядом.

- Вибач за це. Зазвичай, я був би радий. Але цей придурок (махає великим пальцем на Рована) збирається перетворити моє життя на пекло через цю історію з прізвиськом. Мені потрібно спати вночі. І тобі теж. Насправді, тобі, мабуть, варто взяти два тижні відпустки, поки тобі вже не знадобиться слінг.

- У мене ще є тиждень відпустки. Я не брала лікарняних майже два роки, тож це не повинно бути проблемою.

- Я випишу тобі медичну довідку, про всяк випадок. Я хочу, щоб ти носила слінг якомога більше. І запишися на прийом до фізіотерапевта. Ніякого підняття важких предметів, ніякого спорту - сказав він, кинувши на Рован знаючий погляд.

Коли він знову повертається до мене, на його чолі з'являються складки занепокоєння.

- Чи є у тебе хтось, хто може допомогти тобі вдома, якщо у цьому буде потреба?

- Так, - відповідає Рован, перш ніж я встигаю згадати про Жайворонка. - У неї є я.

Я по черзі дивлюся на Рована та його брата. Невіра, нервозність і хвилювання змішуються в моїх грудях.

- Ти прийдеш до Ролі?

Рован ставить каву на стіл. Його блакитні очі дивляться в мої, кольору відкритого моря на сонці. На його обличчі не грає дразлива посмішка, на губах не танцює весела усмішка, коли він підходить ближче і зупиняється переді мною. Його очі стежать за рухом пальців, які пестять контур моєї щоки.

Решта світу зникає.

- Ні, Слоан. Я відвезу тебе додому. У Бостон.

*Даний переклад створений телеграм-каналом Knigartua
!Не призначений для продажу!*

Бронювання Слоан

- О, Боже мій. О, Боже мій. Це ти.

Я дивлюся на Жайворонка, яка стоїть праворуч від мене; безсумнівно, вона нова фанатка гурту. Жайворонок випускає невеликий незалежний лейбл, але вона має чималу кількість прихильників, і це не вперше, коли хтось впізнає її на одному з наших релізів.

Але коли я повертаюся до господині Мег, вона дивиться на мене.

Я відчуваю, що червонію.

- Е... Привіт...?

- Вибач. Мені дуже шкода. Коли ти була тут минулого разу, я відволіклася і забула сказати Ровану.

Вона хитає головою, її гарні блакитні очі широко розплющені.

- Я почуваюся жахливо.

- Я не замовлявля столик, тож не треба вибачатися.

- Але у вас є постійна бронь в 3 In Coach, - каже Мег з легкою посмішкою.

Вона дістає зі столу шпильку для малювання і дає мені аркуш паперу.

Стіл 12 призначений ВИКЛЮЧНО для

- всі бронювання на ім'я Слоан Сазерленд

- красива брюнетка з карими очима і веснянками, зріст 1,72 метра, безумовно, самотня, сором'язлива, з таким виглядом, ніби хотіла втекти звідси

Негайно повідомляйте Рована про будь-яке бронювання на це ім'я або про будь-якого клієнта, що відповідає цьому опису.

Потім, червоним кольором, як буде додано пізніше:

НЕГАЙНО. Я СЕРЬОЗНО.

Слово НЕГАЙНО підкреслено шість разів.

- Це так мило, - каже Жайворонок, читаючи записку, поклавши підборіддя мені на плече і вказуючи на червоний текст. Схоже, він готовий вбивати людей заради тебе. -Це дуже по-кіану-мантично.

Я сміюся і повертаю газету Мег.

- По-перше, "Кіану-мантично" - це не слово. По-друге, Кіану не вбиває людей в режимі великого романтичного червоного прапора.

- Так, як Джон Вік.

- Заради собаки. Не схоже на романтику, Жайворонку.

Вона знизує плечима, а потім широко посміхається Мег.

- Столик на двох, будь ласка, для Слоан Сазерленд, веснянкуватої шатенки зростом метр сімдесят два, яка виглядає так, ніби хоче забратися звідси.

Мег бере два меню зі свого столика і з усмішкою махає нам рукою.

- Будь ласка, пройдіть зі мною. Я повідомлю шефа, що ви тут, як тільки ви влаштуєтесь.

Жайворонок верещить і хапає мене за зап'ястя, коли ми йдемо за Мег до лавки, на якій я сиділа востаннє, рік тому. Вона, мабуть, відчуває, як калатає мій пульс у неї на руці. Після продовження відпустки, як рекомендував Фіонн, я залишилася з Рованом на два тижні. І тих двох тижнів з ним було недостатньо.

Моє тіло все ще було в синцях і боліло, коли я повернулася до Ролі, щоб спакувати речі і покинути свій будинок. З моєю коробкою мені вдалося стати на сто відсотків віддаленим працівником, і я проводила вечори та вихідні, розбираючи свою кімнату для страти в контейнери, якою я майже не користувався з моменту початку нашої гри. Минуло три тижні, відколи я не бачила Рована, і моє серце готове вистрибнути з грудей, коли секунди спливають до кінця нашої розлуки.

Я не знаю, чи вийде - жити з ним, працювати вдома щодня, бути в новому місті, намагатися розвинути цей фундамент, який ми побудували, в щось інше. Але я спробую.

- Ти впевнена, - кажу я Жайворонку, щоб відволікти її від мого власного важкого передчуття, коли ми йдемо через переповнений ресторан.

Полуденний ажітаж минув, але зайнятих столиків все ще більше, ніж порожніх, навіть якщо більшість клієнтів доїли свої страви і перейшли до десерту.

- Звісно, що так. Моя найкраща подруга дуже мила, і я вперше зустрічаюся з її коханим.

Я трохи розсміялася.

- Я ніколи не говорила про кохання.

- Ти ж не пронесла камеру на кухню?

- Це переслідування, а не кохання.

- Те саме. І він, очевидно, теж тебе обожнює. Він знає мою дитину, - каже вона, вказуючи на стіл, де Мег розкладає меню. - Ідеальний вибір для Слоан. З дороги і на рівній відстані від виходів.

Трясця твоїй матері. Вона має рацію. Вона має рацію.

Жайворонки сповзає на м'яку лавку, а Мег зникає, щоб покликати Рована з кухні. Я стою, як ідіот, витріщившись на стіл, наче ніколи не бачила його раніше.

Він бронює для тебе ексклюзивне місце, хоча його ресторан завжди переповнений. Він б'є збоченця, який дивився, як ти мастурбуєш. Він просить дитину з вашого району принести вам продукти.

Кого ти обманюєш? Тобі не просто подобається цей хлопець.

Жайворонки схиляє голову набік і дивиться на мене, насупивши брови.

- З тобою все гаразд, Слоуні? Виглядаєш спустошеною.

Я збираюся щось сказати. Я відкриваю рота і заїкаюся на початку речення, яке ніколи не матеріалізується. Воно завмирає на язиці, коли я чую легкий ірландський акцент над розмовами і дзвін столових приборів по тарілках і келихах на столах.

- Дрізд, - вигукує він досить голосно, щоб я могла почути крізь гамір.

Я повертаюся до нього; він проходить між столиками, так само, як і минулого разу, коли я приходила до "3 In Coach", у куртці шеф-кухаря, закатаній до ліктів, і білому фартусі, перев'язаному навколо талії. Але цього разу на його обличчі немає шокованого виразу, лише тепла посмішка і широко розкинуті руки.

- Ходи сюди.

Я дивлюся на Жайворонку. Її посмішка сяє, очі танцюють. Вона хитає йому головою, і хоча я знаю, що виглядаю як божевільний закоханий підліток, нічого не можу з собою вдіяти. Моє серце калатає в грудях. Якби це залежало від нього, я б уже бігла до Рована.

Я не біжу, я йду. Швидко.

Коли ми знову зустрічаємося посеред ресторану, Рован бере моє обличчя між долонями і на мить затримує погляд на моєму виразі, ніби смакуючи кожен його нюанс. Він сяє, явно в своїй стихії, його очі яскраві, зморшкуваті в куточках, з широкою посмішкою і глибоким полегшенням.

Наш поцілунок не триває довго. Але його тепло залишається, пронизуючи кожен клітинку мого тіла комфортом і потребою в більшому, ніж ми можемо взяти в цю мить.

- Ти виглядаєш набагато краще, - сказав він, відходячи вбік.

Я знизую плечима.

- Трохи болить, але я майже повернувся до нормального стану.

- Як пройшла твоя поїздка?

- Вінстон ненавидів поїздку з Ролі від початку до кінця. Думаю, я буду чути його гарчання уві сні ще тиждень, але він заспокоївся, коли опинився у тебе. Здається, він трохи наляканий, але я впевнена, що за день-два він стане на ноги. Я залишила свої речі у вітальні на підлозі, і я на дев'яносто відсотків упевнена, що до того часу, як ми повернемося, мій кіт розірве весь мій багаж в помсту.

- Вдома, - поправляє Рован, обіймаючи мене за плечі, щоб повернути на лавку. - Наш кіт. Не можу дочекатися, коли ми станемо впливовими виробниками котячих наповнювачів; який чудовий побічний заробіток. Ми будемо багаті.

Я розсміялася і закотила очі.

- Ти нестерпний.

- Колись ти мене полюбиш.

У моїх кроках відчувається нерішучість.

Цей день настав.

З учорашнього дня, можливо. Або позавчора. Насправді, деякий час.

Я не можу точно сказати, коли це почалося, але не думаю, що це коли-небудь припиниться.

Я беру руку Рована, яка лежить на моєму плечі в стані ремісії - суглоб все ще трохи болючий, але з кожним днем стає краще. Я дивлюся на нього, намагаючись придушити посмішку, але марно.

- Так. Так, можливо.

Рован не піднімає очей, але я знаю, що він бачить це в мені, наче це написано сузір'ям крапок на моїй шкірі, навіть коли я намагаюся відвести погляд.

- Я ж тобі казав, - бурмоче він, цілуючи мене в скроню.

Жайворонок піднімається з лавки й обіймає Рована так, наче знає його багато років, і вони починають широку дискусію, ледве встигнувши сісти. Я вдаю, що зосереджуюся на меню, але це ілюзія: я дивлюся на Жайворонка і Рована, і моє серце калатає так, як я ніколи не думав, що це можливо. Єдині двоє людей, яких я люблю у світі, сидять поруч, куючи перші моменти дружби, яка, я сподіваюся, з часом тільки зростатиме.

Можливо, у мене не так багато людей, але у мене є Жайворонок і Рован, і мені цього достатньо.

Ми насолоджуємося їжею. Пляшка вина. На десерт ми ділимо інжирне мюслі і сидимо з кавою, доки останні клієнти не розійдуться, а ресторан не зачиниться, щоб підготуватися до вечірньої зміни. Розмова не вщухає. Коли настає час розходитися, ми домовляємося зустрітися ще раз протягом наступних кількох днів, поки Жайворон буде в місті - концерти, вечери, можливо, прогулянка на катері по гавані. Коли ми прямуємо до виходу, Рован підморгує мені, ніби все це частина якогось великого плану, щоб заманити Жайворонка сюди.

Ми обнялися на порозі, і Рован залишився з наліпкою із золотою зіркою на щоці, перш ніж Жайворонок пішла, весь такий веселий.

- Ходімо, мені потрібна твоя допомога, - сказав він, взявши мене за руку і потягнувши в протилежний бік від Жайворонка, яка повертає за ріг до свого готелю. - Для дуже важливої справи, Дрізд.

- Якої справи?

- Ось побачиш.

- Ти збираєшся залишити цю наліпку на своєму обличчі?

Рован хихикає.

- Звісно, що так. Це робить мене ще красивішим.

Через чотири вулиці і поворот Рован зупиняє мене на півдорозі. Скільки б разів я не запитувала його, що він робить і де ми знаходимося, він ухиляється від відповідей. Замість відповіді він підходить до мене ззаду, закриває долонями очі і штовхає мене вперед. Я вже збираюся сказати йому, що не збираюся перетинати весь Бостон із заплющеними очима, коли він зупиняє нас і змушує повернути ліворуч.

- Готова?

Я киваю.

Він забирає руки від моїх очей.

Переді мною цегляна будівля, де над свіжопофарбованою дерев'яною терасою, на якій ще немає стільців, розкинувся новенький чорний тент з підсвіченими глобусами. Інтер'єр завершений, з розкішними деталями і столами з темного дерева в поєднанні з відкритою цеглою і бензиновим синім декором. Величезні папороті м'яко ворухнуться на вітрі від системи кондиціонування, захищеної в індустріальній структурі чорних сталевих балок і стельових каналів. Тут красиво і елегантно, але водночас і затишно.

А поперек фасаду, над дверима і навісом, тягнеться величезна вивіска з масивними літерами.

М'ЯСНИК І ДРІЗД. (анг. Butcher & Blackbird)

- Рован...

Я підходжу, дивлюся на вивіску і стилізованого кованого ворона та вікно, розташоване за першими літерами.

- Ти це серйозно?

- Тобі подобається?

- Це неймовірно. Я в захваті.

- Що ж, це полегшення, тому що ми відкриваємося через два тижні. Будемо заповнені аж до Різдва. Було б складно все скасувати.

Усміхаючись, він бере мене за руку і тягне до входу, де на великому плакаті оголошено про майбутнє відкриття та вказані контактні дані. Він відмикає двері і притримує їх, щоб я увійшла. Мене зустрічає запах свіжої фарби та нових меблів.

- Але мені все одно потрібна твоя допомога.

Дорогою до кухні Рован звертає увагу на деталі та прикраси, які відображають вплив його братів, як-от вибір бурбонів Weller за барною стійкою для візиту Фіона на відкриття, або підставки зі штампованої шкіри, зроблені Лахланом. Я всюди. У величезному шкіряному крилі з пір'ям, розстеленому на стіні над банкетками, саме там, де я вирішила би сісти. На чорно-білих картинах ворон місцевих художників, на кожній з яких - м'ясний ніж або тесак.

Не тільки я. Це стосується нас.

Я зупиняю Рована посеред кімнати. Його очі сканують моє обличчя, а потім шию, коли я ковтаю, моє горло палає.

- Ти...

Це все, що я можу сказати. Я роблю жест між нами, потім показую на кімнату.

- Це...?

Рован стримав сміх, і його губи розтягнулися в знаючій усмішці.

- Як красномовно. Це що, ситуація "хлопець з хлопцем"? Не можу дочекатися, щоб почути, що ти вигадась цього разу, Дро...

- Я кохаю тебе, Рован, - різко сказала я.

Я не встигаю помітити шок на його обличчі, як кидаюся йому в обійми, притискаючи його сильне тіло до свого. Його серце шалено б'ється під моїм вухом, де моя голова притиснута до його грудей.

Він обіймає мене і, зануривши одну руку в моє волосся, цілує в маківку.

- Я теж тебе кохаю, Слоан. Так сильно, бляха-муха. Я маю на увазі, в

ресторані мене просто підсмажили.

Я сміюся йому в груди і простягаю руку між нами, щоб відігнати сльозу, перш ніж вона встигне впасти.

- Я це зрозуміла, так. Не знаю, що мене наштовхнуло. Може, вивіска зовні.

Рован відходить убік, кладе мені на плечі свої теплі руки. Коли він дивиться на мене, я бачу, як все, що я відчуваю, відображається в його маленькій посмішці і м'якості в його очах. Яке полегшення знати, що я можу любити і бути коханою, після багатьох років, коли я думала, що я настільки зламана, що в моєму серці залишилося місце лише для помсти і самотності. І я думаю, що бачу полегшення цього тягаря в очах Рована.

- Іди сюди, - каже він, цілуючи мене. - Мені все ще потрібна твоя допомога.

Рован веде мене на кухню, де під свіжопофарбованою стелею виблискують новенькі промислові прилади та прилавки з нержавіючої сталі. Він підходить до ряду гачків для фартухів і кидає мені один, перш ніж зникнути в холодному приміщенні.

Коли він повертається з інгредієнтами, складеними на тацю, і ставить її поруч зі мною, я запитую:

- Що ми будемо робити?

- Ми будемо космічний корабель.

Я кидаю на нього відвертий погляд, який змушує його посміхнутися.

- Очевидно, що ми готуємо. Я все ще допрацьовую обіднє меню для першого тижня роботи. Мені потрібна твоя допомога.

- Я думала, що ми вже з'ясували, що готувати - не моя сильна сторона.

- Ні, ми з'ясували, що ти вмєш готувати дуже добре, нам просто потрібно робити це разом.

І це те, що ми робимо.

Ми починаємо з простих речей, таких як приготування вінегрету з червоним вином для одного з салатів або підготовка овочів для супу. Потім переходимо до більш складних страв: смаженої свинини з оладками з цибулі-шалот, філе лосося та вершковим соусом. Спостерігати за тим, як Рован ділиться своїм мистецтвом з такою пристрасстю і впевненістю, все одно, що впорскувати афродизіак прямо в мої вени. Моє бажання до нього стає сильнішим з кожною миттю, а він настільки поглинений тим, що робить, що, здається, навіть не помічає цього.

Що тільки збільшує мою любов до нього.

Ми куштуємо страви, а Рован знімає зі своєї щоки золоту зірку і прикріплює її зверху порожньої сторінки у заплямованому блокноті з собачими вухами, куди він записує ідеї та відгуки про все, що ми робимо разом. Потім він оголошує, що настав час десерту, страви, з якою йому найбільше потрібна допомога. Коли я заперечую, що вже наїлася, він сміється.

- Я знаю, що ти завжди можеш взяти більше - каже він з посмішкою.

Він прямує до холодильника і повертається з іншою тацею, повною їжі, але цього разу павлова, крем-брюле і шоколадний торт вже приготовлені. Залишилося лише прикрасити їх і додати соуси, що Рован робить зі швидкістю і точністю, перш ніж поставити їх переді мною на робочу поверхню. Потім він робить крок назад і дозволяє своєму погляду детально оглянути мене з голови до ніг. Я відчуваю його глибоко в моєму тілі, ніби він смикає за невидиму нитку, яка до болю стискає мій живіт.

- Стань обличчям до прилавка і підтягни сукню, Слоан.

Мої трусики одразу ж намокли, мій мозок не встиг зареєструвати його слова, наче моє тіло знало, що має статися, раніше за розум. Я гарячково вдихаю і відкриваю рот, але не знаю, що сказати.

Рован піднімає брови і фокусує погляд на прилавку.

- Думаєш, я не помітив, як ти натягувала сукню і нахилилася, щоб показати мені свої груди, поки ми готували соус з білого вина? Я завжди помічаю тебе, Слоан. А тепер роби, як я кажу.

Я видихаю хрипкий подих, який тримала в собі, хапаю низ сукні і натягую її на стегна, повертаючись до стійки з нержавіючої сталі, її прохолодний край торкається моєї палаючої шкіри. Тепло Рована огортає мою спину, коли він рухається позаду мене, щоб провести своєю мозолястою рукою по моїй нозі, а потім по вигину сідниці.

Він відсуває мої трусики вбік і притискає свій член до мене, а потім встромляє його в мене, витягуючи з мене стогін.

Він просто сидить там, не рухаючись, застрягши в моїй піхві по саму рукоятку.

Зітхання застрягає в глибині горла. Мій клітор тремтить, жадаючи тертя, кицька у відчаї. Я намагаюся рухатися вперед і назад, але у мене немає місця для маневру між непохитною силою Рована і твердим краєм прилавка на моїх стегнах.

- Ні, - наказує він, коли я намагаюся ще раз. - Розслабся, Слоан.

З моїх вуст виривається придушений стогін.

- Як мені розслабитися?

Рован сміється, не вражений бажанням, яке поглинає мене, кожна клітина палає від незадоволеного бажання.

- Спробуй. Побачиш, куди це тебе приведе.

Мій пульс прискорено б'ється, а дихання нерівне. Коли я припиняю спроби поворухнутися, Рован кладе підборіддя мені на плече і бере десертну ложку.

- Ти хороша дівчинка, Дрізд, - воркує він мені на вухо, занурюючи ложку в крем-брюле і підносячи її до моїх губ. - Хороші дівчатка заслуговують на винагороду.

Вершковий десерт і кислий соус із червоних фруктів осідають на моєму язичі вибухом смаків. Рован стоїть нерухомо, поки я його смакую.

- Тобі сподобалося?

- Т-так.

- Чогось не вистачає?

- Я просто...

Я, бляха, не знаю. Я не можу ясно мислити, коли його товстий, твердий член всередині мене, моє збудження заливає мою промежину, мій клітор вимагає полегшення. Коли я хитаю головою, він, здається, розуміє, що я не маю на увазі "ні", просто у мене немає слів.

- Закрий очі. Спробуй ще раз.

Я роблю те, що він просить. Запах цукру і свіжих фруктів вривається в мої ніздрі, аромати, які я не вловила з першого разу. Рован проводить краєм ложки по моїх губах, щоб покрити мою плоть солодощами, перш ніж я відкрию йому рот.

- Що ти відчуваєш? - шепоче він мені на шию.

- Вершки. Ваніль. Карамелізований цукор. Полуниця і малина.

Я тримаю очі заплющеними. Я відчуваю, що пливу, але не поза своїм тілом, а всередині нього, подорожуючи місцями, яких ніколи не бачила і не відчувала раніше. Всередині мене існує інший світ, про існування якого я навіть не підозрювала. Я ніби від'єднана від решти світу і водночас присутня у ньому більше, ніж будь-коли. Кожне відчуття стає чіткішим за відсутності зовнішнього шуму.

- Чого не вистачає? - наполягає Рован.

- Нічого. Просто...

Я хитаю головою. Рован проводить рукою по моїй руці, щоб запевнити, що з ним я в безпеці.

- Але він не унікальний.

- Ти маєш рацію.

Він поблажливо цілує мене в шию, а його пеніс смикається всередині

мене. Я помічаю кожен його рух, від того, як його губи торкаються моєї шкіри, до того, як його груди притискаються до моєї спини.

- Він не унікальний. Він схожий на всі інші крем-брюле в місті. Потрібно щось інше. Щось нове.

- Торстен Харріс неодмінно запропонував би...

- Дрізд, - попередив Рован, кусаючи мене за вухо. - Навіть не намагайся закінчити це речення, або я влаштую тобі пекло.

Я посміхаюся, мої очі все ще заплющені.

- Мені подобається твоя версія пекла.

- Це ти зараз так кажеш. Але я думаю, що якби я залишався в твоїй тугій кицьці годинами, не даючи тобі кінчити, ти б змінила свою думку.

Рован рухає стегнами, крихітний рух, який лише розпалює моє бажання.

- А тепер, будь слухняною пташечкою і назви мені випадковий фрукт. Перше, що спаде на думку.

Я не думаю про це. Я просто відповідаю.

- Хурма.

На мить запановує тиша. Рован розслабляється за моєю спиною, наче напруга в його грудях зникла.

- Так, це хурма. Хурма. Чудова ідея, люба.

Він виходить з мене.

Я розплющую очі й обертаюся, коли він робить крок назад і засовує свій ерегований член назад у боксери, а потім натягує штани. Я дивлюся на нього, затамувавши подих. В його очах вогонь і бажання, але він стримує їх. На відміну від мене. Я знаю, що розгубленість написана на моєму обличчі.

- Я думала, що гарні дівчата мають право на винагороду, - хрипко сказала я.

Невеличка посмішка смикає кутики його губ, де шрам прокреслює світлу пряму лінію на шкірі.

- Твоя правда, твоя правда. Я так і сказав. Іди в ресторан і сідай на свій столик.

- Який саме?

- Ти побачиш.

Він підморгує мені і збирає на тацю інгредієнти, які не використав. Я спостерігаю за ним якусь мить, аж поки він не показує на двері й не каже, що прийде, як тільки закінчить.

Я пробираюся через тьмяно освітлену кімнату до столиків, розставлених під великим крилом, прикріпленим до стіни. Я дивлюся на головний вхід і знак пожежного виходу біля туалетів і кухонних дверей, і столик, який я обираю, очевидний - це той, що знаходиться прямо під гребенем розширеного крила.

Коли я опускаюся на лавку, то бачу рядок тексту, вирізаний на дереві столу, написаний просто, швидким почерком. «Стіл Дрозда».

Я проводжу кінчиком пальця по контуру кожної літери, розглядаючи кімнату і кожен деталь з цієї привілейованої точки спостереження. Я все ще насолоджуюся теплом, що розливається по моїх венах, коли чую шипіння кухонних дверей.

- Здається, я казав тобі сісти на стіл, - каже Рован, підходячи до мене.

Я дивлюся на нього, потім на еркер у передній частині ресторану, перш ніж повернутися до нього. Передчуття розливається по моїх венах потоком адреналіну.

- Але...

- На стіл, Слоан. І поквапся.

З вогнем під шкірою я вказую на вхід до ресторану. Рован зупиняється біля столика з суворим виразом обличчя, який явно означає, що він не

допустить жодних протестів, але це не заважає мені розмовляти.

- Я щойно бачила, як повз мене проходила жінка з покупками. Вона не хоче цього бачити. Ніхто не хоче цього бачити.

- Звісно, що так. І навіть якщо ні, є одна важлива деталь, яку ти упускаєш. Я... То ти хочеш використати своє кодове слово?

- Ні, це не так.

Рован кладе руки на стіл і нахиляється вперед, щоб подивитися на мене.

- Тоді лягай на довбаний стіл, Слоан.

Я залажу на піднос спиною до ряду вікон, мій пульс калатає, очі прикуті до нього. Коли я влаштовуюся, Рован сповзає на м'яку лавку, поки не опиняється навпроти мене. Ми дивимося один на одного, не рухаючись. Здається, йому подобається, що я чекаю на його вказівки так само, як і мені подобається їм підкорятися.

- Підтягни сукню до талії, - сказав він, і його темні очі палали бажанням.

Я роблю те, що він мені каже, але не поспішаю, перетягуючи тканину по шкірі.

- Широко розстав ноги.

Рован дивиться на мої мокрі трусики і випуклість пірсингу під тканиною, коли я розводжу стегна настільки широко, наскільки дозволяють мої стегна. Він хапає мене за коліна і тягне назад до центру столу.

- Пам'ятаєш, що я тобі казав? - запитує він, не відриваючи погляду від моєї промежини.

Я киваю.

- Що ти збираєшся зжертити мене на ресторанному столі.

- Правильно, Дрізд. І це страва, яку я до смерті хочу спробувати.

Рован відтягує мої трусики вбік, опускає голову і кінчає в себе.

Він не брехав. На вулиці можуть проходити люди. Можуть зазирнути у вікно. Можуть сидіти за сусіднім столиком... Йому начхати. Він поглинає мене так, ніби це остання їжа в його житті. Він з увагою розглядає кожен пірсинг і смокче мій клітор. Він занурює язика в мою кицьку і стогне. Він стискає пальці на моїх стегнах так сильно, що можуть залишитися синці, і це тільки посилює моє бажання.

Якщо хтось дивиться, мені теж байдуже.

Я хапаю Рована за волосся і притискаю до себе, щоб потертися своєю кицькою об його обличчя. У відповідь я видаю гортанне бурчання, і два пальці занурюються в мою піхву, досвід і ритм його дотиків все більше наближають мене до оргазму. Мій зад скрипить об дерево, коли він поглинає мене тілом і душею.

Я викручуюся, викрикуючи ім'я Рована, мочу його пальці, закриваючи обличчя. Він не дає мені часу оговтатися від інтенсивного оргазму і стягує мої трусики з ніг, щоб кинути їх на підлогу. Як тільки вони зникли, він зняв свої штани і боксери і проник в мене.

- Чорт забирай, Слоан, - гарчить він при першому ж поштовху.

Я вже знаю, що незабаром прийду сюди вдруге.

- Я так за тобою скучив. Це було пекло без тебе.

- Я тут, - сказала я пошепки.

Я проводжу пальцями по його волосся, а іншою рукою просовую руку під його кухарську куртку, щоб дослідити м'язи спини. Він відкидається назад, щоб зняти кофту, і я проводжу пальцями по кожному забинтованому м'язу, по кожному нерівному шраму.

Рован обіймає мене за спину і тягне до себе, не розриваючи нашого зв'язку, так що я падаю верхи на лавку.

- Ти візьмеш мій член так глибоко, як тільки зможеш. Ти будеш їздити на ньому так, як захочеш, поки не кінчиш. А цими цицьками, - сказав він, розстібаючи блискавку ззаду моєї сукні, перш ніж смикнути мене за декольте і чашечки бюстгальтера, - ти будеш битися цими прекрасними цицьками об

моє обличчя.

Вхопившись однією рукою за верхню частину лавки, я нахиляюся, щоб направити одну грудь до його рота, який чекає на мене. Він смокче мій сосок і проводить язиком по пірсингу, його стогін змушує мою шкіру поколювати, коли він стискає інший сосок, який твердне під його дотиком.

Я хвилеподібно нахиляюся над його ерекцією, наповнюючи себе ним. Я хочу розтягнути насолоду надовго. Я хочу насолоджуватися кожною довгою ласкою його члена, кожним натисканням мого клітора на його плоть, кожним дотиком мого пірсингу до мого нервового центру. Але він підштовхує мене все ближче до межі поцілунками, якими покриває мої груди, і непристойними вимогами, які він виголошує щоразу, коли відривається від моєї шкіри. -Ось так, крихітко, візьми мене глибше в цю тугу маленьку кицьку. Моя сперма стікатиме по твоїх прекрасних стегнах всю дорогу додому.

Мій оргазм вибухає зірками в моєму полі зору, я заплющую очі і кричу. Я розлітаюся на мільйон шматочків, а Рован піднімає стегна, вливаючись у мене, його руки міцно стискають мою талію, щоб утримати мене на своєму пульсуючому пенісі. Наші лоби притискаються один до одного, наші дихання змішуються, наші погляди зливаються. Коли ми нарешті виходимо з ейфорійного туману, я посміхаюся і гладжу щоки Рована кінчиками пальців.

- Я теж за тобою скучила.

Рован зітхає, і я розумію, що вперше бачу його по-справжньому розслабленим відтоді, як повернулася. Він цілує мене в кінчик носа.

- Ходімо додому і зробимо це знову. Знову, і знову, і знову.

Він вивільняється з моєї хватки, його сперма капає з моєї піхви. Я дивлюся на свої стегна і питаю:

- Рушник?

Рован ковзає рукою по моєму стегну. Двома пальцями він збирає молочний потік і просувається до моєї піхви, його очі вже темніють від бажання, коли він спостерігає за моєю реакцією.

- О ні, - хрипко каже він, повільно обмазуючи мене пальцями своєї сперми.

Я здригаюся і стогну, моя плоть чутлива, але ненаситна.

- Я не жартую. Ти підеш додому з цим на стегнах, пташко.

Після останнього проникнення і проведення великим пальцем по моєму клітору, що змушує мене зітхнути і стиснути його плече, він витягує пальці і підносить їх до моїх губ, щоб я могла їх витерти. Коли він задоволений, він ніжно веде мене до кінця лавки і одягається, перш ніж піти за мною.

Ми стоїмо на мить, тримаючись за руки, дивлячись на кімнату і вікна, де, слава Богу, ніхто не зупиняється, щоб підглядати за нами в нашому святилищі, яке, здається, огортає нас щоразу, коли я залишаюся наодинці з Рованом. Я дозволяю своєму погляду пробігтися по кімнаті, і коли моя увага переключається на нього, я відчуваю, як його погляд притискається до мого обличчя, наче ніжна ласка.

- Я такий радий, що ти повернулася, Дрозде, - прошепотів він, притискаючи мене до грудей і обіймаючи.

Я заплющую очі, і ми погойдуємося, як дві темні, переплетені істоти, яких несе течія навколишнього світу.

- Я нікуди не піду, - шепочу я. - Тільки додому, до тебе.

Вежа Рован

Мені здається, що я пройшов через пекло за останні два тижні, щоб дійти до цього моменту - відкриття " Butcher & Blackbird ".

Очевидно, у нас були деякі проблеми перед запуском. Проблеми з касовою системою. Проблеми з постачальниками. Звичайні речі, але нічого серйозного - просто накопичилося багато лайна. Але з 3 In Coach була зовсім інша історія. Зламане обладнання. Проблеми з електрикою. Несправні прилади. Це було схоже на американські гірки, коли все мало б працювати без збоїв. Я намагався ігнорувати це і залишатися зосередженим, але напруга зростала, і у мене не було часу, щоб випустити пару, як зазвичай робить Бостонський М'ясник. Якби я міг вибрати легку мішень, наприклад, дрібного наркодилера, я знаю, що почувався б краще. Я просто не мав часу.

На щастя, Слоан - як маяк у моїй ночі.

Якщо мої довгі години, втома і стрес турбують її, вона не показує цього. Я знаю, що вона хвилюється за мене, але немає ніякого роздратування або вимоги більше уваги чи присутності, ніж я можу дати зараз. Навпаки, вона, здається, розквітає, навіть якщо мені важко в це повірити.

"Ти пройшла весь цей шлях, перевернула своє життя догори дном, а мене ніколи немає", - зізнався я позавчора, коли ми лежали в ліжку, вступившись очима в темряві в стелю.

Я не сказав, що постійно хвилююся, що все вийде зовсім не так, як я собі уявляв. Я хотів Слоан роками, і тепер, коли вона нарешті тут, мене поглинає тривога, що я не даю їй того, чого вона потребує. Що, якби я приходив додому щовечора, щоб зняти стрес, трахав її, щоб заснути, не пропонуючи нічого відчутного натомість? Це те, що я роблю?

Я щаслива, - відповіла вона просто, наче це було очевидно. -Я люблю самотність, Рован. Я почувуюся в безпеці, коли я сама. Можливо, не завжди з цим клубком волосся, який виглядає так, ніби хоче роздерти мені обличчя, але якщо не брати до уваги Вінстона, я в порядку. Я не відчуваю себе самотньою".

Вона поцілувала мене в щоку, ніби для того, щоб підкреслити свої слова, а потім заснула там, де завжди спить, поклавши руку мені на серце. Після цього я ще довго не міг заснути, а в голові крутилося лише одне питання:

А якщо вона бреше?

Я глибоко зітхнув і зосередився на своєму завданні - не спалити на сковороді фуа-гра для початку. На кухню заходить Райан, метрдотель, щоб перевірити час приготування наступної страви. Дві хвилини. За дві хвилини перші гості будуть їсти в Blackbird & Butcher. За дві хвилини наступний крок у моїй кар'єрі стане реальністю.

Я кладу фуа-гра на підсмажену бріюшу, яку приготувала су-шеф Міа. Ми збираємо всі страви, всього п'ять, перед тим, як поставити їх на прохідну для офіціанта, який вже чекає, і одразу ж переходимо до викладання наступних замовлень, які перебувають у процесі приготування.

Тоді ми знайшли свій ритм.

Супи. Закуси. Салати. Швидко, спритно. Тарілка за тарілкою. Я стежу за номерами столиків, але там немає номера 17, зарезервованого виключно для Слоан.

Дивлюся на годинник на стіні.

19: 42.

Сплеск тривоги б'є в груди і скручує живіт. Вона запізнюється на сорок дві хвилини.

- Слоан у себе? - запитую я, коли Райан заходить на кухню з одним з офіціантів.

- Ще ні, босе.

- Трясця твоєї матері.

Міа сміється поруч зі мною на лінії.

- Прибери свою ірландку, шефе. Вона просто запізнюється.

- Вона ніколи не запізнюється! - Я розлючено гавкаю.

- Вона буде там, не хвилюйся.

Я хочу зателефонувати їй, але не можу зупинитися, навіть щоб перевірити телефон. Я в процесі відправки перших основних страв, приносять інші закуски, в ресторані починає ставати тісно.

Серце калатає в грудях, а в горлі перехоплює.

Це на неї не схоже.

Вона брехала. Вона тут нещасна.

Вона пішла.

Щось сталося. Вона потрапила в аварію. Її поранили, або напали, або, чорт забирай, заарештували. Вона буде гнити в якійсь дірі, у в'язниці. Для такої жінки, як Слоан, це було б гірше смерті. Можете собі уявити? Сором'язлива, уїдлива Слоан Сазерленд, оточена людьми двадцять чотири години на добу, ніколи не може знайти безпечного місця, щоб сховатися?

- Шефе, Слоан прийшла, - незворушно каже одна з офіціанток, забираючи з таці дві тарілки.

Вона зникає, перш ніж я встигаю обрушити на неї шквал запитань.

Полегшення було достатнім, щоб відновити мої зусилля і зарядити мою концентрацію, яка вислизала.

Ми з командою наполегливо працюємо протягом усієї служби. Я приділяю особливу увагу столику 17, не знаючи, яке з шести замовлень на ньому призначене для неї. Коли навантаження поступово зменшується і ми нарешті переходимо до десертів, я розв'язую фартух на талії, дякую моїм працюючим кухарям і прямую до їдальні.

Посмішки, оплески і задоволені, напівп'яні обличчя зустрічають мене, але мої очі одразу ж знаходять Слоан, яка сидить з моїми братами, Жайворонком, Роуз і моєю подругою Анною, з якою вона зблизилася останнім часом. Райан подає мені фужер шампанського, поки інші офіціанти

переходять від столу до столу, роздаючи келихи клієнтам.

- Дякую всім, що прийшли сьогодні, - кажу я, піднімаючи фужер в тості.

Я обводжу поглядом кімнату, зупиняючись на докторі Стефані Ростісі, який сидить за столом зі своєю дружиною, а потім змушую себе відвести погляд. Я б добряче розважився, порізавши цього виродка. Моя посмішка розширюється від цієї думки.

- Без вашої підтримки 3 In Coach ця нова пригода Butcher & Blackbird не була б можливою. Я також хочу подякувати моїм відданим і працьовитим співробітникам, які виконали неймовірну роботу не тільки сьогодні, але й протягом усього часу підготовки до відкриття.

Навколо мене вибухають оплески, коли я повертаюся до столика Слоан. Вона сидить між Роуз і Жайворонком, які приїхали на відкриття, моїми братами по обидва боки вигнутої лавки.

- Дякую моїм братам, Лахлану та Фіону, без яких мене б тут не було. Ми можемо вчепитися один одному в горлянку, але вони завжди мене підтримують. Ви знаєте, що я люблю вас, хлопці.

Роуз нахиляється до Фіона і щось шепоче йому на вухо. Він посміхається і зображує клацання великим і вказівним пальцями, щоб нагадати мені моє прізвище.

- Тобто, ви мені більш-менш подобаєтесь. Чесно кажучи, я просто терплю вас, більшу частину часу. Особливо тебе, Фіоне, - сміюся я.

Тоді я зосереджую свою увагу на Слоан.

Вона виглядає такою до біса гарною у сукні, яку одягала на гала-вечір "Найкращі з Бостона", з чорним волоссям, що блискучими хвилями спадає на одне плече. Відблиск маленької свічки танцює в її карих очах, коли вона посміхається. Ніхто ніколи не дивився на мене так, як вона, з п'янкою сумішшю гордості і таємниць, які знаємо тільки ми. Решта кімнати на мить зникає, поки я вбираю все це в себе.

Коли я говорю, то тільки з нею.

- За мою чудову дівчину, Слоан, - сказав я, піднімаючи келих за неї. -

Дякую, що довіряєш мені. За те, що терпіла мене. За те, що терпіла моїх братів.

Глядачі сміялися, а посмішка Слоан розширилася, незважаючи на почервоніння, яке повзло по її шиї.

- Коли я був молодим, я збирав всі талісмани, які міг знайти. Я носив із собою кролячу лапку. Не питайте Фіона, де я її знайшов, він не зможе замовкнути.

Знову лунає сміх. Слоан не сміється, вона меланхолійно посміхається мені, чіпляючись за минуле, яке малюють мої слова.

- Я не міг зрозуміти, чому ці талісмани не приносять мені удачі, тому перестав в них вірити. Але тепер я знаю. Я зігрівав свою удачу, щоб зустріти тебе, Дрізд.

Очі сяють, вона цілує кінчики пальців і посилає поцілунок у простір між нами, розкривши долоню.

- Butcher & Blackbird , - проголошую я, піднімаючи келих.

Натовп повторює мій тост, і всі п'ють, а оплески, що лунають після цього, заспокоюють моє занепокоєння щодо нашого успіху.

Я обходжу гостей, більшість з яких - постійні відвідувачі 3 In Coach, які мали пріоритет над обмеженою кількістю місць на вечір відкриття. Вони в захваті від усього, від дизайну ресторану до коктейлів і вечірнього меню. Я знаю, що це успіх. Я відчуваю це своїми кістками.

Можливо, божевілля останніх кількох місяців було того варте.

Останній столик, біля якого я зупиняюся, знаходиться під центром крила ворона.

- Я так пишаюся тобою, маленький засранцю, - каже Лахлан, обвиваючи мою шию своєю татуйованою рукою і притискаючись лобом до мого, як ми робили з дитинства. - Ти зробив це.

- Так, ти не такий вже й поганий. Думаю, ми тебе залишимо", - додає Фіонн, поплескуючи мене по плечу сильніше, ніж потрібно.

Роуз залишається сидіти, її нога все ще в гіпсі, і я нахиляюся, щоб поцілувати її. Анна дарує мені променисту посмішку і короткі обійми, перш ніж відновити розмову з Роуз, маленькою баньші, яка розважає стіл своїми нескінченними цирковими історіями. Від Жайворонка я отримую міцні обійми і серію захоплених компліментів, в той час як Лахлан роздратовано дивиться на це. Коли я нарешті дістаюся до Слоан і вмощуюся поруч із нею на м'якому сидінні, суміш полегшення і втоми пронизує маску, яку, як мені здається, я носив надто довго. Вона обіймає мене, і я кладу підборіддя їй на плече, проводячи рукою по м'якому оксамиту, що вкриває її спину.

- "Ти не просто гарненьке личко", - каже Слоан, змушуючи мене сміятися між її руками. - Це дивовижно, М'яснику. Просто ідеально. Вибач, що ми запізналися.

Вона прикладає губи до мого вуха і шепоче:

- Це Лахлан і Жайворонки винні. Я думаю, що вони переспали, але я не розумію. Таке враження, що вони ненавидять один одного.

- Не дивно, якщо Лахлан причетний до цього.

Я цілую її в шию і відводжу погляд, щоб зустрітися з нею поглядом. Вона посміхається, коли я проводжу пальцями по її волоссю.

- Я мав би сказати: "Давай підемо на вечірку, коли всі розійдуться, і посперечаємося, чи пересплять вони знову", але мені хочеться вкрасти твою електронну читалку і згорнутися калачиком у ліжку з піратським порно, а потім проспати тисячу років.

Слоан закриває очі й відводить погляд. Я посміхаюся.

- Ти запізнався. Я зараз захопився порно з автостопом.

- Тож позич мені свою електронну читалку.

- Пішов ти, - сказала вона, притиснувшись губами до моєї щоки, перш ніж залізти мені під пахву, сплівши свої пальці в моїх. - З любов'ю, звісно.

Я залишаюся рівно на стільки, щоб відчути спокій її дотиків і компанію сім'ї та друзів, а потім повертаюся на кухню, щоб допомогти Мії та команді

приготувати обід для персоналу. Тоді вихор хаосу, якого я прагну і яким я живлюся, вщухає, залишаючи по собі спокій.

Коли ми зі Слоан повертаємося додому, вже далеко за північ, і я ледве вкладаюся в ліжку, щоб не заснути.

Наступного дня неділя - технічно мій вихідний, хоча я завжди так чи інакше працюю. Слоан уже прокинулася, кава закінчилася, комп'ютер увімкнений, очі прикипіли до екрана, вона запихає до рота печиво "Фрут Лупс". Вінстон сидить на іншому кінці столу і дивиться на неї так, ніби намагається телепатично передати свої суворі судження. Я підхоплюю його і кидаю на підлогу, від чого він хрюкає.

- Що ти їси?

Я проводжу пальцем по пульсу на її шиї, продовжуючи свій шлях до передбачливої кавомашини.

- Кольорові пластівці, один за одним, очевидно. Це зайняло весь ранок, - відповідає вона.

Я посміхаюся, хоча вона мене не бачить.

- Я збираюся використати цей великий рот з користю, як тільки отримаю свою порцію кофеїну.

- Ти погрожувеш мені гарно провести час?

- Це більше схоже на обіцянку. До речі, про гарні часи, - кажу я, наливаючи решту кави в найбільше горнятко, яке зміг знайти, перш ніж заварити ще одну чашку, - ти бачила доктора Ростіса вчора в ресторані?

- Так, я бачила його. Не мала можливості поговорити з ним. Може, ми могли б зробити його мішенню на наступний рік, замість того, щоб Лахлан вибирав.

Приплив тривоги стрясає мене, наче озноб. Я бачу Слоан у пастці в підвалі будинку Гарві Міда, потворний червоний слід від його черевика на обличчі, кров, що капає з носа під дощем. Спалах світла на її понівеченому плечі досі яскраво стоїть у моїй пам'яті. Цей момент сниться мені надто часто. Він переслідує мене.

- Може, цього року, замість змагань, ми могли б пограти разом. Ми могли б піти на полювання всією командою.

Слоан глузливо сміється.

- Боїшся програти, красунчику?

- Я боюся тебе втратити.

Слоан повертається до мене і пильно дивиться. Її погляд пом'якшується, вираз обличчя стає жалісливим. Можливо, через темні кола під очима, розпатлане волосся і триденну бороду. Вона оцінює кожну деталь і відкидається на спинку стільця.

- Рован, все буде добре. Це наша робота. Те, що сталося з Гарві, було результатом моєї недбалості.

- Що сталося?

Я вже знаю відповідь.

Вона проковтнула.

- Я думала, він прийшов за тобою.

Я підходжу ближче до столу, і вона розкриває одну руку, огортаючи своїм теплом мою талію, притулившись головою до мого боку.

- Я не хочу зупинятися, я починаю знову. Але є більше ризиків, коли ми працюємо один проти одного, ніж коли ми працюємо разом.

- Так, але це так весело, коли я надеру тобі дупу.

Я зітхаю з відтінком розчарування.

- Слоан, я не можу дозволити собі зараз хвилюватися за тебе. Не думаю, що зможу витримати цей стрес на додачу до всього іншого. Я ледве можу підтримувати нормальне повсякденне життя з тобою, так що це...

Слоан застигає проти мене. Я розумію, наскільки різкими були мої

слова, але я не хотів. Я так виснажений, і постійний страх зіпсувати це нове життя змушує мене робити саме те, чого я не хочу: зіпсувати його.

- Вибач, люба. Я не хотів цього.

- Нічого, - відповідає вона, але радість у її тоні здається вимушеною.

- Ні, я серйозно. Ти не тягар, якщо ти так думаєш.

- Нічого страшного, - повторює вона, посміхаючись до мене, а потім знову повертається до свого екрану. - Я розумію це. Але вся твоя важка праця була того варта. Перші відгуки про відкриття чудові.

Вона підносить комп'ютер ближче, щоб я міг побачити оголошення, яке вона читала. Але мені потрібна мить, щоб зосередитися на тому, що вона намагається мені показати. Я не знаю, чи варто говорити їй про цю очевидну зміну теми, чи це тільки ще більше її засмутить. Зрештою, я переконую себе, що, ймовірно, зроблю тільки гірше, якщо відкрию свій не просочений кофейном рот на цю тему; я стискаю її руку і читаю критику через її плече. Можливо, вони передчасні й дещо упереджені, оскільки більшість із них походять від постійних відвідувачів, але я відчуваю, що з деталей, які вони наводять, та їхнього ентузіазму, ми маємо гарний початок. Слоан звертає мою увагу на певні уривки або коментарі, і я знаю, що вона пишається ними, незважаючи на ненавмисний укус моїх слів раніше.

Після того, як ми разом прочитали кілька відгуків, я запитую:

- Які плани на ранок?

- Думаю, я піду вип'ю кави з дівчатами. Було б добре провести з ними трохи часу, перш ніж вони поїдуть, - відповідає вона, і щось у її голосі змушує мене думати, що вона щойно вигадала привід, щоб вийти з квартири. - Після цього я, можливо, пройдуся по магазинах, я не впевнена. А як щодо тебе?

- Після сніданку я маю піти до 3 In Soach. Дженна написала мені, що у них виникли проблеми з одним із витяжних вентиляторів.

Я проводжу пальцями по волоссю Слоан, на якому ще залишилися хвилі з минулої ночі.

- Чому б тобі не зустрітися зі мною там о 16:00? Пройдемо через задній

вхід, через кухню. Ми могли б піти кудись випити.

- Так, це гарна ідея.

Слоан підводиться і дарує мені швидкоплинну, трохи застиглу посмішку. Вона цілує мене в щоку і забирає свою порожню миску на кухню.

- Я краще піду збиратися.

Востаннє усміхнувшись, Слоан забрала Вінстона з собою і зникла в коридорі, а кіт гарчав у неї на руках.

Я думаю про те, щоб піти за нею в душ. Можливо, мені варто притиснути її до холодної плитки, зануритися в її тепло і цілувати кожну краплину води з її обличчя, поки вона не зрозуміє без тіні сумніву, що вона не є тягарем. Але я не знаю. Я боюся, що вона не наважиться висловити свою потребу чи бажання простору, боюся натиснути занадто сильно. Боюся відлякати її.

Я опускаю чоло на долоні і довго сиджу в такому положенні, думаючи про все, про що ми повинні поговорити сьогодні ввечері, розслабившись за келихом. Ми знайдемо відокремлений столик у тихому барі і поговоримо, як і обіцяли одне одному в будинку Фіона. Потім ми підемо додому, і ця ранкова розмова стане ще однією цеглинкою у фундаменті життя, яке ми будуємо разом.

Коли Слоан з'явилася в коридорі, її шкіра була червоною від спеки під душем, а волосся мокрим, я все ще сидів за столом, і моя друга чашка кави майже закінчилася.

- Побачимося в ресторані о 16:00, добре?

Вона киває; її посмішка сяє, але напруга, яку вона не може приховати від мене, все ще відчувається.

- Я буду там.

Навіть коли вона цілує мене і каже, що кохає, навіть коли вона посміхається мені, коли йде, ця маска залишається на місці.

- Ти тупий вилупок, - вигукую я собі під ніс, проводячи рукою по

волосся, коли падаю назад на диван.

Я вигадав цей клятий конкурс з примхи, щоб утримати її в моєму житті, а тепер змушую її відчувати, що все це - біль у дупі. Гірше того, я змушую її думати, що її присутність у моєму житті - це довбаний тягар.

Це не той випадок. Зовсім навпаки. Я не можу змиритися з думкою, що втрачу її, а саме це станеться, якщо я не візьму себе в руки і ми не налагодимо стосунки.

Тож це те, що я збираюся зробити.

Я піднімаю дупу і йду в спортзал за рогом, потім повертаюся в душ. Я витрачаю деякий час на мозковий штурм ідей для новорічного меню - до нього ще кілька місяців, але це станеться швидко. Вінстон стоїть на варті, поки я пораюся по господарству і готую сніданок, даю йому шматок бекону, на який він не заслуговує, бо він трохи негідник. Потім я йду на 3 In Coach, даючи собі достатньо часу після того, як персонал піде, щоб спробувати полагодити витяжку до приїзду Слоун.

Я заходжу через задні двері і вимикаю сигналізацію, потім іду темним коридором без вікон на кухню.

Все виблискує чистотою, весь посуд, каструлі та сковорідки стоять там, де вони мають бути, готуючись до обіду у вівторок, коли ресторан знову відкриється. Я оглядаю підготовчу зону, і мій погляд падає на малюнок у рамці на стіні, той самий, який Слоан залишила мені, коли вперше зайшла сюди. На моїх губах з'являється легка посмішка, коли я згадую рум'янець на її щоках і паніку в її прекрасних очах. Це був перший раз, коли я дозволив собі повірити, що вона могла хотіти більшого, ніж дружба, що вона просто не знала, як це зробити.

Раптовий шум з темного кутка лякає мене, і я різко обертаюся: Девід сидить на сталевому стільці, який ми поставили для нього біля посудомийної машини.

- Довбаний ідіот.

Я нахиляюся і кладу руку на серце, яке б'ється від адреналіну.

- Що ти досі тут робиш?

Девід, звісно, не відповідає мені. Він не промовив жодного слова відтоді, як ми знайшли його в особняку Торстена. Його очі порожні, прикуті до підлоги, і він повільно погойднується в кріслі, як це буває в тих рідкісних випадках, коли він перебуває у стані стресу.

Я підходжу до нього і нахиляюся, щоб подивитися на його невиразне обличчя. Здається, він трохи заспокоюється, коли я кладу руку на його опущене плече. Здається, з ним більше нічого не відбувається.

- Чорт, добре, що я прийшов. Я б не хотів, щоб ти залишився на ніч.

Я залишаю його дивитися на розклад обслуговування на дошці. Там записка для шеф-кухаря Джейка, щоб він привів Девіда після бранчу. Джейк - наш останній працівник, який приїхав із Сіетла півроку тому. Досі він був надійним, тому такий рівень невдач є незвичним; він почує від мене повідомлення у вівторок.

Я даю Девіду склянку води і зосереджуюсь на виконанні завдання, вмикаю вимикач, щоб увімкнути витяжні вентилятори. Один з них не вмикається. Я мало що бачу через фільтр, який затуляє механізм; я приношу інструменти з кабінету і вмикаю електрику в цій частині кухні на електричному щитку. Знявши раму, я швидко знаходжу джерело проблеми - від'єднаний кабель. Мені доводиться трохи повозитися, щоб повернути все на місце, але це досить просто, і я закінчую за кілька хвилин до 16:00.

- Я зараз повернуся, Девіде, - кажу я, коли він знову починає легенько погойднуватися. - Я тільки увімкну рубильник, і щойно Слоан повернеться, ми відвеземо тебе назад до гуртожитку, добре?

Я не знаю, що він розуміє чи не розуміє. У його ставленні нічого не змінюється.

Я хитаю головою і розвертаюся на підборах, щоб зібрати свої інструменти і прибрати їх подалі. Потім повертаю вимикач на електричному щитку, щоб увімкнути світло.

Коли я повертаюся на кухню і обходжу піаніно, то застигаю на місці.

Холодний ствол пістолета притискають до мого чола.

Глибокий сміх і спокійний, незнайомий голос чоловіка з пістолетом контрастує з панікою, що розливається по моїх венах.

- Так, так, - каже він. -Бостонський М'ясник.

Він попереджувально притискає ствол до мого обличчя, змушуючи мене підняти руки вгору.

- І твоя маленька Орбітель буде тут з хвилини на хвилину. Якою б спокусливою не була ця маленька трійця, я б дуже хотів провести з тобою трохи часу наодинці. Тож ти прибереш її з дороги.

Ключ вставляється в замок задніх дверей.

- Якщо ти цього не зробиш, я вб'ю її, - пробурмотів він, роблячи крок назад, до тіней, що огортали кут кімнати.

Він змінює ракурс, спрямовуючи пістолет на двері до коридору, через які будь-якої миті може вийти Слоан.

- І я не буду змушувати тебе дивитися.

Ключі Слоан

Я вставляю ключ у замок службових дверей 3 In Coach і штовхаю важкі металеві двері в темряву коридору. Я ховаю його в кишеню, обхоплюючи рукою холодний метал. Окрім ключа від квартири Жайворонка, у мене ніколи раніше не було чужих ключів. Знаючи, що ресторан означає для Рована та його братів, цей зазубрений шматок металу здається священним. Мені подобається відчувати його в долоні, знати, що я теж щось значу для Рована, достатньо для того, щоб він захотів, щоб я розділила з ним це місце.

Я знаю, що останнім часом Рован був у неймовірному стресі. Іноді я відчувала, що він замикається в собі, а коли я розпитувала його, він відповідав, що хоче залишити проблеми на роботі і забути про них на деякий час. Це зрозуміло, і я намагалася створити для нього безпечне місце, так само, як і він для мене. Наше власне маленьке королівство, де зовнішній світ на мить зникає. Але сьогодні вранці я вперше відчула зміни в нашій бульбашці, і це скрутило мій живіт і підняло моє серце. Досі я ніколи не запитувала себе, чи не є я тим тягарем, що лежить на ньому.

Я переконую себе, що маю йому довіряти, що він просто обмовився, хоча сумніви продовжують торохтіти в моїй голові, наче комахи, що б'ються об скло. Коли він каже, що я не тягар, він говорить правду... чи не так? Ми всі говоримо те, що не маємо на увазі. -Мені знадобиться день-два, щоб прийти до тями, і все стане краще, коли " Butcher & Blackbird " запрацює.

Я міцніше стискаю ключ у руці. Це доказ. Ми з ним не тимчасові. Нинішня ситуація є такою, і вона мине з часом.

- Рован, - сказала я, наближаючись до кухні. - Я знайшла в інтернеті квартиру, яка виглядає досить гарно, з патіо на даху. Може, ми могли б...

Коли я зайшла до кімнати, моя фраза ще висіла у повітрі.

Рован стоїть, вхопившись обома руками за край прилавка, плечі напружені, голова схилена. Коли його погляд зустрічається з моїм, його поглинає темрява і відчай.

Я зупиняюся і дивлюся на нього.

- Що сталося?

Моє серце переповнює хвиля тривоги. Інтуїція підказує мені, що щось серйозно не так.

- Щось сталося з рестораном? Щось не так?

Я рухаюся до нього, піднімаю руку, щоб доторкнутися до його руки, але він раптом підводиться і відходить назад, щоб вийти з-під моєї досяжності. Я негайно зупиняюся. Моє серцебиття збільшується в інтенсивності.

Я запитаю ще раз:

- Що сталося?

У його голосі немає ні лагідності, ні тепла, ні навіть фамільярності, коли він відповідає:

- Ні, Слоан. Все погано.

Горло стискається від слів, які я хочу сказати. Мене поглинає вогонь. Я шукаю межі темного, пронизливого погляду Рована, з його майже смертельним гарчанням.

- Що відбувається?

- Так сталося, що ти мусиш їхати додому.

- Гаразд... Я візьму Uber і...

- У Ролі. Тобі потрібно повернутися туди, де твоє місце.

- Я не...

Раптовий вибух емоцій стискає горло. Ніс горить. Очі пече.

- Я нічого не розумію.

Рован проводить рукою по волоссю і відводить погляд, роблячи ще

один крок назад, явно стурбований моєю присутністю. Я не можу дочекатися, щоб зробити крок до нього, торкнутися його і зупинити це, що б це не було, перш ніж все розсиплеться між моїми пальцями, як піщаний замок, змитий морем.

- Я щось зробила не так? Якщо так, то скажи мені. Ми можемо вирішити проблему разом.

Він щипає себе за перенісся, розчаровано зітхаючи.

- Ти нічого не зробила, Слоан, просто між нами нічого не виходить. Я хочу, щоб ти піш геть.

- Але... ти сказав, що ми зробимо те, що роблять нормальні люди. Що ми поговоримо. Що у нас все вийде.

- Ми не нормальні люди, Слоан. Ми не можемо прикидатися тими, ким ми не є. Більше не можемо. Я казав тобі в квітні, 10-го числа. Я казала, що не хочу бути як усі.

Я трясую головою, намагаючись позбутися розгубленості і перебираю в пам'яті спогади.

- Я не пам'ятаю...

- 10-го чи 13-го. Яка різниця? Я вже казав тобі в машині по дорозі на гала-вечірку. Що ресторан був єдиною річчю, яка мала для мене сенс. Але це не має значення. Важливо те, що є речі, яких ти ніколи не зможеш мати. У мене ніколи не буде нормального життя. І в тебе теж. Ми монстри, що переслідують світ.

Я знаю, що я не нормальна людина, але я не відчуваю себе монстром. Скоріше зброєю. Вища справедливість, що діє замість тих, хто не може говорити, роздаючи покарання тим, хто не заслуговує на милосердя. Але, можливо, Рован має рацію. Можливо, я обманював себе щодо свого панування помсти, і я такий самий монстр, як і здобич, на яку ми полюємо.

Я мучу себе цими питаннями, коли Рован розчаровано зітхає, наче все це забирає у нього надто багато часу. Біль скручує мені груди.

- Мої ресторани - це все, що дійсно має для мене значення, - додає він,

піднімаючи руку в бік їдальні, перш ніж прикласти палець до стійки з нержавіючої сталі. - Я маю зосередитися на цьому. Підтримувати ці два заклади і стосунки неможливо. Тобі треба піти. Тобі потрібно повернутися додому.

Погляд Рована ніколи не коливається. Він пронизує все моє єство. Він не кліпає, коли перша сльоза падає з моїх вій і прокладає теплу, мокру канавку на моїй щоці. Він навіть не кліпає, коли починають литися наступні.

- Але... Я люблю тебе, Рован, - шепочу я.

Рован не виявляє ні тепла, ні доброти. Його тон холодний і клінічний.

- Ти думаєш, що любиш мене, але це не так. Бо не можеш.

У мене голова йде обертом. Серце розривається на частини. Частина мене хоче піти, втекти далеко-далеко, поки я не знатиму, де я. Поки не перестану відчувати цю агонію.

Але я просто стою там.

- Я піду, якщо ти цього хочеш, - кажу я знову тихим, напруженим голосом. - Але спершу скажи мені дещо, будь ласка.

- Що саме?

- Я хочу знати, чому ти не можеш мене любити.

Я вперше бачу, як Рован вагається, відколи я зайшла на кухню. Але за мить він ковтає його назад.

Більше нічого не віжбувається.

Моя лють спалахує під вагою цієї нищівної втрати.

- Дай мені знати.

Усе, що я отримую у відповідь, - порожній погляд. Сльози затуманюють мій зір до такої міри, що я ледве бачу Рован крізь їхню пелену.

- Скажи мені чесно. Чому ти не можеш мене полюбити? Що зі мною не

так? Скажи мені...

- Тому що ти довбаний психопат, ось чому.

Слова Рована - як ляпас по обличчю. Сльози раптово припиняються. Дихання перехоплює. Серце розривається. Навіть час. Мить мовчання між нами здається вічною, біль закарбувався в рештках моєї душі, його слова назавжди викарбувалися в камені. Я вже знаю, що вони переслідуватимуть мене, як привид, який ніколи не покине мене.

Рован стискає кулак і нахиляється вперед, ніби вбиваючи це одкровення мені в голову.

- Ти вбиваєш людей і відрізаєш шматки їхньої плоті, щоб створити хитромудру павутину з ниток і намалювати божевільну карту, яку ніхто не розуміє, окрім тебе. А потім виколуєш їм очі для прикраси. Я знаю, що я не святий, але це абсолютно новий рівень божевілля. Ось що з тобою не так, Слоун. Ти збожеволіла. Ти вибухнеш в повітрі. І потягнеш мене за собою, якщо я тобі дозволю. Так що забирайся звідси.

Я роблю хиткий крок назад, потім ще один, потім ще. Відчуваю дискомфорт у руці й усвідомлюю, що так сильно стиснула ключ від ресторану, що порізала шкіру. Я виймаю його з кишені і дивлюся на сріблястий предмет, що лежить на червоних слідах на моїй долоні.

Я дивлюся вгору, але не на Рована, а на ескіз, який я намалювала минулого року. Він висить у рамці біля дверей, що ведуть до зали ресторану, де Рован може бачити його, коли працює, захищений від спеки та вологості кухні. Так само, як я думала, що я в безпеці в його шкірі. У його серці.

Але це не так.

Я повернулася до Рована і востаннє затримала на ньому погляд.

Я перехоплюю подих, щоб запам'ятати кожную деталь його прекрасного обличчя. Його повні губи. Шрам, який я хотіла б поцілувати. Його темно-сині очі, незважаючи на чорний погляд, який пронизує мене наскрізь.

На наступному вдиху я перевертаю руку і дозволяю ключу зісковзнути на підлогу.

Не кажучи більше ні слова, я розвернулася і пішла 3 In Coach.

Я біжу до його квартири. Дванадцять кварталів. Три сходові прольоти. Лише коли я витягаю з кишені ключі від квартири і вриваюся до вітальні, обливаючись потом і задихаючись, я дозволяю собі розплакатися.

Я довбаний психопат.

Я думав, що він схожий на мене. Я думала, що ми однакові. Можливо, це почалося як гра, але навіть спочатку здавалося, що це набагато більше. Я відчувала, що знайшов споріднену душу. Всі ці роки, всі ці божевільні переживання, очікування і самотність між ними - я думала, що це обіцяє нам світліший горизонт. Ми були близькі, чи не так?

Це те, у що я хотіла вірити.

Як я могла так помилитися?

Я люблю Рована. Усім своїм єством. Я люблю майбутнє, яке я бачила з ним, а він вирвав його з моїх рук.

Що, якби це було те, що завжди чекало на мене по той бік гори? Просто зубчаста скеля, з якої я впаду?

Минає багато часу, перш ніж я усвідомлюю, що перемістилася з центру кімнати на диван Рована. Не знаю, як довго я там сиджу. Я навіть не знаю, скільки часу минуло відтоді, як я приїхала. Моя голова наче у ваті, пухнастому бар'єрі між моїми думками та світом.

Я кліпаю і дивлюся на Вінстона, який сидить навпроти мене в улюбленому кріслі Рована, його очі утворюють жовті заглиблення на сірому хутрі.

- Ти точно божевільніший за мене. Тебе назвали на честь неживого кота, - кажу я коту, коли чергова хвиля сліз накочується на мої очі.

Я покійно махаю Вінстону рукою, а потім опускаю голову на руки і ридаю, як ідіотка.

- Так, я чудово розумію цей вбивчий вираз на твоєму обличчі, але ти все одно сядеш на довбаний літак і полетиш зі мною, тому що я не можу

повернутися в Ролі сама.

Я плачу потоком сліз, який здається невичерпним, аж поки щось м'яке не торкається моєї руки. Мої мокрі долоні опускаються; Вінстон дивиться на мене з мирним муркотінням, ніби намагаючись заспокоїти. Коли я піднімаю руку, він залазить мені на коліна і лягає на них.

- Отже, я визнаю, що я психопат, і тепер ти хочеш бути моїм другом? Має сенс.

Ми залишаємося в такому положенні, поки мої ридання не вщухають, тільки я і кішка, і вібрація від її муркотіння на моїх стегнах. Через довгий час, коли усвідомлення того, що Рован може повернутися будь-якої миті, гризе мою свідомість настільки, що домінує над моїми думками, я відштовхую кішку і встаю.

- Якщо я збираюся летіти, то я збираюся летіти мега гарячою. А не червоноока потворою, - кажу я Вінстону, який виглядає роздратованим через те, що його тепле людське ліжко зрушилося з місця.

Я забігаю в душ, викручую температуру до обпалюючого жару. Всі до єдиного засоби Роуена йдуть коту під хвіст, тому що моя психопатична довбана енергія оживає в ті моменти, коли я не розбита, соплива руїна. Потім я сушу волосся, наношу макіяж, обіцяю собі більше не плакати, щоб не зіпсувати найкращу підводку, яка у мене була за довгий час. Я навіть надягаю накладні вії, бо до біса їх. Якщо я збираюся бути психопаткою, то я буду найгарячішою психопаткою, яку коли-небудь бачив міжнародний аеропорт Логан.

Звичайно, ця наполегливість трохи згасає, коли я бронюю перший же рейс і пакую валізи.

Коли я нарешті зателефонувала Жайворонку, моя рішучість майже повністю зникла.

- Привіт, цицько Золота Зірка, як справи?" - запитує вона своїм дзвінким голосом.

Я видихаю через ніс.

- Гм. Бувало й краще.

- Чому? Що сталося?

- Рован, - вимовила я, борючись зі сльозами. - Він покинув мене.

- Що?

Запановує довга мовчанка. Я киваю, хоча Жайворонок мене не бачить.

- Ні...

- Так, це так.

Приглушений крик долинає до мене з іншого кінця дроту. Який би клей не скріплював моє серце, щоб воно продовжувало битися, він слабшає, коли я чую солідарний жах Жайворонка. Шипи болю пронизують мої нутрі.

- Він не може... Ти жартуєш, - пробурмотіла Жайворонок.

- Зовсім ні, на жаль, - відповідаю я, вмикаю колонку, сідаю на диван і саджу Вінстона собі на коліна. - Я щойно забронювала квиток назад до Ролі. Я хочу забратися з Бостона якомога швидше. Можна я побуду з тобою деякий час, поки не придумаю, що, в біса, робити з орендарями мого будинку?

- Звісно, що так. Завжди. Скільки захочеш. Надішли мені дані свого рейсу, і я зміню свої, щоб ми могли полетіти додому разом.

Я надсилаю їй деталі під потік недовірливих прокльонів Жайворонка. Отримавши їх, вона повторює їх, перш ніж глибоко зітхнути.

- О, люба, це, мабуть, якась помилка. Цей чоловік кохає тебе.

Я сміюся, гірким, сардонічним сміхом.

- Я теж так думал. Але він дав зрозуміти, що це не так. Мабуть, я довбаний психопат, тому не можу любити і бути коханим. Нічого нового, гадаю. Виявилось, що я занадто божевільна, навіть для нього.

- Це він тобі так сказав? І ти не виколупала йому очі і не змила їх в унітаз?

На моїх губах з'являється легка посмішка, яка зникає так само швидко, як і з'явилася.

- Мабуть, варто було.

- Що ще він сказав?

- Не знаю, дивні речі.

Я намагаюся пригадати деталі, які вже здаються розмитими через біль.

- Він сказав, що я маю йти додому, і спочатку я подумала, що він має на увазі сюди, до квартири. Потім він сказав: "Ні, до Ролі". Коли я запитала, чому, він спочатку відмовився відповідати, просто сказав, що між нами нічого не виходить, і що ресторани мають бути його пріоритетом.

- Але я думала, що все спрацювало.

- Я теж.

Я граюся з шерстю Вінстона, прокручуючи в пам'яті кожне слово нашого розриву, хоча я б усе віддала, щоб забути їх.

- Я запропонувала поговорити про це. Він сказав це у Фіона, що ми поговоримо про все, як нормальні люди.

- Це здається мені розумним і досить неспсихопатичним.

- Так. Те саме. Потім він сказав щось дивне.

Я хмурюся і відкриваю функцію пошуку на головному екрані, де вводжу слово "зал". Серед інших з'являється повідомлення від Рована, і я натискаю на нього, щоб відкрити.

- Він сказав, що ми не були нормальними людьми. Це він сказав мені по дорозі на гала-вечірку "Кращі з Бостона" 10 квітня.

- Гаразд... що тут дивного?

- Я не пам'ятаю, щоб він мені таке казав. Він ніколи не говорив. І гала-вечірка була не 10-го числа.

Жайворонок робить паузу. Вона, мабуть, думає, що я з'їхала з глузду, і, можливо, вона має рацію.

- Можливо, він помилився з датою?

- Але гала-вечірка була за два дні до його дня народження, 27-го. Тобі не здається дивним, що він припустився помилки?

- Люба, я не знаю. Якщо він у розпалі розриву і, очевидно, переживає через ресторан, він міг переплутати дати.

- Можливо, але потім він виправився і сказав 13. Це його спосіб сказати це, зібрати все до купи. Це було напрочуд точно, - продовжила я, повертаючись до повідомлень, якими ми обмінювалися в ті дні. - Він говорив про розмову в машині, про те, що ресторан - це єдине, що має сенс у його житті. Але я впевнена, що він ніколи цього не говорив.

- Слоане, крихітко, я люблю тебе. Я люблю тебе більше за всіх на світі, люба, але, можливо, він просто не пам'ятає всіх деталей. Я маю на увазі, що він зовсім збожеволів, якщо відмовився від тебе, тож хто знає, що там відбувається, правда?

Жайворонок продовжує говорити, пояснюючи всі розумні теорії, чому він міг сказати те, що сказав.

Але я не чую жодного слова, я стягую кота з колін і раптом випростовуюсь.

Тому що переді мною лежить повідомлення, яке я надіслала йому наприкінці березня, в день, коли він зателефонував і попросив мене поїхати з ним на церемонію нагородження.

Як ти думаєш, чи буде на вечірці фуршет з морозивом? Якщо так, то, можливо, мені варто сказати їм, що ти використовуєш у своєму морозиві лише свіже спермове молоко.

Кров холоне в жилах.

Я бачу себе з білою коробкою на кухні Торстена, що читає етикетку Ровану.

З 10 по 13 квітня.

Я знаю, що він сказав по дорозі на гала-вечірку. Я пам'ятаю це так само чітко, як пам'ятаю тепло поцілунку, який він поклав мені на шию в холі, поколювання електрики на моїй шкірі, коли він взяв мою руку на шкіряному сидінні автомобіля під час поїздки. Це принаймні одна річ, яка йде добре для 3 In Coach, - сказав він мені. -Неминуче, що дещо йде не так. Останнім часом їх було багато.

Жайворонок все ще розмовляє, коли я прошепотіла: "Мені треба йти", перш ніж покласти слухавку.

Онімілими, крижаними пальцями я відкриваю додаток для камери, яку встановив на кухні ресторану.

Мій шлунок бурлить, коли мозок реєструє те, що я бачу на екрані.

- Ні...

Сльози наповнюють мої очі.

- Ні, ні, ні...

Моє серце стискається, розривається вдруге. Уся кров холоне в жилах. Краї мого зору темніють, і я заплющую очі. З мене виривається болісний стогін, коли мої коліна підгинаються, а телефон випадає з руки. Я знаю, що жах, який я щойно побачила, реальний. Але я не маю часу, щоб втратити свідомість.

Що, якщо я недостатньо швидка?

Я не відповідатиму на це питання. Просто не можу. Єдине, що я можу зробити, це спробувати.

Я ковтаю біль і ходжу по кімнаті. Зрештою, серед олівців і гумок я знаходжу свій шкіряний футляр, в якому тримаю скальпель.

Руки тремтять, я беру телефон і набираю Невідомий номер, контакт, ім'я якого я ніколи не вносила до свого телефону. Він відповідає на другий дзвінок.

- Жінка-павук, - каже Лахлан. - Чим завдячую такому задоволенню?

- Зроби мені послугу. Терміново, - сказала я, хапаючи кобуру і поспішаючи до вхідних дверей. - У тебе є час, щоб пробігти дванадцять кварталів.

- Звучить весело. Люблю виклики. Що тобі потрібно?

- Я розповім тобі все, що знаю, - відповідаю я, вже спускаючись сходами по двоє. - А ти розкажеш мені все, що зможеш дізнатися про Девіда Міллера.

Витонченість

Рован

Гострий край мандоліни притискається до внутрішньої сторони мого передпліччя між мотузками, які прив'язують мене до крісла. Мої долоні вивернуті догори, кулаки стиснуті, короткі нігті впиваються в мою плоть, щоб протистояти болю, який я вже пережив, і болю, який ще прийде. Уривчасте дихання проривається крізь мої груди. Я зціплюю зуби. Я знаю, що зараз станеться. Кров сочиться ще з двох ран, і мій кат сповнений рішучості зробити ідеальний зріз цього разу.

Лезо підхоплює мою шкіру і відриває її від плоті.

Я ковтаю крик, коли Девід тисне на мій марний опір і підсовує мандоліну до мого ліктя, щоб зрізати тонкий шматочок шкіри. Він кидає закривавлений інструмент на прилавок, поруч із пістолетом.

Потім він безжально вирвав клапоть шкіри з моєї руки, і мій крик розпачу наповнив кімнату.

- Знаєш, я спробував це у Торстена.

Девід нахиляється до мене, поки повністю не заповнює моє поле зору. Він хапає мене за волосся і нахиляє мою голову назад, щоб посміхнутися мені. Його колись скляні очі зовсім не скляні. Вони хижі. І прикуті до мене.

- Ти теж маєш до цього смак?

З розірваної шкіри, яку він тримає між пальцями, капає кров. Я борюся на стільці, але не можу відірватися від нього.

- Зовсім трішки, - наполягає він.

Я стискаю губи. Приглушене гарчання протесту вібрує в моєму горлі, коли він проводить закривавленою шкірою по моїх губах.

- Хіба?

Його фальшиве надуте обличчя перетворюється на догідливу посмішку.

Язик Девіда проникає між зубами, і він накриває його шкірою, наче вуаллю, тримаючи її натягнутою, щоб я не пропустив жодної крихти цього видовища. Він стискає губи навколо неї і розмахує ними з тріумфальною посмішкою.

Потім він всмоктує його в рот.

Очі заплющені, щелепи повільно жують, він смакує кожен шматок, перекочуючи його між зубами.

Його дзвінке ковтання перевертає мій шлунок.

- Така делікатна страва. Така рідкісна.

Він повертається до столу і бере пляшку "Пон-Неф" з прилавка з нержавіючої сталі.

- А знаєт, що зустрічається так само рідко?

Лише моє уривчасте дихання відповідає йому.

- Жінка, як Слоан.

Мене зараз знудить.

Я ніколи, ніколи не відчував себе так. Ніби у мене в животі дірка. Ніби я падаю вниз. Догори дригом. Такий безпорадний. Такою відчайдушний. Погляд її очей, коли я сказав, що не кохаю її, переслідує мене з кожним подихом. Її криваві сльози розривають мене зсередини.

- Мало хто зробив би для мене те, що вона зробила, - продовжує Девід, вставляючи штопор, який скрипить з кожним обертом. - Але вона така, чи не так? Вона вже захистила свого друга, маленького Жайворонка. Дуже дивно, що цей вчитель раптово зник з їхньої школи-інтернату, тобі не здається? Люди мають неприємну звичку зникати в оточенні Монтегю.

- Тримайся від неї подалі, - люто сказав я.

- Коли я копав, копав відповіді, то виявив, що ходили чутки про те, що

він робив з дівчатами там. Жахливі речі. Розпусні. Збочення. Але принаймні він зробив одну добру справу: він народив Орбітель. Грандіозного монстра.

Корок вискакує з пляшки.

Його голос звучить фальшивою невинністю, коли він додає:

- Думаєш, вона захоче займатися зі мною девіантними, розпусними речами?

Від люті я червонію, коли намагаюся втриматися на стільці.

- Тримайся від неї подалі, курва, - спльовую я.

Девід зітхає і наливає собі келих вина.

- Не думаю, що вона б теж цього хотіла. Але я її змушу.

Я вибухаю в своїх кайданах, вирвавшись на волю. Дикий. Божевільний.

Але я не вириваюся.

- Думаю, я не буду поспішати, - продовжує він, знімаючи ковпачок з металевої спіралі. - Завоюю її довіру. Може, навіть вдаватиму, що зцілився, наче дивом. Не надто сильно, щоб продовжувати смикати за струни її серця, але достатньо, щоб переконати її трахнути лоботомізованого хлопця. А може, мені вже увірвався терпець. Я так довго чекав цього моменту. Може, я просто простежу за нею до Жасминової вулиці, 154. Я міг би увірватися в її будинок з собачою сумкою. Змушу її їсти твої шматочки і трахатиму її, доки вона не перетвориться на закривавлений шматок м'яса, який можна буде викинути.

Він незворушно підходить ближче, поки не опиняється прямо переді мною, розглядаючи вино, яке він крутить у келиху, перш ніж зробити ковток.

- Як би там не було, - продовжує він з легкою усмішкою, - з її благань вийде чудова симфонія. Шедевр.

Горло стискається. Мені хочеться плакати.

Я знаю, що не можу його переконати. Я не можу перемогти його. Мені нічого запропонувати. Але я все одно намагаюся.

Для неї.

- Будь ласка, будь ласка, залиш її в спокої. Хочеш, щоб я благав, то я, курва, благатиму. Якщо тобі потрібні гроші, можеш забрати все, що я маю. Якщо хочеш розрізати мене на мільйон шматків, то можеш. Роби зі мною, що хочеш. Просто залиш її в спокої. Будь ласка.

Девід нахилиється до мене. Його очі шукають моє обличчя.

- Навіщо мені це робити, якщо я можу отримати вас обох?

Спалах руху. Сріблястий спалах у приглушеному світлі.

Біль вибухає в зап'ясті, а з моїх вуст виривається агонія. Я дивлюся вниз на штопор у своїй плоті, здригаючись з кожним ударом серця.

- Pont neuf, - коментує Девід, тримаючи свій келих під мою зв'язаною рукою, дозволяючи моїй крові капати в його вино. -Смачно, але трохи прісне, як на мене. Я люблю, коли більше крові.

Залишивши штопор у моїй руці, він робить довгий ковток свого напою. Коли він зустрічається зі мною поглядом, його очі затуманені, напівзаплющені. Його повільна посмішка тріумфує.

- Так набагато краще, - бурмоче він, розмішуючи вино з кров'ю перед тим, як взяти ще. -Цей шматочок заліза справді додає ще один вимір. Яким би нестерпним не був цей претензійний старий бовдур, я мусив визнати: Торстен справді щось знав. А всі ці розмови? Ну... я зголоднів. Б'юся об заклад, ти теж зголоднів.

Девід повертається до прилавка, де в калюжі крові на нержавіючій сталі лежить мандоліна.

Я бачу обличчя Слоан , коли опускаю підборіддя на груди, заплющивши очі. Це її сльози, які я відчуваю, коли піт стікає по моєму обличчю і падає мені на коліна. Я думаю про її приголомшливу красу, коли я сказав їй, що не хочу її, її шкіра почервоніла від болю від моїх слів. Я бачив, як розбилося її серце, і я даремно встромив ніж у рану. Тому що я ніколи не зміг би її врятувати. Не від цього.

Я можу лише сподіватися, що вона зникне, як я знаю, що вона може. Як і мала б, щойно я випущу її з клітки.

Я згадую той день, коли ми зустрілися з нею в бухті, і краєм ока бачу, як Девід застиг на місці.

Я повільно піднімаю голову. Він все ще стоїть за столом з мандоліною, але його погляд змінився. Застиглий. Напружений. Він повільно повертається, спиною до мене, головою до столу для приготування ліворуч, потім до прилавка праворуч.

- Ти щось шукаєш? - запитує голос з темряви.

Шок і розгубленість. Відчай і страх. Всі ці відчуття б'ють мене в груди, коли Слоан виходить на світло, наставляючи пістолет на Девіда.

Вона така гарна, чорт забирай. Така хоробра. Пістолет не тремтить у її руці, вона рухається вперед, спрямовуючи його на нього, потім зупиняється, досить близько, щоб я міг її чітко розгледіти. Її шкіра виблискує від блиску поту. Карі очі, підведені підводкою, з густими чорними віями дивляться на мене.

Її обличчя залишається невиразним, коли вона дивиться на мою закривавлену руку і штопор, що застряг у моєму зап'ясті.

Вона дивиться на мого мучителя, і на її губах з'являється зловна посмішка.

- Привіт, Девіде. Я дуже рада, що ми нарешті змогли поговорити.

Потім вона опускає пістолет.

- Мені було цікаво, коли рти нарешті почнеш діяти.

Її посмішка набуває зловісного виміру. Гостра. Вона пробирається між моїх ребер.

Слоан не дивиться на мене. Вона залишається повністю зосередженою на Девіді, вираз здивування блищить в її очах, ямочка в куточку губ поглиблюється.

Я хочу здерти з нього шкіру.

- Я захоплююся твоєю роботою, - продовжує вона. - Саут-Бей Флейерс. Гадаю, ви подружилися з Торстеном, коли були в Торренсі, чи не так?

Девід самовдоволено посміхається, підносить келих до губ, щоб зробити ковток вина, потім ставить його на стіл поруч з мандоліною і схрещує руки.

- Тож ти мене вистежила. Не можу сказати, що я здивований.

Слоан знизує плечима.

- Мені подобається знати, хто тут крутиться.

- Я знаю, що ти маєш на увазі. Я порозпитував. Я знаю калібр здобичі, на яку ти полюєш. Ти тут, щоб убити мене.

- Якби це було так, - сказала вона, піднявши пістолет, щоб оглянути ствол, - я б уже це зробила.

Девід повільно сканує тіло Слоан. В його очах мерехтять усі його розпусні бажання, усе, що він хотів би з нею зробити.

- Я був свідком твоєї маленької миті з тим мудаком кілька годин тому, не забувай. Я впізнаю біль, коли бачу його. Можна сказати, це моя спеціальність.

- Переконливий виступ, чи не так?

Слоан знизує плечима і тримає палець на спусковому гачку, впираючись ліктем у стегно, спрямовуючи пістолет у стелю.

- Я теж за тобою спостерігала.

- Маленька брехня затягне тебе в свої тенета, Орбіталь. Ти маєш знати це краще, ніж будь-хто інший, - відповів Девід з хижою посмішкою на вустах. - Я вимкнув камери спостереження.

Хоча Девід повільно рухається до неї, Слоан залишається розслабленою. У її позі нічого не змінюється, коли вона говорить:

- Дивись, Девіде. Ти, мабуть, не всі знайшов. Он там? - каже вона, наводячи "Глок" на камеру, спрямовану на нас з кутка кімнати, з увімкненим червоним світлом. - Це моя. Я все бачила.

Посмішка Девіда зникає, коли він розуміє, що вона не бреше.

Слоан підморгує йому з переможною посмішкою.

- Як я вже казала. Якби я хотіла, я б уже це зробила.

Одним швидким рухом вона спрямовує пістолет на Девіда, ствол націлений йому в лоб. Він закликає і опускає руки.

- Пан, пан, пан, пан, - мімікрувала вона каденцією.

Потім вона широко посміхається, перш ніж опустити зброю.

- Жартую.

Я бачу Девіда тільки в профіль, але він не може приховати блиск в очах.

Він в екстазі.

І Слоан їсть його живцем. Вона дарує йому поблажливу посмішку.

- Ти зблизився з Торстеном, щоб знайти мене? - запитує вона, дразливо нахилиючи голову.

- Скоріше це само захист. Я знав, що одного дня ти прийдеш і виженеш мене. Я подумав, що якщо потоваришую з кимось на кшталт вас, то кожного серпня, коли знаходять мертвими людей нашої... натури... мені ставитимуть штамп. Звісно, Торстен не знав, що його переслідують, тож я запропонував прикинутися його божевільним слугою на вечір, поки він розправлятиметься з двома, здавалося б, ідеальними несподіваними жертвами.

Девід п'є і дивиться на неї, перш ніж притулитися до стійки.

- Знаєте, як кажуть: ніколи не працюєш краще, ніж у команді.

Слоан відповідає з променистою усмішкою:

- Так, це так. Але іноді потрібен час, щоб знайти правильну команду.

Девід нахилиє свій келих до неї.

- Ти маєш рацію.

- Дрізд...

Вона зітхає і дивиться на мене мертвим поглядом.

- Не називай мене "Дроздом".

- Слоан, кохана, будь ласка...

- Кохана?

Вона схиляє голову набік. Її очі темні і непроникні.

- Кохана? Ти справді думаєш, що між нами це було? Ти сам сказав, що я довбаний психопат, чи не так? Виродок. Це не кохання. Це нудьга. Це конкуренція. І очевидно (вона дивиться на штопор і кров, що капає, утворюючи калюжу на підлозі) я вже виграла.

Я хитаю головою. Коли мені вдається сказати, мій голос стає здавленим шепотом:

- Він буде з тобою жорстокий, Слоан. Зробить тобі боляче.

- О, ти маєш на увазі, що він буде поетом, поки буде бити мене ззаду? Ти про це думаєш? (Вона заковчує очі.) Думаю, я довела, що можу з цим впоратися.

Фізичний біль затьмарює біль у моєму серці, який палає в моїх грудях. Вона залишається глядачем моїх страждань, так само, як я був глядачем її страждань. Але я не бачу в ній ані найменшого натяку на каяття чи жаль, лише огиду в тому, як кривляться її губи, коли вона відводить погляд.

Її вираз обличчя розгладився, коли вона подивилася на Девіда.

- Знаєш, я в настрої перевернути місто з ніг на голову, якщо ти розумієш, що я маю на увазі, - пропонує вона, підморгуючи йому.

Він дарує їй хижу посмішку.

Я благаю їх, але вони вдають, що не чують мене. Я соваюся на стільці, але вони не дивляться на мене.

Сльози обпікають мої очі. Я знаю, що він зробить з нею, з моєю прекрасною Слоан. Він знищить її. Відірве шматки її шкіри. З'їсть їх у неї на очах, як він зробив зі мною. І ще багато інших жахливих, огидних, жахливих речей, які мені нестерпно уявляти, але я все одно їх уявляю.

Навіть якщо він випустить її з цієї кімнати живою, вона не переживе цієї ночі.

- Про що ти думаєш? - запитує Девід.

- Чому б нам не закінчити тут і не піти розважитися? У мене є кілька ідей. Може, ательє Кейн було б гарним місцем для початку.

Девід посміхається і піднімає свій келих, а я відчуваю, як у мене в животі булькає жовч.

- Під час нашої вечірньої прогулянки містом.

Він наливає собі решту блаквітної і ставить порожню склянку на стіл для приготування.

- Ось, візьми.

Слоан піднімає руку, ніби в сповільненій зйомці, долоня відкрита, на ній лежить Глок, як підношення.

- Я не дуже люблю зброю.

В очах Давида виблискує нетерпіння, коли він тягнеться до зброї, його погляд прикутий до смертельного призу.

Щойно його пальці торкаються пістолетної рукоятки, інша рука Слоан піднімається. Спалахує срібло, щось заховане в її руці.

Девід рефлекторно відступив назад. Кров хлюпнула на Глок, який впав

на підлогу. Він простягнув до неї іншу руку, але Слоан була надто швидкою. Вона опускає руку вниз і перерізає Девіду другий зап'ясток. Він кричить, і його розчароване бурчання перетворюється на крик болю, коли вона б'є його ногою в ногу, ставлячи на коліна.

Він падає. На нього чекає скальпель.

Встромився в горлянку, вістрям догори. Слоан міцно тримає лезо в руках, вага Девіда розриває плоть надвоє по всій довжині її шиї.

Лезо зупинилося біля підборіддя, глибоко встромившись у кістку.

Девід кашляє, з тріщини долинає відчайдушне булькання. Бризки крові бризкають на обличчя Слоан. Вона не кліпає, лише детально описує біль і лють своєї жертви, відповідаючи на потемнілий погляд Девіда зловісною, тріумфальною посмішкою.

- Я не дуже люблю зброю, - повторює вона.

Вона хапає його за волосся і відпускає скальпель.

- Занадто багато шуму. Ніякої витонченості.

Вона встромляє лезо в око Давида. Його крик - не що інше, як бризки червоної крові.

Потім вона дозволила йому впасти на землю.

Кров розтікається густою калюжею по плитці. Слоан підводиться, спиною до мене, спостерігаючи за відчайдушними рухами Девіда, які сповільнюються, а потім нарешті зупиняються. Вона стоїть там, навіть коли вони зупиняються, дивлячись на нього зверху вниз, наче хоче бути впевненою, що він не встане знову.

- З тобою все гаразд? - запитує вона, обертаючись, низьким, хрипким голосом.

Я оглядаю свою закривавлену руку, де шкіра здерта, а під нею сира плоть. Моя щока і ребра пульсують там, де я отримав перші удари. Штопор все ще смикається з кожним швидким ударом мого серця, але це, безумовно, більше потворно, ніж серйозно.

- Я б не проти встати з цього крісла, але так. Я буду в порядку.

Слоан киває, а потім дає тиші запанувати, її погляд все ще прикутий до тіла на землі.

- Слоан...

Вона не рухається.

- Слоан, кохана...

- Ні, це не так.

- Дрізд?

Все ще нічого.

- Бішетт?

Вона різко повертає голову і дивиться на мене. Але я також бачу сльози на її обличчі, що стікають крізь кров, розбризкану по обличчю.

- Я ж казала, що відріжу тобі яйця, якщо ти ще раз мене так назвеш.

- Значить, дрізд.

Я слабо посміхаюся до неї.

Вона дивиться на мене зі стурбованістю в очах, але також і з болем. Він, бляха, поглинає мою душу.

- Люба, я...

- Заткнися, - різко відповіла вона, перш ніж витягти з кишені телефон.

Через секунду гудок змінився голосом мого брата.

- Молодець. Мій друг Конор на вулиці. Хочеш, щоб він зайшов? - запитує Лахлан.

- Ні. Але дякую за підкріплення.

- Все добре?

- Звісно, що так.

Слоан дивиться на мене через плече. Сльози все ще стоять на її очах, хоча погляд, яким вона дивиться на мене, є вбивчим.

- Твоєму брату-відморозку потрібна... шкіра. Мені б теж не завадила допомога з прибиранням.

Лахлан насміхається.

- Фіонн вже їде. Я знаю кількох людей, які допоможуть з прибиранням – дай мені годину. Конор постоїть на варті, поки вони не прийдуть.

Пауза, потім Лахлан говорить знову, його голос стає серйознішим:

- Дякую, що врятувала мого брата, Слоан.

- Відключись від мого відеоканалу. Я не хочу, щоб ти це бачив, раптом я передумаю і вб'ю його сама.

- Зроби мені послугу і поцілу його замість цього міцно, слиняво.

Вона відповідає розпачливим бурчанням і закінчує розмову, перш ніж кинути телефон на стіл, де він падає з металевим дзенькотом.

Нарешті вона повертається до мене з палаючими очима і складеними руками.

- Я вважаю це перемогою.

- Це законно.

- У мене три. За п'ять раундів.

- Заслужено. Цілком.

- І я все ще дуже зла на тебе.

- Я розумію, люба.

- Мені хочеться тебе вдарити.

- Так, це має сенс. Тільки не в член, будь ласка. Не по яйцях. Не в моє гарненьке личко.

Губи Слоан затремтіли. Її суворий вираз обличчя перетворюється на стоїчну маску, яка, в свою чергу, розкладається. Чорт, червоні плями і смуги на її обличчі до болю красиві, а сльози нестерпні.

- Ти розбив мені серце.

- Я знаю. Вибач. Мені так шкода. Мені так шкода. Мені дуже, бляха, шкода. Ти ж знаєш, що я зробив це, щоб забрати тебе від нього? Я повинен був забрати тебе звідси, інакше він би тебе вбив.

Сльози в очах Слоан змінюються і блищать, збираючись на віях.

- Мене неможливо не любити.

Вона тицяє в мене закривавленим пальцем, вимовляючи кожне слово з великої літери.

- Я можу бути коханою.

Я вмираю від бажання доторкнутися до неї, хоча б на мить, ніби бачити, що з нею все гаразд, було недостатньо.

- Кохана... Благаю тебе... відв'яжи мене від стільця, щоб ми могли поговорити.

Слоан морщить брови, намагаючись втримати свою лють, але їй це не вдається. Коли я посміхаюся до неї, вона не може стриматися: її погляд знаходить мій шрам і затримується на ньому.

- Давай, Дрізд. Звільни мене, щоб я міг довести тобі, що до смерті тебе кохаю. Аптечка біля дверей, якщо не заперечуєш.

Її лютий погляд повернувся.

- Або я можу стікти кров'ю до смерті, без проблем... але встати з цього крісла було б чудово. Бажано, щоб ти мене не зарізала.

Після довгих вагань вона підійшла і почала розв'язувати вузли, спочатку ті, що прив'язували стілець до підніжжя одного з підготовчих столів, потім ті, що тримали мої кінцівки. Останньою на підлогу впала мотузка, що тримала мій зап'ясток, притиснутий до підлокітника.

Я підхопився зі стільця.

Біль приглушується потребою, коли я вириваю штопор і хапаю Слоан, коли вона відскакує, притискаю її до себе у відчайдушних обіймах. Я дякую всім богам, яким ніколи не молюся, коли вона обвиває моє тіло руками. Вона ховає голову на моїх грудях і просочує мою футболку всіма страхами, які вона придушувала.

- Я думала, що запізнилася, - повторює вона знову і знову. - Мені так шкода, Рован. Я надто довго розшифровувала твої підказки.

Я беру її обличчя в руки і дивлюся в її великі карі очі. Укол болю стискає моє горло, коли я користуюся моментом, щоб подивитися на неї, відчутти її тепло на своїй шкірі. Я мало не втратив усе. Але ось вона, з її імбирним ароматом і чорною підводкою, що стікає по шкірі, її веснянки поцятковані бризками крові. Її очі шукають мої, брови насуплені.

Вона ніколи не виглядала такою красивою.

- Не пізно, Дрізд. Якраз вчасно.

Вона намагається подарувати мені посмішку, але вона не виходить. Її ямочка - це просто маленька заглибина на шкірі. Я знаю, що брехня, яку я їй сказав, небезпечна, бо я використав її сумніви як зброю. Навіть якщо я сказав це лише, щоб врятувати її, така рана є глибокою і потребуватиме часу, щоб загоїтися.

Я опускаю очі і витримую його погляд, тримаючи її обличчя в своїх долонях.

- Тебе ніколи не було неможливо любити. Ти просто чекала, що хтось полюбить тебе такою, якою ти є, а не такою, якою вони хочуть тебе бачити. Я

можу це зробити, якщо ти даси мені цей привілей.

Я притискаюся губами до її губ і відчуваю смак солі та крові, але відриваюся, перш ніж поцілунок посилиться.

- Я до біса люблю тебе, Слоан Сазерленд. Я хотів тебе з того першого дня у Бріско. Я кохав тебе багато років. Я не зупинюся. Я не зупинюся.

Слоан дивиться на мої губи. Вона киває.

- Може, ти й псих, - кажу я з усмішкою, коли вона примружилася, - але ти мій псих. А я - твій. Розумієш?

Коли вона відводить погляд від мого шраму, то нарешті посміхається.

- Ти все ще нестерпний.

- І ти все одно мене любиш.

- Так, - сказала вона. - І я люблю тебе.

Слоан підводиться навшпиньки і кладе руки мені на потилицю, притягуючи мене до себе, поки її лоб не притискається до мого, а її дихання солодко пестить мої губи.

- Я до біса тебе кохаю, - шепоче вона. - Тобі доведеться придумати щось краще, щоб позбутися мене, бо я нікуди не піду.

- Я теж, Слоан.

Коли вона притискає мої губи до своїх, я знаю це. Я відчуваю це в кожному ударі, що пульсує в моїй сирій плоті. Світ може бути перевернутий догори дригом і розбитий на друзки, але немає іншого життя, окрім того, яке ми самі обираємо.

Пігмент Слоан

- Ми запізнюємося, - каже Рован.

Але йому байдуже. Справді.

Тому що він проводить руками по моєму волоссю і відкидає голову назад, поки я ковтаю його член.

- Чорт забирай, Слоан. Як ти стала такою хорошою?

Я випускаю задоволене "Хм" на його плоть і беру його яйця в долоню вільної руки, в той час як іншою мацаю себе пальцями. Коли я знову стогну, він дивиться вниз, палаючи від бажання.

- Боже, я люблю дивитися, як ти торкаєшся себе, - шипить він.

Я заплющую очі, проводячи пальцями по клітору. Передсеменна рідина витікає мені на язик.

- Тобі краще змусити себе кінчити, тому що я ось на стільки близький до того, щоб кінчити, і нам треба йти.

Я сповільнюю рух пальців, ковзаю губами до вершини його ерекції і посміхаюся.

Моя зухвалість викликає гарчання. Рован хапає мене за шию і вичавлює з мене сміх.

- Ти бешкетуєш? - запитує він, коли я проводжу язиком по нижній частині його члена, надаючи йому невинного вигляду, і його рука стискається. - Ти забула, коли востаннє бешкетувала?

Я знизую плечима, хоча й не забула. Після того, як кілька тижнів тому я вирішила натиснути на його кнопки і проігнорувати його накази, коли ула на ньому, він викрав мене, коли я поверталася додому з випивки з Анною, зав'язав мені очі і прив'язав до столика в ресторані, щоб їсти дрібні страви з

мого голого тіла. Він годинами тримав мене на межі оргазму, поливав мої соски карамельним соусом, щоб я смоктала, поки він мене трахав, мастив збитими вершками мій генітальний пірсинг, а потім вилизував його дочиста. Щоразу, коли я благала про пощаду, він сміявся.

"Ми винагороджуємо гарних дівчат", - сказав він, вимикаючи функцію вібрації анальної пробки, яку він встромив мені в дупу після того, як зв'язав мене.

Він сповільнив ритм своїх рухів, відводячи мене все далі від близького оргазму.

"А караємо поганих".

Він витягнув і дрович, поки його гаряча сперма не вихлюпнулася мені на груди, а потім повторив це знову.

Звісно, це мало протилежний ефект, оскільки того вечора я провела неймовірний час.

- Це твоя відповідь? - запитує він тепер, його очі темні й убивчі. - Знизати плечима? Це звучить як щось, що ти зробила б, якби була б бешкетницею.

Я зітхаю і проводжу язиком по його члену, беру яєчка в долоню.

- Можливо, я збрехала про час зустрічі, - сказала я, пестячи його член, проводячи язиком по голівці. - У нас ще є година.

Я не зводжу очей з обличчя Рована, поки його мозок, переповнений ендорфінами, реєструє отриману інформацію.

- О, бляха, дякую, - нарешті бурмоче він, занурюючись у тепло мого рота. - Змусь себе кінчити, або, присягаюся, я замкну тебе в котеджі в глушині, щоб покарати на три дні.

Рован Кейн, який завжди погрожував показати мені, як треба розважатися.

Він послаблює хватку на моєму горлі, але утримує мене на місці, коли я стаю перед ним на коліна, щоб взяти його член якомога глибше. Він

вдаряється в задню частину мого горла, і мої здавлені стогони підхоплюють ритм його рухів. Іншою рукою я проштовхую пальці в піхву, доки вони не вкриваються циприном і спермою, яку він випустив у мене раніше.

Мої слизькі пальці відводяться, щоб відпочити на Ровані, знаходячи зморшкуватий край його ануса. Він здригається, коли я масажую отвір, а потім вводжу палець всередину.

- Трясця твоїй матері, Слоун...

- Хочете використати своє секретне слово?

- Чорт забирай, ні.

Я посміхаюся і додаю другий палець, ніжно погладжуючи, поки не знайду точку дотику, яка змушує його тремтіти.

- Який гарний хлопчик, - солодко воркую я. - Ми винагороджуємо хороших хлопчиків.

Мої губи змикаються навколо його члена і я смокчу.

Гарчання нестримного задоволення проривається в грудях Рована, коли я трахаю його пальцями і ковтаю його член. Іншою рукою я лоскочу свій клітор, наближаючи себе до оргазму, якого, я знаю, він вимагатиме від мене. І коли я відчуваю, як напружується його тіло, він робить саме це. Він вимагає.

- Дрозд, тобі краще закінчити, бо ти мене вбиваєш, і я клянуся Богом...

Я кінчаю з його членом глибоко в горлі, мій стогін вібрує навколо його члена.

Його слова щоразу піднімають мене з землі.

За мить Рован стогне, коли його гаряча сперма заливає мій рот. Я ковтаю кожну краплю і продовжую його насолоду, доки не переконуюся, що він на межі, тоненька плівка поту виблискує на його оголеному, тремтячому торсі.

- Нам треба йти, - повторюю я з хитрою посмішкою, прибираючи пальці з його дупи. - Ми запізнимося.

Рован кидає на мене короткий похмурий погляд, а потім цілує в чоло. Ми вмиваємося, одягаємося і забираємося звідси.

Кожен крок, який ми робимо під гарячим червневим сонцем, змушує моє серце калатати - не від нервозності, а від хвилювання. Якщо Рован відчуває стрес, він не показує цього. Ми йдемо вулицями міста, Рован жваво розповідає мені історію про Лахлана, коли вони були підлітками, наші пальці переплетені, моя друга рука охоплює найбільший зі шрамів на внутрішній стороні його передпліччя. Тієї ночі Фіонн ретельно обробив рану, використавши дерматрансплантат, щоб замінити відсутні тканини, і з тих пір Рован ставився до неї з особливою обережністю. Незабаром шрам перетвориться на щось дивовижне.

Йому сподобається. Я знаю, що сподобається.

Дорогою на зустріч ми заїжджаємо в ательє "Кейн" і заходимо в магазин під запах шкіри та звуки інді-музики. Я придушую посмішку, думаючи, чи слухає Лахлан коли-небудь музику Жайворонка, і коли я дивлюся на Рована поруч зі мною, то думаю, що він задається тим же питанням.

- Привіт, старий пердун. Над чим працюєш?- запитує Рован.

Лахлан розвертає свій стілець і кидає окуляри поруч зі шкірою, яку він ліпить.

- Піддони на замовлення для якогось байкера на "Харлеї". Якби я не зміг сам надерти тобі дупу, він би залюбки зробив це за мене, - відказує Лахлан. - А я лише на два роки старший за тебе, Дурню.

- Тоді чому ти носиш окуляри для людей похилого віку? Ти виглядаєш так, ніби збираєшся розгадувати кросворд перед тим, як заснути у своєму кріслі, - каже Рован, підморгуючи мені.

- Забирайся звідси. Чого тобі треба, малий виродку?

- Власне, це я маю невеличке прохання, - відповідаю я, роблячи крок до стрімкого старшого брата Рована.

- А, жінка-павук, прийшла попросити мене про послугу.

Лахлан відкинувся на спинку стільця з підступною посмішкою.

- Насправді, це послуга, яку ти мені винен.

- Справді? А з якого приводу?

- За те, що врятувала твого молодшого брата.

- Якщо я правильно пам'ятаю, - Лахлан постукує себе по підборіддю, - я допоміг тобі зачистити місце злочину і стерти всі сліди існування такого собі Девіда Міллера з архівів історії серійних вбивць. Так що я б сказав, що ми квити. Нема за що.

Я закочую очі, а Рован посміхається.

- Гарзд. Тоді послуга для Жайворонка Монтегю.

Лахлан на мить замислюється, а потім рішуче протестує:

- Про це не може бути й мови.

- Давай, - наполягаю я, підходячи ближче, трохи плаксивим голосом. - Жайворонок переїжджає до Бостона за тиждень до нашого від'їзду. Будь ласка, допоможи їй перевезти речі в нову квартиру. У неї їх небагато.

- Чому не багато? - запитує Лахлан суворим голосом, насупивши брови.

Ми з Рованом обмінюємося спантеличеними поглядами, потім я повертаюся до Лахлана.

- Вона подорожує без багажу, я так розумію...?

Очі Лахлана потемніли, ніби цієї інформації було недостатньо, а потім він сховав свою реакцію за апатичною маскою.

- Гарзд. Але не чекай, що я залишуся, коли все закінчиться.

- Звісно, ні.

- Я не збираюся показувати їй місто чи щось таке.

- Ні в якому разі.

- Ми не друзі. Вона не може покликати мене, якщо їй потрібно... молоко.

- Гарзд... Я скажу їй, щоб не дзвонила, якщо їй знадобиться молоко.

Лахлан бурчить. Я посміхаюся.

- Дякую, - кажу я, підходжу до нього, щоб обійняти, але він не повертається. - Ти не пошкодуєш.

- Напевно, так.

- Супер.

Я цілую його в щоку під захоплений сміх Рована, який продовжує:

- Дуже дякую, придурок. Нам треба йти.

Він дразливо посміхнувся до Лахлана, який відповів йому похмурим поглядом, але все одно підвівся зі стільця.

Він проводить нас до дверей, виходить з нами на вулицю, і ми плануємо повечеряти разом наступного тижня. Потім він, як завжди, притискається своїм чолом до чола Рована. Ми з Рованом вирушаємо на побачення, тримаючись за руки, насолоджуємось компанією один одного і хвилюванням, яке нарастає, коли ми прямуємо до місця призначення.

Латунний дзвіночок дзвенить над дверима, коли ми заходимо до Prism Tattoo.

Лаура, власниця салону, тепло вітає нас і дає Ровану бланк для заповнення, поки ми доопрацьовуємо деталі малюнка, який я надала, - тихим голосом, щоб Рован не почув. Коли все підписано і дизайн надруковано на трафареті, він сідає в крісло Лаури.

- Вибач, М'яснику, але я тобі не зовсім довіряю, - сказала я, стаючи позаду нього, щоб зав'язати йому очі.

Це змушує Лауру посміхатися, коли вона готує руку Рована і переносить трафарет на його шрам.

- Я образився.

- Ось і все. Ти ж не для того їхав за мною три дні до Каліфорнії, щоб схалтурити і виграти гру?

- Я не шахраював. А потім я програв. Сумно, мушу сказати. Я досі не можу їсти морозиво.

Я посміхаюся і сідаю поруч, щоб спостерігати, як Лаура малює перші чорні лінії на його шкірі.

- Можливо, ми могли б розпочати програму десенсибілізації. У мене є кілька ідей.

- А ось це вже цікаво.

Це займає кілька годин, але зображення - дизайн, який я уявила, а потім допрацював з Лаурою, щоб приховати його шрами і повторити контури його мускулатури, - поступово оживає на руці Рована. Незабаром вона очищає свіже татування, витираючи надлишки чорнила і плями крові, щоб показати остаточний малюнок. Ми обмінюємося посмішками через Рована, від одного художника до іншого, а він засипає нас запитаннями, на які ми не відповідаємо.

- Ходімо, красунчику. Пора тобі це побачити.

Лаура хапає Рована за один біцепс, а я - за інший. Ми ставимо його перед дзеркалом на повний зріст. Я стою поруч, поки Лаура знімає пов'язку, а Рован відкриває татування, що вкриває все його передпліччя.

- Чорт забирай, - сказав він, не відриваючи погляду від мотиву, коли підійшов до дзеркала, крутячи рукою то в один бік, то в інший.

Він спостерігає за кожною деталлю, як у дзеркалі, так і безпосередньо на своїй руці, його пронизливий погляд знаходить мене кожні кілька секунд.

- Це неймовірно, Дрізд.

Чорне пір'я ворона відливає відтінками індиго, його містичне, опалове око дивиться вдалину. Він стоїть прямо, стискаючи блискучий кухонний ніж,

лезо якого відбиває світло. Позаду птаха та його гострого сідала тло складається з графіті-бризок яскравих кольорів.

- Кольори епічні, Лауро, - робить він комплімент із вдячною посмішкою.

Вона посміхається.

- Дякую, але це була ідея твоєї дівчини. Я лише втілила її малюнок у життя.

Лаура показує йому еталонний малюнок на своєму iPad, оригінал, який я надіслала їй два місяці тому, коли Рован вперше запропонував замаскувати свої шрами. Він дивиться на зображення і ковтає. Він замислюється, перш ніж піднімає на мене очі.

- Колір? - запитує він, показуючи на малюнок, не відриваючи очей від моїх. - Це ти намалювала?

Я знизую плечима, горло стискається, коли бачу, як його очі застигають.

- Здається, так.

Рован повертає iPad Лаурі і притискає мене до себе, впиваючись обличчям у мою шию. Він довго нічого не говорить. Просто обіймає мене.

- Ти додала кольору, - бурмоче він, не відпускаючи мене.

Я посміхаюся в його обіймах.

- Що я можу сказати, М'яснику? Гадаю, ти сам зробив так, щоб він з'явився.

*Даний переклад створений телеграм-каналом Книгарна
!Не призначений для продажу!*

Фте!

Рован

- Знаєш, Дрозде, хоч я і запропонував, але не думав, що мені сподобається полювати з тобою так само, як змагатися з тобою, - сказав я, витираючи м'ясного ножа ганчіркою з відбілювачем.

Слоан вибухає сміхом, але не обертається, надто зосереджена на пофарбованих муслінових простирадлах, які вона прикріплює клеєм до волосіні.

- Я висуну гіпотезу: чи не тому, що ти віддаєш перевагу не самому вбивству, а тому, що воно діє мені на нерви?

- Більш-менш.

Вона кидає на мене похмурий, але дразливий погляд через плече, і я посміхаюся їй, а потім дивлюся вниз, на відколи гострого леза в моїх руках. Я знову проводжу тканиною по лезу ножа, а потім відкладаю його разом з іншими інструментами. Пила для кісток. Різак для м'яса. І мій улюблений, ніж Улу з дамазької сталі, який Слоан купила мені на Etsy на день народження.

- І все ж мені сподобалося. Дуже. Мені подобається з тобою працювати.

- Мені теж подобається працювати з тобою. Думаю, наступного року ми повинні зловити Лісового Привида разом, навіть якщо технічно перемогла я, адже я абсолютний переможець, якщо ти забув. А ти заслуговуєш на втішний приз за те, що цього разу не знудило, - додає вона, вказуючи на очі, що звисають з волосіні над головою доктора Стефана Ростіса. - Ти молодець.

- Ти ж не даси мені про це забути, правда?

- Напевно, ні.

Поки Слоан продовжує клеїти останні шматки заздалегідь нарізаного полотна, я працюю над останніми приготуваннями. Потім спостерігаю за своїм Дроздом, який більше не практикує монохромне мистецтво, а працює в техніці "Technicolour".

Закінчивши, вона відступає назад і споглядає свою картину за тілом. Три шари її полотна перемешуються кольоровими бризками. Осколки зеленки на одному шарі. На іншому - блакитні. Рожеві та фіолетові на останньому, кожна тканина ретельно пофарбована вручну. Це сліпуча інсталяція, яка випромінює, як вітражне скло, навколо підвішеного тіла з широко розкинутими руками і ногами. Підвішування її до стелі та стін було моїм найбільшим внеском, окрім того, що я вирізав кілька шматків шкіри для прикрас, які Слоан вшила в шари ниток і мусліну. Але мистецтво? Це вона зробила.

- Чудово, Слоан.

- Дякую, - тепло відповідає вона.

Вона не обертається, інакше побачила б, що я дивлюся не на полотно, а на неї.

Поки його погляд залишається прикутим до шарів кольору, я змінюю плейлист на телефоні.

- ФБР нічого не зрозуміє. Ти не регресуєш, ти прогресуєш. Я не впевнений, що вони нарешті зрозуміють, що полотна - це карти, коли з'явився колір.

- Це має їм допомогти, - відповідає вона зі сміхом, а потім хитає головою і знизує плечима.

- Одне залишилося незмінним...

- Що таке?

Слоан дивиться на мене, і я вказую на тіло, хитаючи головою. Питання в її очах швидко змінюється на недовіру. Коли вона схрещує руки на грудях, я піднімаю руки, ніби вибачаючись, хоча анітрохи не шкодую про те, що збираюся сказати. І вона це знає.

- Що?, - уривчасто перепитує вона.

Я показую на не дуже доброго лікаря, на його обличчі висихають патьоки крові.

- Ліве око. Все ще трохи розірване.

Слоан засміялася, але її сміх стих, коли я знизав плечима. Натяк на сумнів зморщив лінію між її бровами.

- Ні, це не так.

- Мені шкода це казати, але так.

- Ти несеш якусь маячню.

Я тягну драбину перед тілом і кличу її нагору.

- Поглянь сама.

Слоан стискає губи, зростаюче розчарування забарвлює її щоки. До біса чарівно. Знову зібрана Слоан, з розкуйовдженим пір'ям і кігтями, готовими до атаки? Вона все ще моя улюблена версія. Я насолоджуюся кожною миттю, від лютого погляду в її очах до рішучих кроків, якими вона рухається до драбини, щоб роздивитися її ближче.

- Рован Кейн, припини з цим лайном про ліве око, я не вириваю, я видаляю....

Її крик переривається, коли вона оглядає криваву дірку, потім дивиться вниз на мене, а потім знову піднімає очі на труп. Я не можу втриматися від сміху, але не можу приховати веселий вираз своїх очей - не від неї.

- Що це в біса таке? - запитує вона, вказуючи на обличчя мертвого лікаря.

- Не знаю, Дрізд. Може, тобі варто поглянути. Якщо тільки...

- Хіба що?

- Ти ж не чутлива душа, чи не так?

Вона вибухає сміхом, навіть якщо це короткий, невпевнений звук.

- Чи є у тебе настрої на морозиво, М'яснику? Ти встиг з'їсти хоч трохи

печива з вершками?

- Ай, Дрізд, - кажу я, затуляючи рукою серце, яке калатає під долонею. - Вдар ще раз.

Слоан посміхається, її ямочка біля губи поглиблюється, потім зосереджується на бездиханному обличчі перед нею, очі налиті кров'ю, риси обличчя змарнілі. Вона простягає руку в рукавичці до лівої очної ямки і дістає маленький круглий пакунок, обмотаний скотчем.

- Бачиш? - зауважила вона, тримаючи таємничу кульку в долоні, коли спускалася з драбини. - Вийняла. Я вийняла його.

- Так, схоже. Виглядає так, ніби ти вже робила це раніше. Видалення з висоти польоту.

Вона зупиняється переді мною з веселим блиском в очах.

- Що це таке?

- Я вважаю, що коли ви отримуєте подарунок, ви повинні його розгорнути.

Вона піднімає очі до неба, і я цілую її в чоло. Вона бере хустинку, яку я пропоную їй, щоб витерти кров зі скотчу.

- Переконайся, що ти почистила його як слід. Усередині є важливі документи.

Обличчя Слоан зморщується, її красиві карі очі мружаться, коли вона намагається узгодити мої слова з маленьким розміром пакунка.

- Якісь документи?

- Документи, які насправді змінять твоє життя. Так що так. Тільки будь обережною.

Кинувши на мене останній насторожений погляд, Слоан зосереджується на клубку скотчу і вичищає кожну зморшку пластику, доки не залишається жодного сліду крові. Після цього вона відклеює одну за одною липкі смужки, поки не може розгорнути зовнішній шар захисного паперу.

Всередині - складена паперова серветка. А всередині ще один подарунок, обмотаний скотчем.

- Боже мій, Рован. Ти зберіг його...? - запитала вона з недовірливим смішком, прочитавши мій почерк на серветці, під логотипом ріжка морозива, що тане.

М'ясник і Чорний дрізд

Щорічний конкурс, серпень

7 днів

Тай-брейк.

П'ять виграшних подач

Переможець отримує Лісового Привида

- Секундочку, - кажу я, коли вона прочитала всі рядки вголос. - Тут чогось не вистачає. Можеш передати мені це на секунду, поки розгортатимеш інший подарунок?

- Що ти задумав, виродку?

- Може, я хочу висякатися в цю паперову серветку, яка має велику сентиментальну цінність. Дай сюди, Дрізд.

Слоан вибухає сміхом і спантеличено хитає головою, але подає мені серветку, і я беру ручку поруч з інструментами, щоб написати ще один рядок, весь час крадькома поглядаючи на неї, щоб перевірити, як вона розпаковує інший пакунок. Як і щоразу, коли я зі Слоан, моє серце шалено калатає, наче хоче вирватися зі своєї кістяної клітки.

Коли вона збирається зняти останній шматок стрічки з подарунка, я

кладу свою руку на її руку зі складеною між пальцями серветкою. Вона відчуває, як вони тремтять, але нічого не каже.

- Зроблено, - кажу я, дивлячись на серветку. -Прочитай спочатку це.

Вона на мить затримує на мені погляд, перш ніж бере папір і розгортає його, її рухи повільні й обережні. Я спостерігаю, як її очі ковзають по словах. Вона стискає губи. Коли вона читає їх вголос, її голос тремтить.

- Одружуйся зі Слоан Сазерленд і кохай її вічно, якщо вона тобі дозволить, - шепоче вона.

У її великих карих очах блищать сльози, коли вона піднімає їх до мене. Я забираю маленьку серветку назад. Вона знімає останній шматочок стрічки з чорної тканини і розгортає її, щоб побачити обручку - синьо-сірий сапфір, оправлений у золоту стрічку, прикрашену ніжним листям, що піднімається до каменю.

Я стаю на одне коліно.

Слоан ковтає. Нервозність заливає мої вени, і я вже збираюся почати свою промову, коли вона вимовляє її:

- Ти справді освідчився мені на паперовій серветці з обручкою, встромленою в очну ямку мерця?

Я моргаю. Відкриваю рота. Нічого не виходить, здається, цілу вічність.

- Знаєте, в моїй голові це було досить мило, але озируючись назад... може, це вже занадто?

Вона хитає головою.

- Недостатньо?

Вона знову хитає головою, з її вій падає кілька сліз.

- Саме стільки, скільки потрібно?

- Це, бляха, ідеально, - риде вона.

- О, слава Богу.

Я довго зітхаю, притискаючи одну руку до грудей. Потім я беру її руки, що тремтять, коли вони стискають обручку, у свої.

- Я думав, що облажався по-королівськи.

Слоан видає якийсь придушений писк. Вона починає стрибати. Спочатку маленькі підскоки, які з кожною секундою стають більшими.

- Ти виглядаєш схвильованою, люба.

З неї виривається нерозбірливий звук.

- Тихіше, тихіше, тихіше. Хлопець-хлопець намагається зробити пропозицію.

- Рован...

- Слоан Сазерленд, мій чудовий Дрізд. З того моменту, як я тебе зустрів, ти змінила моє життя. Я не пам'ятаю нічого веселого, цікавого чи нового без тебе. Я заціпенів, коли ти увірвалася в мій світ у своїй смердючій маленькій клітці з макаронами орзо.

Вона заливається сміхом серед сліз, а я посміхаюся, міцніше стискаючи її руку.

- Я не можу уявити собі майбутнього без тебе. І не хочу, ніколи. Тож виходь за мене, Слоан, і ми будемо вічно вирушати в божевільні пригоди, і ми будемо надирати дупи, і ми будемо найкращими друзями, і ми будемо займатися карате в гаражі, і ми будемо кохатися, і ми будемо старіти разом. Тому що я не можу уявити, що проведу всі ці моменти з кимось іншим, окрім тебе.

Я беру в неї каблучку і тримаю її на кінчику пальця.

- Що скажеш, Дрізд? Вийдеш за мене заміж?

Вона киває, по її веснянках течуть сльози, її голос сповнений емоцій, коли вона вимовляє слова, які я прагнув почути місяцями, роками.

- Так, Рован. Звісно, я вийду за тебе.

Я одягнув їй каблучку на палець, і вона ледь глянула на неї, перш ніж накинулася на мене, ледь не поваливши на землю, схопивши моє обличчя між долонями, щоб засипати мене шепотом "Так" і відчайдушними поцілунками.

- Я кохаю тебе, М'яснику, - шепоче вона, відвертаючись, щоб подивитися на мене.

Потім вона притискає свій рот до мого.

Їй не треба цього казати. Я відчуваю це в кожній ласці і в кожному гарячому погляді. У поцілунку, коли вона притискається до моїх губ, ніби емоція живе на її язиці, коли вона проводить ним по моїх. Але її слова западають мені в груди і залишають незгладимий слід.

Слоан пом'якшує наш поцілунок і, коли ми розлучаємося, хапає мене за руку, щоб підняти на ноги. Щойно я стою на ногах, вона тягне мене до темного коридору, який веде до колекції автомобілів лікаря.

- Підемо займемося карате в гаражі.

- Під "карате" ти маєш на увазі, що я перекину тебе через капот Порше доктора Стефана і буду трахати, поки ти не будеш благати мене зупинитися?

Слоан блискає мені макіавеллівською посмішкою через плече. Її ямочка в куточку губ поглиблюється, коли вона підморгує мені і тягне в темряву.

- Йди за мною і побачиш, красунчику.

Може, я був правий. Ми не нормальні люди. Ми монстри.

Але якщо ми монстри, ми будемо процвітати в темряві.

Разом.

Епілог

Привид

Місто відштовхує мене.

Запах забрудненого моря. Вихлопні гази автобуса, що проїжджає повз. Дихання людей, які виливають свої гнилі думки у брудне повітря. Місто - вигрібна яма занепаду.

Жителі Содому були злими і великими грішниками проти Господа.

Я ковтаю огиду до цього середовища, яке поглинало мене цілий тиждень. Мій погляд перебігає з одного кінця вулиці в інший, але завжди повертається до дверей на протилежному тротуарі та вигину золотого напису на вікні.

Мій годинник пищить. Полудень.

Господи, прошу Тебе, обдаруй мене, Твою покірну слугу, Своїм благословенням. Нехай моя рука підніметься на моїх ворогів. Поверни їм кожную кривду і несправедливість, яку вони вилили на мене, твого вірного учня.

Амінь.

Я розплющую очі і продовжую своє спостереження з внутрішнього дворика кафе. Мій чай охолонув, книга, що лежить переді мною, не прочитана. Мої пальці вистукують у ритмі музики, що лунає в моїй голові. Гімн, який співала моя мама.

Нехай грішники йдуть своєю дорогою,

І обирають царство мертвих.

Двері відчиняються навпроти. Високий чоловік спортивної статури відчиняє їх жінці з чорним, як ворон, волоссям. Вона озирається. "Вбивці", - написано на її чорній футболці.

Моя кров закипає.

Я відданий йому,

Я спочиватиму в Господі;

Я передам свою ношу,

І довіряю йому своє буття.

Вийшовши на тротуар, пара обертається, щоб поговорити з іншим чоловіком, який затримується у дверях магазину. Його м'язисті руки та кисті вкриті чорними татуюваннями. Він не такий високий, як інший чоловік, але більш сильний. Захисник. Воїн. Я бачу це - як він стоїть, як посміхається, готовий накинутися на будь-який рух. Змія, завжди готова до удару.

Вони обмінюються кількома словами, яких я не чую, посмішками, яких я не відчуваю. Другий чоловік кладе руку на плече першому. Їхні лоби стикаються, потім вони розходяться. Перший чоловік відходить, тримаючись за руку з жінкою. Він цілує її в скроню, і вона посміхається. Я дивлюся, як вони йдуть вулицею і завертають за ріг. На довгу мить мій погляд залишається прикутим до них, зафіксованим на їхній відсутності, ніби я переслідую їхні сліди, як привид, що блукає в їхній тіні.

Я опускаюся в крісло. Перефокусуйте мою увагу туди, де вона повинна бути.

На ательє Кейн.

Я шукаю його благословення опівдні,

І молитися йому опівночі.

Рован Кейн викрав мого брата.

І я присягаюся забрати його.

Бонусний розділ

Слоан

Рован Кейн замишляє щось погане.

Як завжди.

Я це знаю. Не знаю, звідки, але знаю. Це ховалося в його поглядах протягом останніх кількох днів. У тому, як він перевіряє свій телефон і набирає повідомлення, або у зловісному відблиску в його посмішці після цього. Як би він не намагався це приховати, це там. Я це відчуваю. Як слабкий слід диму на вітрі. Спалах світла на лезі. Шепіт у темряві.

Він щось замишляє.

Я примружуюся, коли він вивантажує посуд з посудомийної машини. Якщо він відчуває, що мій погляд пронизує його обличчя, він не показує цього. Коли я прочищаю горло, він не піднімає очей. Я схрещую руки і притуляюся до кухонної шафи, але він все одно не показує жодних ознак того, що помічає мене. Якимось він сказав, що завжди мене помічав, і це не було брехнею. Я впевнена, що він просто прикидається.

Тож я чекаю, поки він закінчить з посудомийною машиною, і роблю ковток кави, перш ніж почати:

- Я оголошую: філібустьєрство.

Рован кашляє і відхаркується. Коли його вологі очі нарешті зупиняються на мені, він виглядає захопленим.

- Фрібутери? Це означає, що ти вдягнеш сексуальний піратський костюм і трахнеш мене з пов'язкою на оці?

- Ні, це не так.

- А що, якщо пов'язку на очах носитиму я?

- Ще ні.

- А якщо додати опудало папуги?

- Рован...

- Кохана, - каже він з теплою усмішкою, від якої сяють його веселі очі.

Він ставить чашку і підходить до мене, хапає мене за зап'ястя, щоб я розвела руки, міцно схрестивши їх на грудях.

- Якого філістерства ви боїтеся?

- Я не знаю, - кажу я, коли він обіймає мене за спину і цілує в шию. - Чому б тобі не сказати мені?

Його губи бігають по моїй шкірі; він знає, що це пробуджує мою схильність до лоскоту. Коли я вигинаюся, він притискає мене до стільниці.

- Дрізд, єдиний раз, коли я щось замислюю, це коли я хочу закрутити твої трусики.

- Ти хочеш сказати, що знову мене викрадеш?

- Я думав, що краще одразу, але це можна влаштувати.

Рован міцно обіймає мене за талію і кладе на кухонну стільницю, впиваючись губами в мої губи в суворому поцілунку. Обхопивши руками його шию, я пафосно відповідаю на поцілунок, насолоджуючись дотиком його язика до мого і пестощами його мозолистих рук, які проникають під сорочку, щоб зігріти мою оголену шкіру. Мої думки, однак, все ще поглинені одним питанням.

- Я наполягаю, - відсторонюючись рівно настільки, щоб сформувати слова на його губах.

- Я цілую свою наречену, - відповідає він, перш ніж знову поринути в поцілунок.

Мені вдається відступити і розірвати поцілунок, незважаючи на його спроби продовжити його. Мої очі звужуються.

- Ти уникаєш відповіді.

- Ні, це не так.

Одна його рука знаходить мої груди, і він грається з моїм пірсингом на сосках, так сильно, що моя стать волає про увагу.

- Я відповів на твоє запитання. Я збираюся поцілуватися з тобою, а потім трахнути тебе на цій стільниці, - оголосив він, вдаривши по полірованому граніту долонею. Досить пряма відповідь.

- Ти плануєш когось вбити?

- Що це таке?

- Ну, знаєш, вбивство. Це те, що ми вміємо. О, Боже, ти вистежуєш Лісового Привида, так? Ти вб'єш його перед нашою щорічною грою.

- Кохана...

- Викладай, заради Бога. Це воно, так? Б'юся об заклад, ти вже тримаєш його десь під замком. Напевно, вранці ти збираєшся посадити його верхи на коня позаду Джорджа Вашингтона на статуї в Бостон Коммон....

- Дрізд, - перебиває Рован, його долоні раптово зігрівають мої щоки.

Він виглядає розваженим, але я також бачу занепокоєння в його виразі обличчя.

- Хоча я знаходжу твою параною чарівною і відкладаю ідею про Джорджа Вашингтона на потім, ти помиляєшся.

Він цілує мене в чоло, перш ніж відступає назад, щоб дати мені серйозний погляд. Здається, він доходить висновку, глибоке зітхання злітає з його вуст.

- Це про весілля?

Весілля.

Щоразу, коли я думаю про це, мій пульс прискорюється. Здається, що

кімната насувається на мене, ніби з неї висмоктали все повітря, і мені не залишилося чим дихати. Мене трясє не від думки вийти заміж за Рована. Він мій найкращий друг. Я люблю його понад усе на світі. Справа у величезному завданні, з яким ми ледве просунулися відтоді, як він зробив пропозицію шість тижнів тому, і не в останню чергу - у присутності гостей. Особливо двох. Чи запросити моїх батьків? Чи прийдуть вони взагалі? Якщо не запрошу, чи не зіпсує це йому настрої, адже Рован знає півміста і неодмінно захоче, щоб прийшли його друзі? Вони були дуже добрі до мене, але чи не здивуються вони, що сталося, коли побачать, що у мене є тільки Жайворонок і її сім'я, і більше нікого? Чи не подумают вони, що це дивно? Чи не подумают, що я дивна?

- Слоан? У цьому проблема? - наполягає Рован лагідним голосом.

- Ні...

Я брешу, хоча ненавиджу себе за те, що брешу Ровану про свої почуття. Але я не хочу, щоб він думав, що я змінила свою думку. Крім того, я все ще переконана, що він щось задумав.

- Чи вважаєш ти, що весілля може мати до цього якесь відношення?

Я хитаю головою.

- Ось що я думаю, - каже він, кладе руки на стільницю по обидва боки від моїх стегон, затискаючи мене в пастці. - Гадаю, ти переживаєш через те, що мусиш усе планувати. Ти занадто сильно тиснеш на себе. І бачиш проблеми там, де їх немає.

- Але з тобою постійні проблеми. Може, я просто ясновидець.

Посмішка Рована стала шахрайською.

- Я - смачна проблема. Що стосується філістерства, то, як я вже казав, мої махінації досить прості. Трахнути мою наречену. Змусь її кінчити. Відправте її у спа-салон з засосами на її прекрасних цицьках.

- Засоси? Ти це серйозно?

Я не можу втриматися від сміху, коли він просовує руки під мою сорочку, тягне її вгору по тілу, поки не знімає її і не кидає на підлогу. Він

дивиться вниз на мої груди, з вдячним бурчанням витягуючи чорні мереживні чашечки.

- Так, це так!

Він грається з одним із моїх пірсингів, легенько смикаючи за маленький стержень. Я закушую губу, щоб зловити зітхання, і погляд Рована одразу ж падає на мої губи.

- Скажи, Дрізд. Ти ж не придушуєш свої стогони, чи не так?

Я ковтаю і відповідаю:

- Вінстон почне гарчати.

Це смішить Рована, але ми обоє знаємо, що це правда. Вінстон вподобав мене і використовує це як привід для нападу на Рована, коли вважає, що мені загрожує смертельна небезпека.

- Я готовий ризикнути кількома шрамами на дупі, - відважується Рован, а потім кусає мене за шию, від чого я стогну. - Я зачиню його у ванній, якщо доведеться. Але всі ці звуки, які ти намагаєшся придушити? Вони мої.

Я проводжу руками по його волоссю, поки він цілує мою шию і груди, а потім переходить до соска. Він проводить язиком по кожному вигину і куту пірсингу, потім хапає його між зубами і з насолодою смикає.

- Боже, як я люблю, коли ти це робиш, - відпускаю я, коли він розстібає блискавку на моїх джинсах.

Він опускає його так повільно, що це нестерпно, ніби він чує кожну думку в моїй голові, яка кричить йому, щоб він робив це швидше.

- Коли я вперше побачив цей пірсинг через твій бюстгальтер на заправці, я ледь не помер, - зізнається він, граючись одним із сердечок і погладжуючи мій сосок. - Присягаюся, всю дорогу до будинку Фіона у мене стояк був.

Мій сміх перетворюється на гикавку від задоволення, коли він нахилиється, щоб посмоктати мої груди.

- Я знаю, що так. Ти продовжував соватися на своєму місці. Це виглядало складним для тебе.

- Так і було. Мені потрібно було доторкнутися до тебе. (Він цілує мене в шию, притискається до мене.) Мені потрібно було дізнатися все про ті маленькі сердечка. І подумати тільки, що я навіть не знав про решту...

Він щипає мене за мочку вуха, і я посміхаюся.

- Я подумала, що пірсинг сосків може тобі сподобатися. За вечерею ти довго витріщався на мої груди. Це було мило, як ти намагався себе зупинити.

Рован гарчить мені в шию, потім відступає, щоб подивитися в очі.

- Дрізд, у мене питання.

- Гаразд, давай...

- Ти зробила серця для мене?

Моя шкіра червоніє, а Рован захоплено дивиться на мої щоки.

- Може, трохи.

Він проводить рукою по обличчю, перш ніж притулитися чолом до мого плеча.

- Я люблю тебе так сильно, що мені боляче.

Я сміюся. Коли він випростується, то відриває мене від робочої поверхні, щоб поставити на ноги.

- Я теж дещо для тебе взяв. Зберігав для особливого випадку. Роздягайся і чекай тут.

- Що ти...

- Довірся мені, - кидає він через плече, прямуючи коридором до спальні.

Я роздягаюся, чуючи бурчання Вінстона, а потім зачиняються двері ванної кімнати. За мить у тьмяно освітленому коридорі з'являється Рован,

просуваючись до мене з новим фіолетовим фалоімітатором і пляшечкою лубриканту.

Фіолетовий фалоімітатор в тон її вбранню.

Костюм дракона.

- Роване Кейн, що все це означає? - Я розсміялася, не вірячи своїм очам.

- Я не Рован. Я Сол, - прогарчав він.

Його хижий погляд пронизує мене наскрізь. Він не кліпає. Я роблю крок назад, потім ще один, кожна заминка сміху, що виривається з мене, лише підживлює ненажерливість його очей.

- І я заплідню тебе, маленька людинко.

- Ти такий дивний.

Він кидається вперед, і я з криком біжу навколо центрального острова, ледь не потрапивши в полон.

- Спробуй втекти, скільки хочеш, моя маленька людинко, але я все одно тебе зловлю.

Я хихикаю, рухаючись до найближчого кінця коридору в надії втекти до спальні.

- Що сталося, що зробило тебе таким?

- Людина-дракон не знає, чому він балакучий дракон. Лише те, що він повинен робити дракончиків своїми двома членами.

Рован намагається стримати сміх, а я істерично хихикаю.

- Тікай, людино.

Я пронизливо закричала і побігла в бік коридору, але не встигла зробити й десяти кроків, як він схопив мене. Він легко піднімає мене на руки.

- Як на дракона, у тебе замало луски, Соле. Це більше схоже на кролика,

якого спіймав у пілоу-пілоу.

Рован хихикає і кидає мене на ліжко.

- Напівзварений кролик на цьому етапі. Це не дихаюча тканина.

- То зніми його, виродку.

- Про це не може бути й мови. Я приймаю свою роль близько до серця,
Дрізд.

Він прочистив горло і знову почав імітувати громоподібного дракона:

- На четвереньки, маленька людино.

Я роблю, як він каже, і нахиляюся, все ще сміючись. Але сміх перетворюється на гучний стогін, коли він з силою заштовхує в мене свій член.

- Чорт забирай, Слоан. Усе ще мокра для мене.

Рован відійшов і знову увійшов у мене, м'яка тканина притискала до моїх сідниць з кожним поштовхом.

- Ти справді це робиш, - вдається вимовити мені, з посмішкою озираючись через плече.

Його волосся вже прилипло до чола, яке наскрізь промокло під капюшоном, на якому пришиті два маленькі помаранчеві різки.

- Ти трахаєш мене в недихаючому костюмі дракона-пілоу-пілоу.

- Так, я знаю.

Він не зупиняє ритму своїх рухів, однією рукою обхоплює мою талію, а іншою відкорковує лубрикант. Я дивлюся, як він вливає густу рідину в щілину між моїми сідницями.

- І я наповню цю ідеальну маленьку кицьку і тугу маленьку дірочку, а потім знепритомнію від теплового виснаження.

Я хихикаю і притискаю голову до руки, піднімаючи сідниці вище, поки

він занурює іграшку в змазку, перш ніж притиснути її до мого отвору. Я глибоко зітхаю, і іграшка долає опір.

- Срань господня.

Я стогну на простирадлах, коли він проштовхує його далі, повільно, сантиметр за сантиметром. Кожне вагінальне проникнення глибоке і повільне, він веде вібратор в мою дупу, поки я не наповнюся, поки я не відчую, що не можу більше терпіти.

Потім він його вмикає.

Ми обоє завмираємо, наче будь-який рух може перекинути нас через край, перш ніж ми будемо готові перевести подих і пірнути. Рован випускає серію нецензурних слів, і я намагаюся розслабитися, але це стає неможливим, коли він відновлює свій ритм повільних, бурхливих рухів. Потім темп прискорюється, а поштовхи стають глибшими. Він вмикає вібратор на вищий рівень, і тоді він не просто трахає мене. Він претендує на мене, як ніхто інший ніколи не робив. Однією рукою він хапає мене за груди, іншою - за стегно, і штовхає мене з нещадним, плотським бажанням.

- Доторкнися до себе, - гарчить він. -Змусь себе кінчити. Викрикуй моє кляте ім'я, Слоан. Дай мені почути, як я спустошу тебе.

Я роблю все, що він просить.

Я кладу пальці на слизький клітор і перекочую м'якоть на трикутний пірсинг, вигукуючи ім'я Рована. Мене пронизує електричний струм, наче вся енергія в моєму тілі висмоктується з кінцівок, щоб вибухнути внизу живота. Моя піхва стискається від ерекції Рована, і я втрачаю рівновагу, коли з його грудей виривається гарчання. Він витягує секс-іграшку з мого ануса і замінює її своїм тремтячим членом, виливаючи рештки сперми в мою тугу теплу піхву.

- Бляха, - шипить він, коли переводить подих, повільно відступаючи назад.

Він залишає руки на моєму тілі, розсовує мої сідниці, щоб спостерігати за потоком сперми.

- Я думав, що зможу одразу приступити до роботи, але спершу мені

потрібно шість пляшок Gatorade.

- Можливо, наступного разу варто спробувати костюм пірата.

- Ти будеш піратом, а я папугою.

- Ти такий дивний.

- Але ж ти мене любиш, - сказав Рован, підводячись з ліжка, щоб зняти костюм дракона, його тіло блищало від поту.

- Так.

Він посміхається і нахиляється, щоб поцілувати мене в скроню, потім йде до ванної, щоб звільнити Вінстона і принести мокру мочалку. Вінстон шипить і штовхає Рована ногою у відповідь, але йому вдається уникнути вічно незадоволеного кота, а потім залазить на ліжку, щоб благоговійно очистити мою шкіру.

- Ти з нетерпінням чекаєш на вихідні? - запитує він, його очі прикуті до руху руки, яка ковзає губкою по моєму стегну.

- Так, це буде чудово. Але я буду сумувати за тобою.

Рован посміхнулася, ненадовго піднявши голову, щоб зустрітися з моїм поглядом.

- Ти сумуватимеш за моїм костюмом дракона. Визнай це.

Я посміхаюся і проводжу рукою по його потилиці, щоб притягнути його губи до своїх. Поцілунок триває, повільний і ніжний, доки я не відступаю і не зізнаюся:

- Можливо, я теж за цим сумуватиму.

- Я так і знав, - посміхається він.

Він відходить убік, простягає руку, щоб допомогти мені злізти з ліжка.

Я не встигаю прийняти душ і закінчити пакувати речі, як дзвонить Жайворонок і каже, що чекає на мене внизу. Рован міцно обіймає мене і

вкриває поцілунками всі мої щоки, потім виштовхує мене у двері і попереджає, щоб мене не з'їла акула, хоча я наполягаю, що зараз початок жовтня і я не маю жодного наміру купатися в крижаних водах Кейп-Коду. Потім я спускаюся сходами старої цегляної будівлі по чотири, виходжу на сонячне світло, де мене зустрічає ще яскравіша посмішка Жайворонка.

За двадцять хвилин ми забрали Анну і вже їхали до готелю Leytonstone Inn, спа-готелю з видом на пляж у Ньюкомб Голлоу. Дорога до готелю займає трохи більше двох годин, але нам вдалося уникнути четвергової післяобідньої години пік і прибути якраз вчасно, щоб повечеряти і випити кілька келихів вина, перш ніж розвалитися по номерах. Жайворонок, як завжди, запланував для нас прогулянку рано-вранці наступного дня, мальовничу прогулянку на світанку вздовж Піщаних скель, потім повернення до готелю на обід, після якого у нас буде заняття йогою - виявляється, я нікудишній його. На диво, Анна ще гірша за мене, і ми проводимо більшу частину заняття, намагаючись стримувати свої веселощі, щоб не порушити бездоганну концентрацію Жайворонка. Вечір ми проводимо, їмо, п'ємо і сміємося. Ми сміємося набагато більше, ніж я думала, що ми здатні на це.

Субота - день спа-салону, що мені більше до душі, ніж йога. Ми починаємо з сауни. Потім догляд за обличчям. Скраб. А перед обідом - невеликий масаж з дівчатами в кімнаті з видом на море.

- Тобі варто повернутися сюди перед весіллям, - каже Жайворонок, коли масажистка розминає мої плечі, де м'язи все ще напружені після мого падіння в Техасі, в будинку Гарві. Позбутися всіх вад.

Анна хихикає.

- Увечері їх робиш, а зранку позбуваєшся.

- Маскування дракона, - заявили ми з Жайворонком в унісон і розреготалися.

- Ви вже вибрали місце для весілля? - запитує Анна, її голос приглушений, обличчя занурене в отвір у масажному столі.

- Ще ні.

- Це могло б бути гарне місце. Гарне, розслаблююче. Тихе.

- Воно пасуватиме до твоєї сукні, - додає Жайворонок.

Щойно я сказала їй, що Рован зробив мені пропозицію, вона потягла мене до своєї тітки Етель, щоб показати те, що вона представила мені як "сукню із золотою зіркою на грудях". І вона мала рацію. Вінтажна мереживна сукня Етель з любов'ю зберігалася в її величезному будинку, схожому на музей, і була майже в ідеальному стані. Етель власноруч зробила кілька незначних ремонтів та коригувань, але сукня вже облягала кожен вигин мого тіла так, наче була створена спеціально для мене.

- Саме так. Саме так. Можливо, ти на щось натякаєш. Мені дуже подобається це місце.

Жайворонок відчуває мою нерішучість по тому, як стихає мій голос на останніх словах.

- Але...?

- Але список гостей мене напружує. І все інше. Квіти, музика, все це. А якщо прийдуть мої батьки, вони такі особливі, ви ж їх знаєте. Я не знаю, чи їм це сподобається.

- Це твій?

Справді. Ідея інтимного весілля в затишному готелі на березі моря здається мені ідеальною. Але щоразу, коли я згадую, як Рован сяє яскравою зіркою на гала-вечорі в оточенні своїх друзів і знайомих, закрадаються сумніви. Можливо, він віддав би перевагу чомусь грандіозному, імпозантному. Можливо, він не хотів би маленького, інтимного весілля.

Я не відповідаю Жайворонку, ці думки кружляють у мене в голові.

- Я зараз повернуся, дівчата, - сказала Анна після тривалої мовчанки. - Мені треба в туалет.

- О, я теж їду з тобою, - додає Жайворонок.

Я стою нерухомо, коли вони йдуть, зачиняючи за нею двері з клацанням, надто поглинений відчуттям напружених м'язів, що нарешті розслабляються під досвідченою рукою масажистки.

- Піду принесу ще олії, - каже вона після того, як деякий час мовчки попрацювала на моєму плечі.

Я розслаблено пробурмотів "Дякую", і після кількох шерехів позаду мене вона повернулася, щоб покласти руки мені на спину.

- Чи сильно натиснути? - запитує голос.

Знайомий голос. Точно не голос моєї масажистки.

Я кричу і перевертаюся на бік, щоб злізти зі столу, притискаючи до себе рушник, щоб стати обличчям до моєї не-масажистки.

Рован Кейн.

- Що, в ім'я всього святого, відбувається?

- Привіт, Дрізд.

Я дивлюся на нього з роззявленим ротом, а потім обережно оглядаю кімнату. Масажистки пішли. Мої друзі, очевидно, теж. Залишилися тільки я і самовдоволений ірландець, який виглядає до біса гарячим у своїй шкіряній куртці, мотоциклетному шоломі на столі, де кількома хвилинами раніше Була Жайворонок

- Якого хріна ти тут робиш?

Рован залазить на стіл поруч із шоломом, потирає бороду, що росте. Він дивиться у вікно, намагаючись - безуспішно - приховати захоплення в очах. Його перша реакція - відсторонений потиск плечима, його очі прикуті до моря.

- Не знаю, я подумав, що ти, можливо, захочеш одружитися на цих вихідних. Звучить як гарне місце.

Слова відмовляються знаходити свій шлях між моїм мозком і язиком. Лише одне виходить живим.

- Що...?

- Ну, знаєш, церемонія, де ми обмінюємося обітницями та обручками, і

ти виглядаєш сексуально в гарній сукні, а я - в стильному костюмі. Потім ми їмо торт, трохи танцюємо, добре проводимо час, робимо ставки на те, пересплять Жайворонок і Лахлан чи ні, повертаємося до нашої кімнати для запаморочливого післявесільного сексу, і ти застрягаєш зі мною назавжди. Щось на кшталт цього.

- Що?

Шматочки складаються до купи, і в мене стоїть клубок у горлі. Він влаштував ці спа-вихідні з Жайворонком як подарунок на заручини. Коли я запитала його, який у нього графік роботи на вихідні, він не став вдаватися в подробиці, хоча я тоді не заперечувала. Потім у мене з'явилося ниюче відчуття, що він щось задумав.

- Фрібутери.

- Може, трохи.

- Але ти сказав, що я навіть не наблизилась до цього.

- Так.

- Ти казав, що задумав це лише для того, щоб зняти з мене трусики.

- Я не брехав.

- То що ж це за суєта?

- Очевидно, більше філістерства. Мінус папуга.

У мене стільки запитань, що вони замикають мій мозок. Все, що я можу зробити, це похитати головою і спробувати проковтнути пекучий кулак, що застряг у горлі. Рован бачить це. Його очі пом'якшуються.

Він сповзає на землю і наближається до мене, ніби налітає на дику істоту, рухаючись повільно й обережно, поки не хапає мене за лікті, а я продовжую притискати рушник до грудей.

- Кохана, - каже він з легкою усмішкою. - Я знаю, що всі ці організаційні моменти тебе лякають. Тому я подумав, що якщо ми зробимо це тут і зараз, нам не доведеться надто хвилюватися. Ми робимо те, що хочемо, з нашими

близькими друзями та сім'єю, і все. І більше нікого. Маленьке весілля. Все це є, якщо ти цього хочеш. А якщо не хочеш, то нічого страшного.

Мій голос звучить дуже тихо, коли я питаю:

- Сукня тут?

- Так.

- І Фіонн, і Лахлан, і...

- І Роуз, і тітка Етель, і хтось, хто зробить нам зачіску та макіяж, і все, що нам потрібно, - все це тут.

- Але хто...

- Конор може провести обряд. Лахлан може відвести тебе до віттаря. Він сказав, що для нього буде честю супроводжувати жінку-павука.

На очі навертаються сльози. Я кусаю губу, щоб вона не тремтіла, але це неможливо, коли Рован просовує крізь неї великий палець, вивільняючи її з моїх зубів.

- Має бути сонячно. Можемо зробити це на світанку, якщо хочеш. Біля води. Або в інший день. Можемо спланувати щось інше. Я просто подумав...

Рован опускає очі, ніби раптом не в змозі підтримувати зв'язок між нами. Він танцює, переступаючи з ноги на ногу. Морщить ніс. Коли він знову зустрічається з моїм поглядом, його очі блищать.

- Я просто хочу одружитися з тобою. Я хочу зробити це без того, щоб ти мучилася тим, чого хочуть інші люди. Все, що має значення - це ти і я.

Цей чоловік. Іноді мені здається, що він ніколи не перестане розривати моє серце на частини, щоб звільнити трохи більше місця для себе.

Його риси розмиваються за водянистою плівкою, що вкриває світ, коли я кліпаю.

- Справді?

Перша нитка надії та полегшення вплетена у вираз обличчя Рована.

- Так, Дрізд. Справді. Тільки якщо ти цього хочеш.

Я навіть не даю йому закінчити речення, перш ніж відчайдушно обіймаю його. Я шепочу:

- Так. Так, я дуже хочу.

- Ох, бляха, тьху, - сказав він, обіймаючи мене, поклавши підборіддя на моє плече. У мене була ще одна мить сумніву. Ти впевнена?

Я киваю йому на груди.

- Цілком впевнена?

- Рован...

- Гарзд, чудово, на цій ноті мені треба йти.

За мить Рован кинув мене, взяв мотоциклетний шолом і попрямував до дверей.

- Ти це серйозно?

- Це погана прикмета перед весіллям, - каже він, обдаровуючи мене зухвалою посмішкою, перш ніж зупинитися на порозі. -Я кохаю тебе, кохана. До завтра.

Двері зачиняються ще до того, як я встигаю поворухнутися, але він все одно має на це право:

- Я тебе вб'ю.

- Пусті погрози! - відповів він, коли його кроки віддалялися коридором.

Коли Анна і Жайворонок повертаються з шампанським і радісними посмішками, я відчуваю, що потрапила в ураган.

І це відчуття залишається зі мною весь день, всю ніч і до ранку. Це як потрапити в шторм. Це страшно, але водночас і захоплює. Я не можу

дочекатися, щоб побачити, як виглядає інша сторона, як зміниться світ після цього. Можливо, мене віднесе і я приземлюся десь далеко, там, куди ніколи не думав потрапити.

Хвилини спливають за хвилинами, поки я роблю макіяж, зачіску і вдягаю сукню, цей шторм концентрується в глибині мого серця, живучи в кожному ударі, коли я беру руку, яку простягає мені Лахлан, і чекаю поруч із ним, поки відчиняться двері. Коли вони відчиняться, ми зійдемо на понтон, осяяні ранковим світлом. Ми підемо кам'яною доріжкою туди, де на піщаних скелях з видом на море чекає Рован, і я вийду заміж за свого найкращого друга. За кохання всього мого життя.

Лахлан притискає мою руку до свого боку, і моє серце розтоплюється, коли він показує на двері попереду.

- Ти впевнена, що хочеш вийти заміж за цього ідіота? Ти не зможеш потім від нього втекти.

- Мені ніколи не вдавалося втекти від Рована Кейна. І ніколи не хотіла, - зізнаюся я, посміхаючись йому.

Лахлан видає низьке, задумливе "Хм". Його темно-сині очі здаються світлішими, ніж зазвичай. М'якшими.

- А ти непогано виглядаєш, Жінко-павучиха.

- Ти й сам не такий вже й поганий. У всякому разі, більшу частину часу, - додаю я, знову стаючи обличчям до дверей. - Хоча з моєю найкращою подругою буваєш дещо придуркуватий.

- Трясця твоєї матері. Я допоміг їй переїхати. Ти бачила розмір її дивана? Ти казала, що у неї небагато...

- Все одно зсранць. Треба з цим розібратися.

Лахлан бурчить і човгає ногами.

- Для методичного серійного вбивці-одинака, ти до біса нахабна.

- Це день мого весілля. Хіба я не можу просто насолоджуватися ним? Віддавати накази своїм зятям, виходити заміж за Бостонського м'ясника, їсти

торт. Звучить досить круто, насправді. Тож, так. Ти маєш потанцювати з Жайворонком. Накази нареченої.

- Сподіваюся, тобі сподобається спостерігати, як я ненавиджу її від початку до кінця.

- Лахлан Кейн, ти такий же, як твій брат, - дражню його з променистою посмішкою. - Ти завжди погрожуєш добре провести час.

Лахлан насміхається, але відводить погляд надто повільно, щоб приховати блиск захоплення в очах.

- Так, Жінко-павучиха... Виглядаєш чудово.

Починається музика. Двері відчиняються. Друга рука Лаклана лежить на моїй.

Я глибоко вдихаю.

Тоді я виходжу з тіні на сонце.

Подяки

Дякуємо вам за те, що ви знайшли час, щоб вирушити в цю божевільну пригоду з Рованом і Слоан, і за те, що провели час у їхньому світі. Сподіваюся, вам сподобалася ця шалена подорож. Писати цю історію було справжнім задоволенням, і я отримала величезне задоволення від того, що змогла оживити цих персонажів. Сподіваюся, що ця радість пробралася крізь сторінки до вас.

Безмежна подяка моєму агенту, Кім Вейлен, і всім у Whalen Agency за неймовірну допомогу та поради. Кім, ти підтримувала мене і мою роботу з нашої першої розмови, і я безмежно вдячна за все, що ти зробила для того, щоб "М'ясник і чорний дрізд" і трилогія "Руйнівне кохання" потрапили до читачів по всьому світу. Мері Пендер та Орлі Грінберг з UTA, я з нетерпінням чекаю на співпрацю з вами та відкриття нових способів втілити цю історію в життя! Дякую вам за те, що ви закохалися в цих героїв так само сильно, як і я.

Сьєррі Стовалл, Хейлі Вагрейху, Ендрю Рейну та всій команді Zando: дякую за те, що запропонували мені потрапити на борт піратського корабля і помандрувати морями разом з вами. Я ще ніколи в житті не був так схвильований, щоб потрапити на борт корабля (і кожен, хто коли-небудь плавав зі мною, може це підтвердити). Не можу дочекатися, щоб побачити, що ми підкоримо далі!

У Великій Британії я безмежно вдячна команді Little, Brown UK, особливо Еллі Рассел та Беккі Вест, які були палкими шанувальниками серії "Руїнницьке кохання" з того моменту, коли вперше потрапили до їхніх рук. А в Угорщині особлива подяка Андрашу Кепецу, який поклав перше доміно, що поклато початок цьому партнерству.

Величезна подяка Наїлі та команді Qamber Designs, які створили чудові обкладинки для всіх трьох книг цієї серії. Було дуже приємно працювати з вами - ви блискуче передали суть цих історій!

Величезна подяка дивовижним читачам ARC і шанувальникам у соціальних мережах Butcher & Blackbird за те, що знайшли час, щоб приєднатися до цієї пригоди з Рованом і Слоан. Для мене багато значить те, що ви хочете бути частиною життя і розвитку цієї історії. Ваші відео,

повідомлення, фотографії, малюнки та коментарі підтримують мене щодня. Я не знав, до чого це призведе, і це НАЙКРАЩА пригода, тому що я роблю це з вами.

Особлива подяка Арлі, до якої я завжди звертаюся, коли ділюся своїми першими розділами, і чії відгуки зробили "М'ясника і дрозда" кращим романом. Арлі - ти дійсно допомогла мені знайти баланс, якого я сподівався досягти, дякую! І Джесс, дякую тобі за те, що ти рання фанатка "Роуен і Слоан" і завжди піклуєшся про мене. Ти завжди з'являєшся саме тоді, коли мені потрібен твій промінчик сонця, щоб підбадьорити мене. Джесс, твоя заспокійлива енергія та непохитна підтримка мають для мене величезне значення!

Мені пощастило подружитися з неймовірно талановитими письменниками. Їхні поради та заохочення допомогли мені максимально використати божевільні ідеї, що кружляли в "блискучій мозковій магмі" моєї голови. Тріші Вулф: твій ентузіазм ділитися порадами підтримував мене, навіть у перші дні, коли я думав: "Що це в біса таке? Моїй подрузі Лорен Біл, яка допомогла мені отримати від Девіда найкраще. Коли я запитував себе: "Чи не забагато для цього лоботомізованого хлопця?", Лорен відповідала: "Звісно, ні". Це морозиво для тебе, сучко. Почитайте похмурі автостопні романи Лорен - почніть з "Причепа"! І, Лорен, де, бляха, мій хлопець з вантажного вагона?!

І останнє, але не менш важливе: моїм чудовим хлопчикам: чоловікові Деніелу та синові Хейдену, які допомагали мені знаходити час для написання, приносили мені каву та смузі, а також міцно обіймали мене. Я люблю вас, хлопці (Хейден, не смій це читати. Я розмовляю зі Всесвітом).

Дякую за прочитання нашого перекладу!
Телеграм-канал Knigarnya